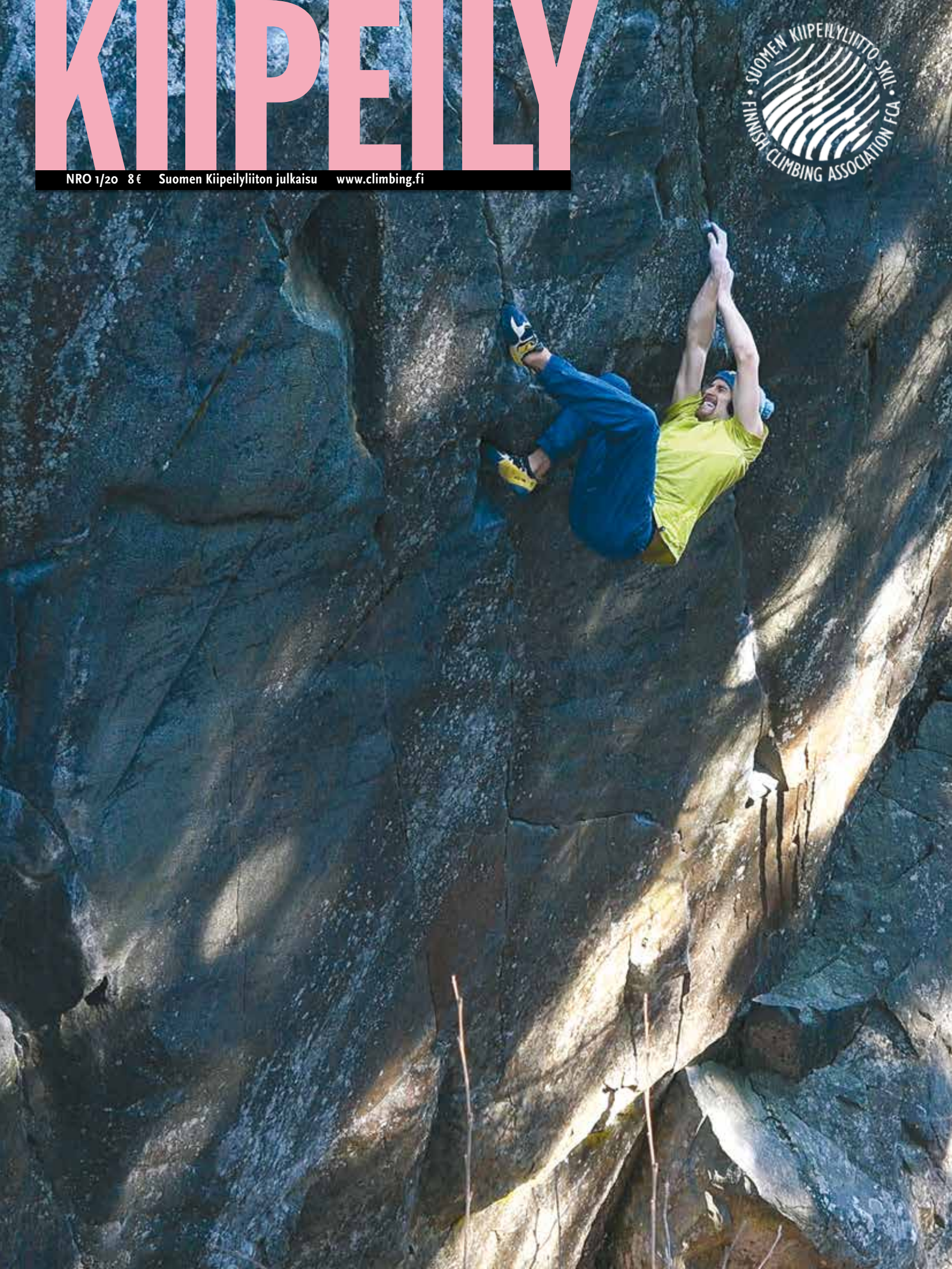

KIIPPEILY

NRO 1/20 8€ Suomen Kiipeilyliiton julkaisu www.climbing.fi

Veloce -kiipeilykenkä

Veloce on pehmeä ja tekninen kiipeilykenkä. Maltillisesti alaspäin kaartuva muoto ja tilava varvasosa tekevät näistä kengistä erityisen mukavat seinällä ja kalliolla!

119€

Camalot Z4 -kalliovarmistus

Z4 on asetettaessa jäykkävartinen ja paikoillaan notkea kuin pajunvitsa. Helpottaa asettamista, mutta vähentää piessin kävelemistä syvemmälle halkeamaan.

79€/kpl

Vision -kiipeilykypärä

Erittäin hyvin suojaava matalaprofiilinen malli. Hyvät tuuletusaukot pitävät pään viileänä kuumillakin keleillä. Ohut kiristyssysteemi takana, leukaremmi ja otsalampulle pidikkeet.

VISION 99€

VISION MIPS 159€

Paljon uutuuksia!

Rundas valikoima tarvikkeita ulkokiipeilyyn.

Muun muassa Dragonfly -mikrokamut ja uudet Halfnut kiilat. Katso koko valikoima Camun verkkokaupasta.

CAMU HELSINKI | Vuorikatu 14 | 09 278 1420 | info@camu.fi
Myymälä avoinna ma-pe 10-19 | la 10-18

f CamuOY
@camuhelsinki
Camu Helsinki

CAMU

CAMU.FI

Toni Sjöröos

Tämä lehti on Kiipeilylehden historian ensimmäinen teemanumero. Teemasta päätimme jo kauan sitten, paljon ennen uusien odottamattomien tummien pilvien ilmestymistä elämänpäiirimme horisonttiin vuodenvaihteessa. Useiden artikkelien aihe sivuaa lehden teemaa, joka on **Kestävä Kiipeily**. Aihe sisältää paljon asioita, jotka tulevat olemaan tärkeitä vielä kauan covid-19 viruksen uhkien selättämisen jälkeenkkin.

Muun muassa ilmastomuutoksen torjunta, luonnon kunnioittaminen ja lajikirjon säilyttäminen sekä kulutuksen hillitseminen ovat arvoja, joiden noudattaminen ei enää pitkään aikaan ole ollut vain hassujen idealistien outoa höpötystä, vaan kaikkien ihmisten hyvinvoinnin ja maapallomme elinvoimaisuuden säilymisen kannalta meille jokaiselle elintärkeitä asioita omaksua.

Oman harrastuksemme kannalta tärkeitä kestäväään kiipeilyyn liittyviä arvoja on lisäksi muun muassa kiipeilypaikkojen vastuullinen kehittäminen ja ylläpitäminen, hyvä käytös kansakiipeilijöitä ja muita kiipeilykohteiden läheisyydessä liikkuvia kohtaan sekä yleensäkin vastuullisen harrastajan kuvan ylläpitäminen.

Lehden loppuosassa kerrataan luonnossa kiipeilevän harrastajan accessiin liittyvät ”Älä ole dorka” -ohjeet julisteen ja videolinkkien muodossa. Lisäksi kirjoitin tekstiä muun muassa reitinteosta. Täällä Kiipeilyliiton www-sivulla on myös

infoa access-asioista ja mm. kestävästä reitinteosta: <http://www.climbing.fi/content/ohjeita-vastuulliseen-reitintekoon>

Covid-19 on vaikuttanut monin tavoin kiipeilymaailmaan. Tokion olympialaiset, joissa kiipeily olisi ensi kertaa mukana, on peruutettu ja siirretty vuoteen 2021. Aiemmin olympialaiset on peruttu ainoastaan sotien takia vuosina 1916, 1940 ja 1944. Kilpakiipeilyn kansainvälisen kattojärjestön IFSC:n kansainväliset kilpailut on peruttu ainakin lokakuuhun asti, ja nkilpailujen järjestämisestä tiedoitetaan aina vasta kuu-kautta ennen päivämäärää. Kotimaassa SM-kilpailut on peruttu kevään osalta ja pyritään järjestämään tilanteen sen mahdollistaessa syksyllä. PM-kilpailut – niin boulder kuin lead – ovat vuoden 2020 osalta peruttu ja ne siirtyvät seuraavaan vuoteen. Euroopassa useimmissa massa kiipeilyhallit ovat kiinni ja ulkokiipeilyn osalta on vaihtelevasti rajoituksia. Seurojen toiminta on pitkälti pysähdyksissä, johtuen koontumisrajoituksista ja suosituksista välittää ohjattua- ja ryhmätoimintaa. Vain aika näyttää, milloin voidaan palata normaaliin elämään myös kiipeilyn osalta.

Toimitaan vastuullisesti luonnossa. Eryisesti nyt rajoitusten aikana hallituksen ohjeiden mukaisesti, mutta muulloinkin jokamiehen oikeuksien puitteissa, maalaisjärjeä käyttäen ja aina näyttäen muille ihmisille paras puoli meidän yhteisestä rakkaasta harrastuksestamme,

päätoimittajanne Jari Koski

KANSI | Andy Gullsten, Silver Lining 8C, Piilolampi, Hyvinkää. Kuva Ville Kurru

KIIPEILY 1/2020

Julkaisija: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 Helsinki, www.climbing.fi ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Toimittajat:** Inka Gysin ja lukuisia avustajia; nimet vakiopalstojen yhteydessä. **Ulkoasu ja taitto:** Petra Havo, Satu Bredenberg **Paino:** Aleks-paino Oy **Levy:** n. 4200. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi **Teksti:** Ota yhteyttä Jari Koskeen, niin saat tarkemmat ohjeet jutun tekstin suunnitteluun ja rakenteeseen. Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erot kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen aina, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1:koossa 300 ppi, esim. galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 Kt:n kuvia ei voi painaa edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPG. Jos lähetät JPG kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. JPG:n tallentaminen uudestaan JPG-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskeralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (ei siis esim. "copyright Kalle Kuvaaja"). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max 10 kuvaa/juttu, liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitin nimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Huom: koko sivun kattavan (myös kansikuva) kuva pitää olla pystykuva. Vaakakuva sopii jutun tekstin väliin pienempänä, ja aukeaman kokoisena esim. tekstin pohjaksi. Tällöin kuvassa oltava paljon "neutraalia" tasaista pintaa (esim. taivasta, kalliota, vettä tai lunta). Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muissa lehdissä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraava Kiipeily-lehti: Nro 2/2020 syys-/talvinumero | aineisto viimeistään 10.9.2020 | ilmestyy loka-marraskuu 2020

Kiipeily-lehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta jari.koski@climbing.fi. Kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 8 €. Tee osoitteenmuutos aina omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteistonsa päivityksen Kiipeilyliittoon. Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa; tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta, otteiden terävyydestä, hyttysten määrästä, suomalaisista greideistä, kitkan huonoudesta, vääränlaisen talvitreenin aiheuttamasta masennuksesta, väärästä kengistä, huonosta betasta, liian lyhyistä käsistä, voiman vähydestä eikä juuri mistään muustakaan.) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

sisällys

Spotteri	6
Alppispotteri	8
Finice2020	14
Seurat: Kiipeilyseura Kitka	16
Suomen boulderliiga	18
Staycation eli suomikiipeilyn suola	22
Drytool-seinä sisälle	26
Mummolasta Meksikoon	28
Pakuelämää	32
Treeniä tenavien tahtiin	36
Sakun palat	43
Reilua retkiruokaa	44
Kiipeilevä fysioterapeutti	46
Kreisit Biitsibileet, joissa muut bailaa paremmin	49
Viikin Pommikallio	50
Feissi: Juho Knuuttila	52
Parakiipeilyn kehittäminen Suomessa	54
Perturbaatioita	55
Access	57
Tiedotteet	58

Andyn pilven hopeinen reuna – Silver Lining 8C

Teksti: Anthony Gullsten

Linja on mitä täydellisin! Kun miettii mitkä ovat kriteerit viiden tähden linjoille, niin tämä täyttää ne kaikki. Selkeä halkeama, jota pitkin kiivetään, priimaa kiveä ja mukavat otteet, korkea, muuvit ja sekvenssi todella hienot. Mitä muuta voi pyytää?

Reitti sijaitsee Piilolammilla, Hyvinkäällä (onnekseni juuri Uudenmaan rajojen sisäpuolella) ja on ollut näkyvällä paikalla kiipeilijöiden tiedossa jo 20 vuotta. Reitin projektointi osoitautui pikkasen hankalammaksi kuin monien muiden: yleensä köydellä pystyy laskeutumaan ja työstämään muuveja, mutta tässä tapauksessa reitti on niin korkea ja jyrkkä, että piti ensin laittaa itsensä köyteen kiinni ja sitten vielä mennä tikkailla seinälle. Aika hyviä tippumisia tuli köyteen ja jouduin yhden köyden heittämään myös roskiin, koska sen mantteli hajosi.

Kun muuvit olivat pikkuhiljaa kasassa, piti suunnitella miten tuon järkäleen saisi kiivettyä puhtaasti alhaalta ylös.

Koska reitin alla on aika leveä oja, mihin ei hirveästi innostanut tippua, niin viime vuoden syksyllä rakensin reitin alle isoista tukeista paremman alastulon. Vaikka se on silti erittäin korkea, niin nyt se on ainakin tasaisempi.

Pädejä halusin niin monta kuin mahdollista, joten tyhjensin pakettiautoni kaikesta turhasta tavarasta ja pakkasin sen niin täyteen pä-

dejä kuin mahdollista. Yhteensä mahdutin kymmenen pädiä pieneen pakuuni. Meillä taisi olla lähetyspäivänä varmaan 16 pädiä reitin alla!

Oli se aika mahtava filis sitten kun se reitti meni. Olin niin paljon töitä tehny sen eteen - putsannu monena päivänä sitä ja rakentanu alastulon sekä pähkäilyt muuveja. Olin niin innoissani siinä vaiheessa kun keksin muuvit ja tajusin et tämä reittihän on menossa!

Täydellinen halkeamalinja.

Korkealta ja kovaa.

Kiipeilylehti onnittelee Andyä upeasta uudesta maailmanluokan linjasta!

P.S. reitin nimi tulee First Aid Kit -sisarus-ten hienon samannimisen laulun tekstistä "Every dark cloud has a silver lining".

Andy Olianassa

Anthony "Andy" Gullsten kertoi reissustaan helmikuuisessa Olianassa näin:

"Olianassa mieleenpainuvimmat reitit olivat ne pisimmät, jotka kiipesin. *Fish eye 8c*, *American Hustle 8c* ja *El Gran Blau 8b+*. Kaikki kolme reittiä ovat noin 50m pitkiä. Jokaisessa on omanlaisensa kruksi ja vielä ihan lopussa herkkää kiipeilyä, missä pitää vielä olla pää mukana, ettei vahingossa lipsahda tai unohda mitä tehdä.

En ole ollut pitkään aikaan niin pumpussa kun mitä näillä reiteillä olin. Huhh!

Kokeilin myös yhtä vaikeampaa projektia siellä: *Joe Blau 8c+*. Sain siitä aika nopeasti muuvit kasaan, mutta linkkaaminen koitui todella nihkeäksi. Alussa ei oikein riittänyt voimakas- tävyys ja nahatkaan eivät kestäneet teräviä poketteja. Teipatuilla sormilla reitti tuntui liian vaikealta.

Meillä oli onneksi tosi kiva porukka, joka piti yllä hyvää kiipeilyfilistä ja motivaatiota! Lähes joka päivä kiivettiin ja aina täysillä.

Anna Laitinen kiipesi yhden viimeisistä alle 9 reiteistä, jotka hänellä oli siellä jäljellä, **Sampsu Vuori** pääsi totuttelemaan enemmän

"En ole ollut pitkään aikaan niin pumpussa kun mitä näillä reiteillä olin. Huhh!"

ulkoköysittelyyn, vaikka vanha sormivamma vaivasikin melko paljon reissun aikana. Ja **Mikael Suihkonen** pääsi vähän filistelemään, miltä tuntuu työstää itselle maksimia köydellä! Kaiken kaikkiaan onnistunut reissu."

SPOTTERI

Andy reitillä American Hustle, 8c.

Barcelo William

Andy ja Redbull extension, 8a+.

Marsha Balaveva

Reittinä Fish eye, 8c.

Jan Novak

Jan Novak

Crimptonite, 8b+, Oliana.

Reissustoorit Espanjan köysicrägeiltä

Teksti: Anna-Liina Laitinen

Lyhyeen kauden avaukseen sisältyi kaksi pikaista Espanjan matkaa. Ensimmäisen matkan pituus oli kiusoittelevat kaksi viikkoa ja viimeisin päättyi jo alle viikossa koronatilanteen eskaloitumiseen Espanjassa. Parin kuukauden sisään mahtuu ainakin kolme kiipeilymatkaa, joista on lähdetty takaisin kotimaahan ennenaikaisesti. Joulukuussa Yhdysvaltojen reissu päättyi pelottavaan onnettomuuteen, jossa lead-kiipeilyssä käytettävä kiipeilyjalko meni vasemman käden keskisormesta lävitse. Onnettomuudesta selvitettiin seitsemällä tikillä ilman hermorata- tai jännevammoja ja Espanjasta takaisin tultiin molemmilta reissuilta terveenä, mutta hirveässä kiipeilyn nälässä!

Molemmilla matkoilla projektit jäivät hyvin lähelle, joista ensimmäinen oli *Pure Imagination* 8c+, Red River Gorgessa Yhdysvalloissa sekä Espanjassa viimeisenä päivänä *Mind Control* 8c/+. Tälle reitille annoin viimeisenä päivänä kaksi redpoint-yritystä joista viimeisin jäi pariin viimeiseen metriin jalan lipeämisen vuoksi. Alas tulin kuitenkin paljon hymyillen, sillä reitti on yksi hienoimmista kokeilemista-

ni koskaan! Reitit eivät katoa ja takaisin lähdän heti kun maailmanlaajuinen tilanne sen sallii! Kuntoni oli kohonnut ja kiipeily tuntui taas hyvältä.

KiipeilyAreena kustansi Espanjan matkoista ensimmäisen ja mukana matkalla oli Kalasataman pääreitintekijä **Anthony Gullsten** sekä Kiipeilyareenan työntekijätiimin uusin vahvistus **Sampsa Vuori** ja nuorten maajoukkueen **Mikael Suihkonen**. Olimme kaikki keskittyneet vain voiman treenaamiseen, joten Olianan 50m reittien kiipeämiseen vaadittava kestävyys, itseluottamus ja pää löytyivät vasta viimeisellä viikolla.

Mieleenpainuvien reitti omakohtaisesti oli hieman lyhyempi, 33m korkea krimppivoimaa sekä muistia haastava *Crimptonite*, 8b+. Itseluottamuksen ja rohkeuden saamisen jälkeen *Mind Control* -reitille tuli hypähtyä vasta kahtena viimeisimpänä päivänä. Reitti oli niin hieno, että Espanjaan paluu tuli jo parin viikon jälkeen. Vuoden päätavoite *Joe Cita*, 9a, jäi kokeilematta rikkoutuneen kruksiotteen vuoksi, jonka vuoksi reitin vaikeus oli nousut 9a+ tasolle. Lyhyelle matkalla se on aivan liian vaikea lähetettäväksi. Tavoitteet matkoille olivatkin kiipeilyboogien takaisin saaminen ja kunnan kohentaminen kautta varten.

Matkalle lähteminen koronan leviämisen aikaan tuntui vielä toistaiseksi hyvältä idealta, sillä tauti tuntui silloin vielä hyvin kaukaiselta. Tuleva matka San Fransiscoon myös peruuntui, sillä tapahtuman järjestäjä halusi välttää suuria yleisötapahtumia. Olin uutisesta tietenkin mielissäni, sillä tämä tarkoitti, että voisin olla Espanjassa kyllästymiseen asti. Tilanne alkoi kuitenkin Espanjassa eskaloitumaan jo pa-

Marscha Balaeva

Joe Cita, 9a, Oliana.

SPOTTERI

riissa päivässä ja uutiset taudin etenemisestä tunkeutuivat myös Olian kiipeilykuplaan, jossa murheet liittyivät lähinnä sormenpäiden ihoon ja kallion kitkaan. Mahdollisuudet myös rajojen sulkemiseen kasvoivat. Valvoimme pitkään norjalaisen ystäväni **Tina Hafsaasin** kanssa pähkäillen vaihtoehtoja ja tulisiko vain jäädä Espanjaan, sillä kotikaranteeni kotimaassamme kutsui. Ymmärsimme kuitenkin, että olisi parempi viettää kaksi viikkoa läheisten kanssa kuin olla jumissa vieraassa maassa ilman varmuutta, koska pääsisi takaisin.

Heitin Tinan Barcelonan lentokentälle aikaisin perjantaiaamuna ja paikallisen tilanteen nähtyäni siirsin lentoni heti seuraavalle päivälle ja vaikka osa minusta halusi vielä jäädä onnelliseen kiipeilykuplaan tiesin valinnan

Arjan DeKock

Mindcontrol, 8c+, Oliana.

olleen oikea. Ja niin se olikin. Vain kahdessa päivässä osa suosituimmista kiipeilyalueista meni kiipeilykieltoon ja esimerkiksi yhdysvaltalaiset ystäväni eivät enää saaneet lentoja takaisin kotiin. He joutuivat ajamaan toiseen valtioon päästäkseen kotiin.

Nyt Suomessa kahden viikon karanteeni meni sormilautaa tehden ja haaveillen kiipeilystä. Toivon kovasti, että suomalaiset kiipeilijät olisivat vastuullisia, jotta saamme nauttia ulkona olemisesta myös jatkossa! Kautta on vielä pitkään jäljellä ja kalliot eivät lähde minnekkään.

alppi SPOTTERI

Lauri Hilander

Manaslu

Teksti: Juho Knuutila

Alppipotterissa on tällä kertaa tuhti kattaus isoilta vuorilta aina teknisille Himalajan seinille Posion synkkiä perämetsiä unohattamatta.

Korkeat vuoret

Viime syksynä Himalajan jättiläisillä suomalaisista seikkaili **Lauri Hilander**. Ahkionvedossa ja vuorikiipeilyssä kunnostautunut Savon kasvatti tärytti kertaheitolla uusiin korkeuksiin toppaamalla maailman kahdeksanneksi korkeimman vuoren, Manaslun

(8163m), ilman lisähapetta, osana kansainvälistä SummitClimb:n retkikuntaa. Erityisen mielenkiintoista oli nelosleirin skippaaminen huippuyrityksellä, mikä teki huiputuspäivästä entistä vaativamman.

Miksi lähdit juuri Manaslulle ja vielä ilman lisähapetta?

Manaslun valikoituminen oli aika monen tekijän summan. Manaslu on hinnaltaan melko järkevä verrattuna useisiin Nepalin 8K mäkiin, se on haastavuudeltaan sääntöinen ja suht helposti saavutettavissa, joka tekee reissusta hyväksyttävän mittaisen työssäkäyvälle ihmiselle. Vuorella on myös ok pelastusmahdollisuudet. Pähkinänkuoressa halusin siis sellaisen mäen, missä tällaisella harrastelijakiipeilijällä on realistinen sauma topittaa ilman lisähapetta.

Lisähapetta kiipeäminen tuntuu minusta oikealta vaihtoehdolta siinä perspektiivissä, että hapella kiipeäminen muuttaa logistiikkaa ja riippuvaisuuksia vuorella, mutta de facto aika harva lisähapetonkaan on ilman jonkinlaista tukioorganisaatiota tai tiimiä, missä ei hapellisia kiipeilijöitä olisi ollenkaan.

Lyhyt kuvaus huippuyrityksestä ja sen taktiikasta. Nelosleirin skippaamisen plussat ja miinukset?

Sään, sairastelun ja myöhästelyjen tiukentaman aikataulun takia otettiin aika ärhakkä lähestymistapa ja päätettiin topata C3sta C3een taktiikalla. C4 on 7500 metrissä eli suhteellisen korkealla suhteessa toppiin. Ajatus oli, että ei altistettaisi itseämme liikaa yli 7500m korkeuteen menemällä sinne yöksi, vaan kiivetään siitä ohi vauhdilla.

Lähdettiin 21:00 liikenteeseen C3sta. Yö oli rauhallinen ja menttiin dieselinä ns. pääfeissi ylös ongelmitta ja ilman ruuhkia. Noin 7500 metrissä alkoi sarastaa ja helpompi yläplatteu olikin tasaista paahtoa kohti toppia, mikä saavutettiin noin 14:00. Nopsat kuvat ja alamäkeen.

Tossut liikkui sen verran hitaasti, että päätettiin ottaa bivy nelosleirissä, josta jatkettiin alas sitten seuraavana aamuna. Lienee sanomatta selvää, että suunnittelemaan yöpyminen 7500 metrissä on aika hapanta hommaa.

Seuraavana päivänä laskeuduimme kolmosleiriin ja yön jälkeen kamat leireistä mukaan haalien perusleiriin. Riippuen nelosleiri vs toppi korkeuserosta, voi tällainen taktiikka toimia, mutta en ehkä haluaisi uudestaan mennä ilman aiempaa käyntiä kolmosleiriä korkeammalla. Tuo hyppy 6800m - 8150m ilman lisähapetta on suhteellisen maukas seikkailu.

Ajatus oli, että ei altistettaisi itseämme liikaa yli 7500m korkeuteen menemällä sinne yöksi, vaan kiivetään siitä ohi vauhdilla.

Mun elämän hitaimmat mutta nopeimmat 30 tuntia.

Lähtisitkö nyt uudelleen Manaslulle, kun tiedät kuinka paljon porukkaa ja kokemantonta jengiä siellä on?

Manaslulla oli paljon porukkaa tänä vuonna pitkälti siitä syystä, että Kiina nosti Cho Oyun kiipeilyluvan kymmenkertaiseksi, joka heilautti hintaviisarin Manaslun suuntaan. Lisäksi 2019 lupien saaminen Tiibetiin oli sangen vaikeaa Kiinan sisäpoliittisista syistä.

Muutama kohta perusreitillä ruuhkaantuu ja kaikenlaista idiotismia sai todistaa, mutta ihan sääntöinen se ihmismäärä kuitenkin oli. Manaslu on teknisyydeltään sangen helppo 8K ja olemalla liikkeellä aikaisin aamusta ei muut kiipeilijät juuri stressaa.

Pakkispesialti

Alpinismiin kuuluu vahvasti vetäytyminen, pakittaminen tai joidenkin mukaan samaa tarkoittava hengissä alas selviäminen. Ilman huippua tai linjan toppausta voi reissu olla tekijälleen huomattavasti arvokkaampi, opettavaisempi ja ikimuistoisempi, kuin se ilman vastoinkäymisiä toppiin asti vieny. Onnistumista on vaikea mitata.

Viimeisen puolen vuoden aikana suomalaisessa alpinismissä on nähty enemmän pakeja kuin toppeja, mutta reissujen henki ja kiipeilytyyli ovat olleet esimerkillisiä. Sen takia tämänkertaisessa alppispotterissa on mukana pakkispesialti.

Ylipäätään suomalaisten harjoittamassa toiminnassa vuorilla on nähtävissä tiettyä murresta. Vuosikymmeniä pohjolasta maailman suuriin vuoristoihin suuntaavat keskittyivät keräilemään tunnettuja huippuja ja valitsemaan reiteiksi suhteellisen helppoja perusreittejä. Aikanaan internetin syövereissä pyörinyt "Suomalaisen vuorikiipeilyn historia" -lista oli melko tylsää luetavaa. Denalia, Aconcagua, Pik Leniniä ja Everestiä näkyi luettelossa riittämiin. Usein reissut olivat härmäläisittäin omatoimisia, mutta noudattivat samaa kaavaa – helpointa tietä toppiin ja alas. Toki poikkeuksiakin löytyi, etenkin hiihtoalpinismin puolella.

Veikkaisin, että vuori ruuhkaantuu entisestään jatkossa, sillä Manaslu on Nepalilaisittain helposti saavutettava ja teknisesti helppo vuori, joka houkuttaa hapella kiipeäviä "adrenaline junkies" raharikkaita.

Tulevaisuus. Napa vai 8000 m? Vai jotain ihan muuta?

Jos tässä ihan ensimmäisenä saisin tuon gradun valmiiksi ja selvittäisiin tästä epidemia-pandemia tilanteesta. Luulen, että globaali muutos tulee olemaan aika radikaali matkustamisen suhteen pitkään, joten turha tässä on mitään suunnitelmia lukita. Mutta jos tähdet asettuu riviin, niin kyllä toinen 8K olisi alustavasti suunnitelmassa.

Logon on suunnitellut Mika Mäkinen.

Alpeilla ja Skandeilla tekeminen on toki ollut koko ajan monipuolista ja korkeatasoisempaa, mutta isossa kuvassa suomalaisen alpinismin kehitys junnasi paikoillaan.

Nyt kiipeilijät ovat uskaltaneet harrastamaan rohkeammin ja monipuolisemmin, mikä voi osittain selittyä luonnollisena seuraavana askeleena, mutta myös Finnish Alpine Awards -hankkeen kaltaisten lisäboostien ansiosta.

Aikanaan eräs maamme tunnetuimmista vuorikiipeilijöistä taisi todeta, että Pekalla ja Pierrellä on vissi ero. Tuo ero on nyt entistä pienempi!

Pakit talvisella Karakorumilla

Menneenä talvena Pakistanin hyisissä tuulissa yritettiin Broad Peakin (8051m) talvinousua hyvin kansainvälisellä tiimillä. Kaikkien aikojen menestyneimpiin Himalaja-kiipeilijöihin kuuluva **Denis Urubko** (Kazakstan) sai seuraksi kokeneen **Donald "Don" Bowien** (Kanada) sekä muutama vuosi sitten ylävuo-ristokiipeilyn aloittaneen **Lotta Hintsan** (Suomi).

Trion tavoitteena oli huiputtaa Broad Peak perusreitillä pitkin meteorologisen talven aikana ja ilman lisähapetta. Puolalaiset onnistuivat toppaamaan samaisen vuoren maaliskuussa 2013, mutta Urubkon mielestä talvinousu on tehtävä joulukuun 1. päivän ja helmikuun viimeisen päivän välillä.

Aklimatisaationousuilla, joista viimeisin oli jo potentiaalinen huippuyritys, Urubko ylsi 7650 metriin asti, kun taas Bowie ja Hintsan leiriytyivät 6600 metrissä kaksi yötä taistellen Karakorumin talvea vastaan.

Urubko ja Bowie yrittivät kahdestaan huipulle helmikuun alussa, mutta joutuivat palaamaan perusleiriin kolmosleirinä toimineesta raiosta (7000m) kanadalaisen saaman keuhkokuumeen takia. Sairastuminen johti lopulta Bowien helikopterievakuointiin takaisin sivistyksen pariin. Hintsan päätti hypätä samaiseen kopteriin, mikä jätti Urubkolle enää yhden mahdollisen vaihtoehdon – yrittää huiputusta yksin. Sooloyritys päättyi lopulta lumivyörystä selviämiseen yli 7000 metrissä.

Alppispotteria kiinnosti erityisesti Hintsan suhtautuminen kiipeilyyn sekä millainen askel maailmanluokan talvinousun yrittäminen kiipeilyuran alkuvaiheissa oli?

Talvinousu 8000 metriselle huipulle ilman lisähapetta on käytännössä vaikeinta mitä kasisonnisten perusreiteillä voi tehdä. Mikä sai yrittämään näin haastavaa projektia kiipeilyuran alkuvaiheissa? Oliko riski ottamisen arvoinen?

Riski oli varmastikin tässä kohtaa ottamisen arvoinen. En lähtenyt reissuun sillä asenteella, että "summit or bust", vaan enemmänkin uteliaisuudella ja itseni haastamisella, vaikkakin huippu oli koko ajan yksi reissun päätavoitteista. Mulle on luonnostaan itsestään selvää ottaa projekteja, joissa onnistumisprosentti ei välttämättä ole kovin suuri. Tiesin ennen kuin edes lähdin reissuun, että vaatisi pienen ihmien päästä huipulle asti. Silti viimeiseen as-

Lotta Hintsan Broad Peakin talvessa.

ti sitä uskoo siihen ihmeeseen ja ammentaa siitä voimaa. Tällä reissulla ei kuitenkaan ollut tarkoitus ottaa suuria riskejä vaan mennä tietoisesti omien rajojen puitteissa.

Millainen kokonaisfilis reissusta jäi? Lähtisitkö uudestaan Karakorumin talveen?

Kirjoitin tuolla reissussa pitkät muistiinpanot siitä, miksi kenenkään ei ikinä kannattaisi lähteä Karakorumin talveen, mutta nyt alkaa jo olla sellainen olo, että mikäpä ei. Vaatii vaan ehkä pari vuotta väliä.

Yleisfilis reissusta on tosi hyvä. Voisi sanoa, että onnistunut "extreme training camp". Pääsin omista teknisissä taidoissa heittämällä eteenpäin. Muun muassa siinä, kun hinkattiin jyrkkää sinistä jäätä satoja metrejä ylös alas moneen otteeseen.

Reissu loppui Bowien sairastuttua huippuyrityksellä. Olisiko sinulla ollut vielä mahdollisuus uuteen yritykseen vai tiesitkö samoin tein, että reissu oli tässä?

Sekä Don että minä olimme koko seitsemän viikkoa kipeänä. Tuolloin huippuyrityksellä Donin keuhkokuume äityi vaan niin pahaksi, että hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta jatkaa. Paikalle jäi kuitenkin Denis, joten jouduin käymään läpi mikä se henkilökohtainen tilanteeni sillä hetkellä oli. Yksin en olisi missään nimessä voinut jäädä yrittämään, edes huipposuhteissa tai oman kunnon salliessa,

mutta keskustelimme mahdollisuudesta jäädä Denisin kanssa.

Ottaen huomioon sen, että sääikkunaa ei ollut näköpiirissä ainakaan pariin viikkoon, oman viikkoja kestäneen keuhkoinfektion, paleltumat varpaissa ja rintarangan lukot, jotka vaikeuttivat hengittämistä entisestään, koin viisaammaksi, vaikkakin vaikeammaksi päätökseksi lähteä helikopterin kyytiin. Näin pääsisin palautumaan ja treenaamaan seuraavaa koitosta varten nopeammin.

Lähestymisesi kiipeilyetiikkaan on rehtiä jo näin alussa uraa. Minkälaisena kiipeilijänä näet itsesi viiden vuoden kuluttua? Kiinnostaako esimerkiksi jää- ja kalliokiipeily omina lajeinaan? Nythän treenaat pääasiassa korkeille vuorille Don Bowien opeilla.

Kiipeilyssä yksi hienoimpia puolia on juurikin se, että siinä voi kehittyä loputtomiin ja vielä niin monipuolisesti. Vaikka pääpaino tulee varmastikin olemaan korkeissa vuorissa ihan jo omien vahvuksieni vuoksi, niin haluan ehdottomasti kehittyä teknisesti sekä jää- että kalliokiipeilyssä. Olen nyt vuoden ajan treenannut Suomessa tekniikkaa **Enni Bertlingin** opastuksella, ja varsinkin Kaliforniassa treenaan usein myös kalliolla tai jäällä. Toiveissa olisi kiivetä haastavampia ja teknisempiä reittejä myös korkeilla vuorilla ja uskoisin, että seuraavat viisi vuotta teen pääsääntöisesti töitä sitä kohti.

Himalajaspecialistien mukaan yritys oli merkittävin kiipeilytapahtuma Nepalin syyskaudella.

Pakit Khumbun helmellä

Tenggangpochen (6487m) pohjoispilaria pidetään yhtenä Nepalin viimeisistä kiipeämättömistä kuningaslinjoista. **Juho Knuuttila** (Suomi) ja **Quentin Roberts** (Kanada) päätyivät lopulta monen peruuntuneen suunnitelman jälkeen yrittämään vuosikausia lähinnä spekuloinnin kohteena ollutta linjaa ensimmäisellä Himalajan reissullaan.

Aikaisemman high-pointin olivat tehneet kanadalaiset **Matt Maddaloni** ja **John Furneaux** syksyllä 2006, kiiveten 9 päivää 5600 metriin asti. He kiipesivät seitsemän fixiköyden taktiikalla, mutta totesivat onnistumisen vaativan nopeampaa etenemistä.

Pitkittyneen monsuunin, sairasteluiden ja Cholatsella aklimatisoitumisen jälkeen Knuuttila ja Roberts päättivät yrittää pohjoispilaria viikon mittaisen sääikkunan ilmaantuessa. Miehet pakkasivat ruokaa viikoksi, kaasua yhdeksälle päivälle, kevyen teltan, sinkkuköyden ja samanmittaisen apunarun normaalien alppikamojen lisäksi. Ei pultteja, eikä portaledgeä. Miesten tavoitteena oli kiivetä pilari puhtaalla alppityylillä tai ei ollenkaan.

Pilari koostuu kolmesta osasta. Ensimmäinen on kiivettävä 600 metriä loivempaa, mutta kinkkistä jää- ja mixtamaastoa pääseinän alle, joka onkin 600 metrin big wall. Loppuun on tarjolla vielä 500 metriä veitsenterävää lumiharjannetta huipulle.

Kuuden päivän kiipeilyn jälkeen 5930 metrisä, vain 100 metrin päässä lumiharjanteesta ja helpommasta maastosta, tuli vastaan läpäisemätön släbi, jota ei ilman pultteja pystynyt kiipeämään. Erittäin kompaktin kivenlaadun takia varavaihtoehdotkin olivat vähissä, joten miehet laskeutuivat takaisin Thengpon kylään vielä samana päivänä, väsyneinä, mutta helpottuneena.

Kiivetyt metrit sisälsivät vaikeuksia A3, M7, 6c. Himalajaspecialistien mukaan yritys oli merkittävin kiipeilytapahtuma Nepalin syyskaudella.

Juho ja Quentin seinältä paluun jälkeen.

Tim Banfield

Tim Banfield

Juho Knuuttila

Quentin Tenggangpochen pohjoispilarilla

Tenggangpoche. Juho ja Quentin yrittämä linja kulki lähestulkoon keskellä pilaria.

Alan nauttii ohuesta ilmasta ja Intialaisesta graniitista.

Tess Smith navigoi reittiä.

Pakit Zanskarin kalliuseiniltä

Alan Goldbetter, tuo Atlantin takainen lahja suomalaiselle alpinismille, on viime vuosi-
na tehnyt kalliokiipeilypainotteisia alppinou-
suja niin Alaskassa kuin Patagoniassakin.
Viimeisimmällä reissullaan Intian Himalajalle
Alan ja **Tess Smith** (Yhdysvallat) keskittyivät
yrittämään upeiden, kiipeämättömien graniit-
tihuippujen ensinensuista.

Alppispotteri pyysi reissuraporttia, josta käy-
kin ilmi alppikiipeilyn haasteet ja henki uusia
reittejä avatessa.

“I looked quizzically at my partner. “Just leave
them”, she repeated in a flat voice. I stared
down at the void beneath my feet. How far
was it to the glacier? 30 meters, 40, 50? It was
our last climb of the trip, and after 10 hours of
stressful rappelling, the ropes would not pull
free from the upper anchor. We were stuck,
unable to continue our retreat from this re-
mote, still unclimbed peak in the Zanskar
region. For a moment, I too considered the
possibility of just leaving the ropes and trying
to finish the last of the rappelling with the 30
meters of rope we still had available to us. It
will be close, I thought to myself. Too close.
With that, I fixed my prusiks and began to as-
cend the lines, hoping to free the ropes.

The concept of climbing first ascents is sim-
ple. There are no grades to fuss with, no rule-
book showing where the line goes. You go up
until you can't go up anymore, and then you
come down. In August of 2019 my climbing
partner, Tess Smith, and I embarked on an ex-
pedition to India's Zanskar region. There we
had planned to spend 40 days climbing in
the remote and seldom visited Rangtik and
Shimling Valleys. Having an affinity for first
ascents and technical rock climbing, Tess and

I were both drawn to this area due to its nu-
merous unclimbed, granite peaks and rela-
tive low-altitude. It was to be our first trip
to the world's Greater Ranges, and this area
seemed like a perfect balance for our skills
and desires. While the Rangtik Valley offered
plenty of worthy objectives, the real reason
for our visit lay in the neighboring Shimling
Valley; an unclimbed, 5900m+ peak called
Starikatchan.

Our climbing began in the Rangtik, where we
attempted a handful of peaks and bailed low
on all of them for a myriad of reasons: loose
rock, difficult climbing, and threats of cor-
nice collapse. While moderately discourag-
ing, we still had high hopes for Starikatchan.
After two weeks there we decided the time
had come to attempt our crown jewel. With
four porters we hiked in, established a base-
camp at the glacier's edge, and were left with
12 days worth of food and supplies. We spent
our first days hiking loads of gear to the
base of the wall and scouting potential lines.
Unfortunately for us, the spring had come
very late to the Zanskar region that season,
and there was still an unusually large amount
of snow on the peak.

The forecast wasn't great, but it wasn't aw-
ful either, and the days were beginning to
slip by at an alarming rate. On Tess's 25th
birthday, and under a cover of high, steel
grey clouds, we set out and began our quest
up Starikatchan. The climbing went smooth
for the first few pitches. Mostly solid rock
and enjoyable climbing led us to the top of
the first headwall. Upon gaining the ridge,
the rock quality took a decided turn for the
worse. Pitch after pitch of nerve-wracking

climbing over loose blocks ensued. As the
day gave way to dusk, we saw in the distance
our ridgeline disappearing into a face of
heavy, wet, avalanche-prone snow. Knowing
we would be unable to continue that way, we
made one short rappel off of the ridgeline to
reach a sloping, rock strewn ledge on the face.
This was to be home for the night. Nestled
amongst the rocks in our shared sleeping bag
and home-made two-person bivy sack, the
evening passed without incident.

A combination of my watch alarm and the
sharp rocks protruding into our backs was
enough to have us awake pre-dawn. At first
light I began to lead up the face. The climb-
ing was steeper and more difficult than it had
been on the ridge the day before, but offered a
slight increase in rock quality. More and more
frequently the climbing was interrupted with
lower angle areas covered in avalanche-prone
slabs of snow. The night had been above
freezing and there were signs and sounds of
previous and current slides all around us.
I ducked and dodged the snow as long as I
could while still maintaining some form of
upward progress. It was a losing battle. After
four pitches and at an elevation of 5600m, I
found myself at the end of a narrow penin-
sula of rock, surrounded by a dirty snowfield.
With the avalanche risk being so high, it was
time to go down.

Unable to regain the original ridgeline from
the first day, we had to rappel directly down
the face. As if to assure us we made the right
decision, a storm broke shortly after making
our decision to bail, coating us and the rock
in a thin blanket of wet snow. The loose rock
made for difficult-to-find anchors and

each gear placement required much time and thought. Standard for mountain descents, the ropes got stuck three times, requiring significant effort to retrieve. It took us twelve hours to complete the only ten rappels that separated us from the glacier below.

For me, it is not the attempts that stop heart-breakingly short of the summit that are the

most disappointing, but rather the ones where I feel that I never had the chance to fully try. What I desire most in climbing is to have one of those rare opportunities where I can push myself to the edge of my boundaries, to be able to give what I have to give, to go up until I can't go up anymore. Thankfully, Starikatchan was able to provide just that."

Toimituksen huomautus. Finnish Alpine Awards tukee Goldbetterin reissua Patagoniaan, Nahuel Huapin kansallispuistoon, jossa tavoitteena on yrittää ensinousuja isoille kallioseinille sekä toistaa olemassa olevia reittejä loppuvuodesta 2020.

Mixtakiipeily

Vaikka Etelä-Suomessa talvi oli vuosisadan surkein, saatiin pohjoisessa nauttia erityisen laadukkaista olosuhteista. Hetkellisesti asiat saattavat siis olla paremmin napapiirin läheisyydessä, mutta eiköhän vuosien kuluessa tilanne muutu huonompaan suuntaan Joulupukin maillakin.

Muurlan katto (M9) on yksi ainoista etelän talvireiteistä, joka on kiivettävissä näinkin huonona talvena. **Samuli Pekkanen**, **Henri Toivola** ja **Andreas Renner** kävivät nappamassa nousut Suomen kolmen kuuluisimman mixtareitin trilogiaan kuuluvaan rataa suht vaivattomasti. Reitti on kerännyt viime vuosina toppauksia sen verran kovaan tahtiin, että ketjuja kilistäneitä lasketaan jo toisella kymmenellä.

Pohjoiseen päin siirryttäessä, löytyy Kainuusta seuraava kolmen koplään kuuluva teos. *Suentassun* (M9) kiipesivät tällä kaudella Juho Knuuttila, **Albert Kaikkonen**, **Henri Toivola** ja **Andreas Renner**. Reitti alkaa ohuella jäällä, siirtyy fyysiseen katto-osuuteen ja loppuu jääpuikolle – ideaalinen mixtareitti.

Kolmas reitti on tietenkin *Kyberpunk* (M10), mutta kirjoitushetkellä ei ole tietoa uusista toppauksista tälle talvelle.

Posion Korouomassa kausi oli jääntäyteinen ja vilkas. Rotkolaaksosta ei löydy greidillisesti maamme vaikeimpia mixtareittejä, mutta henkistä kanttia ja rauhallista liikehdintää vaaditaan linjalla jos toisella. *F-18*, *Dark Side*, *Jomppiksen kulma* ja *Rajapinta*, vain joitakin mainitakseni, tuplasivat tai jopa triplasivat nousujensa määrän. Reitiähän kannattaa kiivetä silloin kun ne ovat kunnossa!

Samuli Pekkanen teki Suomen visuaalisesti komeimmasta luomumixtaradasta, *Luomuhaposta*, vieläkin jatkuvamman, kiipeämällä ensimmäiset metrit Corona-nimisen kesäreitin kautta. Nyt alkuun oli muodostunut pari

huimaa jääpuikkoa, jotka nostivat reitin visuaalista ilmettä entisestään.

Tapio Alhonsuo toistonousi **Aki Rautavan** Ruskean virran oikealla laidalla pönöttävään areteen kiipeämän *Rautasahan*. Tapsa kuvaili suoritusta "matkaksi, jolla greidit menettävät merkityksensä". Toisiinsa kiinni jäätyneiden lohkareiden kiipeäminen ja varmistaminen vaatii niin paljon enemmän, kuin taidon olla päästämättä hakusta irti pumpun hiipiessä kynnärvarsiin. Toki kyseisellä reitillä tekee varmasti kaikkensa, että kädet pysyvät hakuissa.

Legendaarista Korouoma Derbyä ajettiin myös useamman kerran tänä talvena. Derbyssä on ideana kiivetä vuorokauden aikana niin monta eri jääputousta kanjonissa kuin mahdollista. Idea lähti liikkeelle 2000-luvun puolivälin jälkeen, kun Tapio Alhonsuo, **Riku Lavia**, **Aki Rautava** ja **Ville Vepsäläinen** kiipesivät kahdeksan putousta päivän aikana. Heti perään **Johan Lindemark** teki saman mitä komeimmalla tyylillä – sooloten ja asiasta suurempia hiiskumatta.

Vuosien varrella ennätystä paranneltiin hiljaksen - parasta taktiikkaa hiottiin ja haettiin. Vuonna 2013 Tapio ja **Mira Alhonsuo** tikkasivat 13 putousta, mikä jäi historiankirjoihin pitkäksi aikaa kovimpana suorituksena.

Ennätys pistettiin uusiksi tammikuussa Juho Knuuttilan vapaasoolotessa 14 jääputousta aloittaen hiihtämisen Rovaniementielle klo 4:30 aamulla ja päättäen suorituksen Pajupuron autiotuvalle klo 20:00. Erittäin leuto päivä teki kiipeilystä helppoa, mutta märät varusteet ja tammikuun vähäinen valo koetelivat henkistä kanttia.

Juhon kiipeämät putoukset: *Kaunein*, *Sikariporras*, *Sudenhammas*, *Enkeliputous*, *Ruskea virta*, *Mammutti*, *Onnekas*, *Jaska Jokunen*, *Tuulentie*, *Revontuli*, *Nimetön (mahdollinen ensinousu)*, *Nimetön*, *Timanttikouru* ja *Jäämorsian*.

Tapio Alhonsuo Happosalpaaja directillä.

Viime hetken päivitys: **Juha Sillanpää** ja **Jaana Ylipelto** kiipesivät 18 jääputousta päivässä maaliskuun lopulla nostaen derbyhaasteen uudelle tasolle.

Posion takametsissä tuntuu lymyilevän pienoisia kiipeilyhelmiä vuosi vuodelta löydettäviksi. Viimeisenä uutena tulokkaana on Rastilampi, jonka paikallinen kiipeily-yhteisö toki tietää kesäkiipeilystään, mutta voisiko valuttavien sammalmättäiden alla kohoavasta kalliosta löytyä talvikiipeilyäkin? Toki!

Kallion tällä hetkellä merkittävimmän talvilinearin avasi Tapio Alhonsuo syksyllä 2019. *Happosalpaaja direct* (M9) on luonnollisilla varmistettava speaktaakkeli, jolla saa harjoitella piissien asentamista hänkillä. Samalla Rovaniemen alue vahvistaa asemaansa vaikean mixtakiipeilyn pyhättönä. Kysymys kuuluu: milloin pohjoisesta löytyy Kyberpunkia vaikeampi linja?

Finice2020

29.2.2020 Oulun Kiipeilyseura / jäätorni Teksti: Pauliina Björk

Pauli Salminen finaalin toppiotteella vain yhdellä hakulla varustettuna.

Finice2020 kisattiin aurinkoisena karkauspäivänä 29.2.2020 Oulun Kiipeilyseuran jäätornilla. Tämänkertainen Finice käsitti Euroopan Cupin viimeisen eli neljännen osakilpailun, sekä avoimen nuorten kisan. Samalla ratkottiin myös jääkiipeilyn Suomen mestaruudet.

Karsinnat kiivettiin sekä miesten että naisten osalta samoilla reiteillä tornin klassikkolinjoilla. ”Darkki” on lievästi negatiivinen, 22 metrin hivutus tornin huipulle. ”Härski” nousee ensin kohtisuoraan pientä tornia pitkin ja yhdistyy sen jälkeen isoon torniin 45 asteen kulmassa kulkevaa hankkia pitkin. Miesten sarjassa **Pauli Salminen** kiipesi molemmat karsintareitit ylös asti ja **Kuutti Heikkilä** sekä **Dennis Van Hoek** topittivat toisen karsintareitin.

Suomalaisilla oli vahva edustus kisassa. Miesten finaaliin nähtiin 5 ja naisten finaaliin 3 suomalaista. Naisten finaaliin otettiin lisäksi neljäs suomityttö ratkomaan SM-tuloksia. Naisten finaaliireitti kulki Darkilla. Tornin huipulle oli asennettu kisa edeltävänä viikonloppuna reitintekijöiden toiveesta niin sanottu onkivapa eli järeä vaakasuora palkki sojottamaan kohti länttä. Miesten finaaliireitti alkoi Härskiltä, nousi isoon torniin ja yhdistyi naisten reitin loppuosaan.

Miesten finaaliin pääsi kokeneiden kettujen lisäksi myös USA:n juuri 16 vuotta täyttänyt **Keenan Griscom**, joka viime vuonna voitti samaisella tornilla pidettyjen nuorten MM-kisojen alle 16-vuotiaiden sarjan. Keenan kiipesi härskin hurjalla vauhdilla, mutta suoritus päättyi isossa tornissa horjahdukseen ja jatkosta tuen ottamiseen. Kokemus puhui tälläkin kertaa. Toppiotetta hivelivät finaalisissa Dennis Van Hoek, Pauli Salminen ja **Tapio Alhonsuo**. Voitton riitti puhdas suoritus eikä aikavertailua tarvittu. Dennis jätti epähuomiossa yhden jatkon klippaamatta onkivavan

juuresta ja Pauli tiputti toisen hakkunsa ylimällä otteella. Voiton vei siis Tapio Alhonsuo, joka ei tällä kaudella ole kisoja kiertänyt. Voitton johtaneen kisasuorituksen avaimet löytyivät Draikka-koiran pajailusta, yhdistettynä toki vahvaan kokemukseen.

Naisten finaalin vei kokenut venäläinen **Ekaterina Vlasova** varmalla kiipeilyllään. Ensimmäisellä karsintareitillä tosin hänkin lipsahti, mutta kiipesi kuitenkin riittävän hyvin varmistaakseen finaaliapaikan. Kolmas ja neljäs sija ratkottiin karsintojen perusteella. **Enni Bertling** ja **Mira Alhonsuo** lipesivät finaaliissa täsmälleen samalta otteelta, joka oli pitkä veto Krukonogin kiiltävään metallipalloon. Kuudenneksi kiipesi yleisön mylvinnän saattamana 18-vuotias **Wilma Törvi**. Wilma aloitti draikkakisaamisen viime vuonna nuorten MM-kisojen alla ja pääsi nyt ensimmäistä kertaa Eurocup-kisan finaaliin.

Viime vuoden nuorten MM-kisojen jatkuksena halusimme tarjota myös nuorimmalle sarjalle mahdollisuuden kisaamiseen, joten Euroopan Cupin (alaikäraja 16 vuotta) lisäksi järjestimme avoimen nuorten yläköysi-kisan 12-15-vuotiaille. Kisa kiivettiin osittain samoilla reiteillä kuin aikuisten karsinnat. Topit olivat alempana ja reittejä hieman helpotettiin lisäotteilla. Nuoret kiipesivät yleisön kannustaessa aikuisten karsintojen jälkeen. Voiton veivät yhteistuumin **Johanna Tuuri** ja **Ronja Kaila**. Vaikka tällä kertaa kisaaja oli vähän, kannattaa kisa järjestää jatkossakin. Nuorten yläköysisarja on hyvin matalan kynnyksen mahdollisuus aloittaa kilpajääkiipeily ja Keenanin esimerkki todistaa nuorten sarjan olevan sopivaa treeniä isompiin kisoihin. Draikkahakut pysyvät kiipeilevän nuorison käsissä, kun vain seuroissa tarjotaan tähän mahdollisuus.

Palkintojenjakotilaisuudessa jaettiin taas tukku mitaleita. Hienoimmat niistä oli käsin ta-

konut kiipeilevä seppä **Jarkko Niskanen** ja ne jaettiin SM-kisojen sekä nuorten avoimen kisan voittajille. Euroopan Cupin kisan voittajien lisäksi palkittiin myös Euroopan cupin kiertueen parhaat. Voittajat tosin eivät olleet paikalla. Naisten Cupin vei viime vuonna nuorten MM-kisassa määrännyt **Sina Goetz** ja miesten kisan voitti **Jonathan Brown**. Jonathanin isä sen sijaan nähtiin kisassa. Ikänsä paljastavalla kisanumerolla 57 kisanut **Stuart Brown** on Sveitsin joukkueen taustahamoja.

Kisat huipentuivat kisaajien ja talkoolaisten yhteisiin loppubileisiin Oulun Kiipeilykeskuksella. Teknobiitti valtasi köysihallin ja sauna sekä palju olivat kuumia. Tänä vuonna ei sentään naapuripubista soitettu poliisia paikalle eriävän musiikkimaun vuoksi. Kisojen jälkeen tarjolla oli vielä cool-down-retki Korouomaan, jossa 12 hengen kansainvälinen porukka pääsi tutustumaan lähiseutujen parhaaseen jääkiipeilypaikkaan vanerinpokkimisen ja talkoilun jälkeen.

Talkoolaisia kisapäivän järjestelyissä oli yli 70. Noin joka kolmas Oulun Kiipeilyseuran aikuisjäsenistä oli mukana järjestelyissä. Kisaprojekti on seuralle iso ponnistus, mutta toisaalta yhteisen tavoitteen eteen talkoilu myös luo yhteishenkeä. Oulussa alkaa olemaan kisajärjestelykokemusta, sillä kisoja on järjestetty vuodesta 2016 alkaen joka vuosi.

Reittimestareina toimivat Krukonogi tiimeineen Pietarista sekä **Ian Hanson**, joka on aiemmin nähty Oulussa kisaamassa. Päätuomarina toimi **Oana Harabagiou** jo kolmatta kertaa peräkkäin. Streamin kuvaus ja ruuat ostettiin ulkopuolisilta, mutta muuten järjestelyt tehtiin talkoilla. Projektiryhmä istui monta iltaa OKK:n kokouksissa valmistellen kisa ja katsellen lasin läpi muiden kiipeilyä. Kisan alla vapaaehtoisia alkoi löytyä mukavasti. Tekijöitä saatiin rakentamaan, so

mistamaan, varmistamaan, tuomaroimaan, tuomarikameraan, selostamaan, tulostoittoon, kisatoimistoon, bileitä järjestämään, ensiapuun, järjestystyöskilöiksi ja kisaajia ohjaamaan. Nyt kun kisat ovat purkissa, voi todeta kaiken menneen mukavasti. Toisaalta tämän vuoden kisa oli paljon helpompi järjestettävä viime vuoden jättiponnistukseen verrattuna. Vuoden 2019 kisat kestivät kolme päivää, ensin vedettiin läpi kolme ikäluokkaa kattaneet nuorten leadin ja speedin MM-kisat ja niiden päälle vielä runsaan osallistujamäärän vetänyt Euroopan Cupin kisa.

Jännittävän finaalin voit katsoa jälkikäteenkin UIAA:n YouTube-kanavalta. Samalla voit ihailla lähetystekniikkaa. Streami on paikallisen NTRNZ-tuotantoyhtiön kuvaama. Streamin selostivat todella hienosti ensimmäistä kertaa selostuskoppiin houkutelut paikalliset kiipeilijät **Anne Yoncha** sekä karsinnoissa kisannut **Daniel Herrera Castro**. Tuomareiden antamat pisteet naputeltiin UIAA:n nettipohjaiseen tuloslaskentaohjelmaan, josta tuotettiin Sveitsissä grafiikat liivekuvan päälle.

Mitä Finice-skenessä tapahtuu seuraavaksi? UIAA:n ensi talven kisakalenteri sorvataan kevättalven aikana. Jotkut kisat Suomessa taas järjestetään. Missä ja mitkä, jää vielä nähtäväksi tämän jutun kirjoittamishetkellä. Oulun Kiipeilyseuralla on pidemmän tähtäimen projektina rakennuttaa Nallikariin uusi kiipeilytorni, joka täyttäisi mitat myös aikuisten MM-kisoihin, jotka UIAA mielellään kisaorganisaatiollemme myöntäisi. Uuden tornin tontin vuokrasopimus on tehty ja rahoituksen selvittely on meneillään **Juho Riskun** johdolla. Joten alkakaahan seuroissa treenaamaan kilpääkkiipeilyä ja ottakaa myös nuoret mukaan, jotta saadaan kisaajia, kun MM-kisat pidetään Suomessa 202X.

Enni Bertling vei suorituksellaan SM-kultaa ja Eurooppa cupin pronssia.

Henri Toivola

Tapio Alhonsuo finaalireitillä.

Henri Toivola

Suomen naisten pronssimitalisti Wilma Törvi.

Henri Toivola

Tulokset kärjen osalta

EUROOPPA CUPIN OSAKILPAILU

Miehet:

1. Tapio Alhonsuo FIN
2. Pauli Salminen FIN
3. Dennis Van Hoek NED

Naiset

1. Ekaterina Vlasova RUS
2. Marianne van der Steen NED
3. Enni Bertling FIN

SM-KILPAILU

Tytöt U16

1. Ronja Kaila
Kiipeilyurheilijat

Pojat U16

1. Pyry Björk
Oulun Kiipeilyseura-91

Tytöt U19

1. Johanna Tuuri
Tapanilan Erä

Tytöt U22

1. Wilma Törvi
Murikka /
Oulun Kiipeilyseura-91

Miehet

1. Tapio Alhonsuo,
Rovaniemen Vuoristoklubi
2. Pauli Salminen,
Suomen Alppikerho
3. Albert Kaikkonen
Kiipeilyurheilijat

Naiset

1. Enni Bertling,
Suomen Alppikerho
2. Mira Alhonsuo,
Rovaniemen Vuoristoklubi
3. Wilma Törvi,
Murikka / Oulun Kiipeilyseura-91

Lähes kaikki mitalistit tukijoukkoineen podiumilla.

Marko Kerola

Kiipeilyliittoa ei olisi ilman sen jäsenseuroja. Suurin osa toiminnasta tapahtuu seurojen kautta tai vapaaehtoisvoimin – seurojen toimijoiden työpanoksella. Eri seurat painottavat erilaisia asioita. Ydinajatuksena on kuitenkin hyvä meininki, kiipeilyn edistäminen ja tietysti loistava kiipeily. Ja hei – hyvässä seurassa kiipeilykin on kivempaa!

KIPEILYSEURA KITKA

Kiipeilyn perusasioiden äärellä jo kolmatta vuosikymmentä. Kitkassa keskitytään ulkokiipeilyyn ja yhdessä tekemiseen.

TOIMINTA

- Jäsenmäärä: 43
- Puheenjohtaja: Marko Rastas
- Toimintaa: Vuoden 2020 päätavoitteena on luoda yhteisöllisyyttä ja kehittää alueen kiipeilytoimintaa. Vuoden 2020 päätavoitteeksi on valittu yhteisöllisyyden kehittäminen, jonka toivotaan näkyvän kiipeilyn lisäksi muussa vapaaajan tekemisestä.

[f](#) [i](#) kiipeilyseurakitka

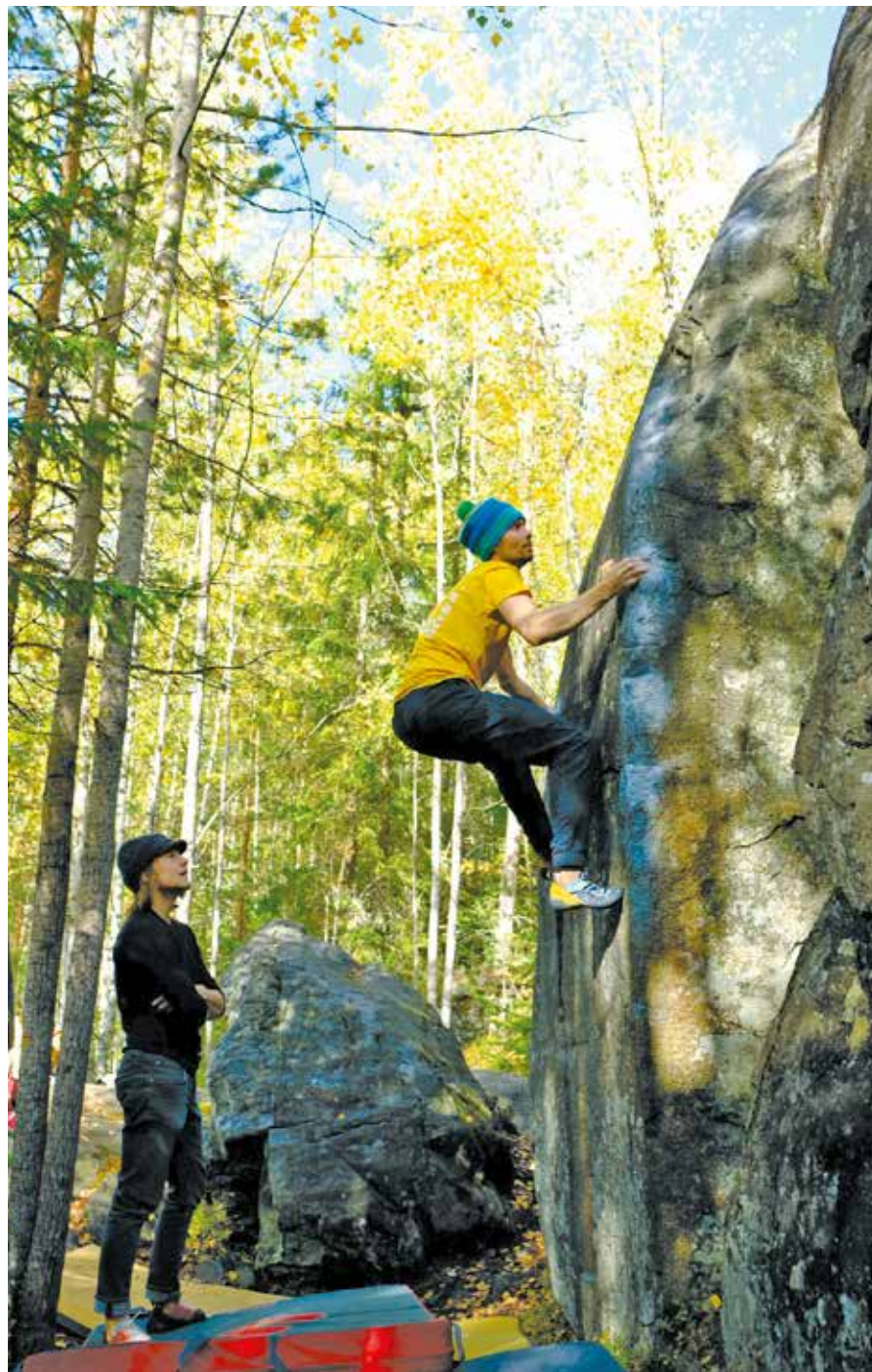
Teksti: Markus Kuoppala ja Saana Hyvärinen
Kuvat: Maija Sipi

Kitka ennen

Lahden Seudun Kiipeilyseura Kitka ry perustettiin 24.2.1994. Seuran nimen paikkajohdanne lisättiin Patentti- ja rekisterihallituksen toimesta, jotta seura erottuisi Kuusamon Kitkan kylästä. Seuran ensimmäisen hallituksen muodostivat **Aki Vahanan, Markus Kuoppala, Antti Väihkönen, Sami Helin, Ari Piela** sekä **Pekka Pusa**. Kitka vakiinnutti alkuvuosiensa jäsenmääräksi 25 kiipeilyn harrastajaa, joista naisten osuus oli viidesosa.

Kitka teki alusta lähtien aktiivista yhteistyötä SKIL:n kanssa. Seuran perustajajäsen sekä ensimmäinen puheenjohtaja Aki Vahanan toimi kiipeilyn kattojärjestön luottamustoimissa ollen myös luomassa Kiipeilyliiton koulutusjärjestelmää. Markus Kuoppala sai vuonna 1995 auktorisoinnin ja on täten Kitkan ensimmäinen kalliokiipeilyohjaaja.

Seuran tarkoitus alkuvuosiensa painottui kiipei-

Kitkan syysretki 2019 ja kitkat kohillaan! Sami Sillanpää työstää Piilolampi, I'm too Old for this shit. Joona Sipi ihailee suoritusta.

lyharrastuksen tunnetuksi tekemiseen, kehittämiseen ja ylläpitoon. Kitka järjesti aktiivisesti leirejä, koulutustilaisuuksia, ohjausta sekä neuvontaa. Tiedotus hoidettiin seitsemästi vuodessa ilmestyneen lehden turvin. Jäsenistölle suunnattu Kitkarinki (valmennus) toteutettiin viikoittain. Hollolan havukallio oli merkittävä kiipeilypaikka.

Maanomistajayhteistyö siirrettiin Alppikerholta Kitkalle, joka kehitti voimakkaasti alueen kiipeilyolosuhteita. Mustankallion väestönsuojan, Citypalatsin, Pajulahden urheiluopiston ja Harjukadun nuorisotalon kiipeilyseinät monipuolistivat Lahtelaisten kiipeilijöiden

harrastusmahdollisuudet ja loivat ympärivuotiselle kiipeilylle perustan.

Kiipeilyn Lahti Cupin historia ulottuu vuoteen 1995. Tuolloin liidattiin Citypalatsin 11 metriä korkealla seinällä. Samana vuonna seura järjesti Everest-kiipeilyn, jossa kiivettiin yhtäjaksoisesti 8846 metriä 17 tunnin aikana.

Kitka nyt

Kitka jäi vuosiksi pöytälaatikkoon ja Lahdessa kiipeiltiin ilman omaa seuraa. Loppuvuodesta 2013 Kitka kaivettiin jälleen esiin edistämään lahtelaista kiipeilyä. Uuden tulemisen takana ovat muun muassa Kitkan pitkäaikainen pu-

Jyri Federleyn ensimmäinen liidikokemus Lammilla 2018. Ella Hellberg ja Tommi Svanbäck kannustavat.

Kitkan yhteiset treenisessiot E75:lla 2019.

heenjohtaja ja tällä hetkellä hallituksen rivi-jäsen, **Maija Sipi** sekä **Tero Fingerroos** ja **Heikki Pirhonen**.

Jäsenmäärä on kasvanut tasaisesti perustamisvuoden 21 jäsenestä, ollen suurimmillaan vuonna 2019. Tuolloin Kitkassa oli 63 jäsentä. Vuonna 2020 Lahteen perustettiin toinen kiipeilyseura ja tästä johtuen vuoden 2020 jäsenmäärä on edellisvuotta pienempi.

Ulkokiipeilyä

Kitka on keskittynyt ulkokiipeilyyn ja vuodesta 2014 saakka toiminnan keskiössä ovatkin olleet kiipeilyretket. Kevätretki on perinteisesti pidetty Ahvenanmaan bouldereilla.

Vuonna 2019 Ahvenanmaan retkelle osallistui huimat 24 kitkalaista. Ahvenanmaalla on saatu kokea kiipeilyn riemua ja uusia elämyksiä.

Kitkan nykyinen puheenjohtaja **Marko Rastas** toteaa seuraavaa. ”Tähän asti mieleenpainuvien Kitkan reissu oli vuoden 2018 retki Ahvenanmaalle. Siellä avautui minulle täysin uudenlainen maailma, jotain niin erilaista kiivettävää mihin olin aiemmin Suomessa tottunut. Kiipeilyn jälkeen parasta oli tietenkin porukka ja ryhmähenki.”

Kesäisin on suunnattu Olhavalle, Repoveden maisemiin köysittelemään. Syysretken kohde on vaihdellut. On muun muassa perehdytty etelä-saimaalaaiseen kiipeilykulttuuriin Hurisalossa ja lähipitäjän hämäläiseen tunnelmaan Taljalassa. Syysretkien parasta antia, kiipeilyn jälkeen toki, ovat olleet nuotion ääressä tunnelmointi ja reittispeksailu pimeävissä syysilloissa. Yön yli retkien lisäksi Kitka järjestää sekä köysi- että boulderkiipeilytyksiä lähikivillä ja kalliolla.

Kitkassa edistetään ulkokiipeilyä myös muin tavoin. Yhteistyö maanomistajien kanssa ja talkoilu muun muassa Havukalliolla sekä Lammilla on jatkunut myös Kitkan uuden tulemisen myötä.

Viime vuosina on aloitettu yhteistyö myös 27cragsin kanssa varanpuheenjohtaja **Tony Hannukaisen** johdolla, tärkeimpinä kehityskohteina topojen osalta ovat olleet Kerinkallio, Koiskala, Tiirismaa, E75 ja Vesitorni.

Uusista alueista Jalkaranta ja Hörölä. Monet Lahden kohteista ovat olleet käytössä jo vuosikymmeniä ja reittejä on ollut avaamassa iso joukko ihmisiä. Lahtikiipeilyn pioneereista voi mainita vuosien varrelta **Jussi Remosen**, **Ode Siivosen**, **Visa Malisen**, **Antti Inkisen** ja **Markku Vahterin**.

Yhdessä tekemistä

Syyskuussa 2019 kisattiin Kitkan järjestämä LahtiDerby, eli boulderkilpailu, jossa tarkoitus oli kerätä mahdollisimman paljon pisteitä, eli käytännössä kiivetä

mahdollisimman paljon reittejä Kerinkallio, LABAn, Koiskalan, E75:n, Vesitornin, Koulutuskallion ja Tiirismaan boulderalueilta. Kisaan osallistui 4 joukkuetta. Meininki oli hyvä pienestä osallistujamäärästä huolimatta ja 27cragsin lahjoittamat palkinnot kelpasivat, illalla saunottiin ja vertailtiin pumpeja. Vuonna 2020 LahtiDerbyä ei järjestetä, mutta ehkä joskus vielä.

Ajoittain on tavattu myös ulkokiipeilyllisissä merkeissä paikallisissa ravintoloissa.

90-luvun puolivälissä kiipeilyharrastus oli intohimoista, yhteisöllistä ja avarakatseista, aivan kuten nykyäänkin. Kitkassa vaalitaan yhtenäistä lahtelaista kiipeilyjärjintämaa ja haaveillaan Salmisaaren KiipeilyAreenan siirtoa Upon sillan kupeeseen. Ehkä Lahteenkin saadaan joskus köysikiipeilyhalli!

B

Past, present and future:

Suomen Boulderliiga

Teksti: Janne Sievänen

Elettiin vuotta 2013 kun katselin varsin kirjavaa suomikiipeilyn kisakalenteria. Kiipeilyhaljeja oli lajin suosion kasvaessa rakennettu kaikkiin suurimpiin kaupunkeihin ja näissä järjestettiin kausittain toistuvia kisatapahtumia.

Vanhana skeittarina seurasin sivusta kiipeilyn ohella myös viihdyttäviä skedekier-tueita rahapalkintoineen samalla miettien, olisiko tällainen toteutettavissa myös kiipeilykisojen kanssa? Juttelin ideasta Kuopion Voeman **Sami Romppaisen** ja **Ville Koskelan** kanssa ja molemmat pitivät ideasta heti. Tämä sai minut lähettämään sähköpostia maamme kiipeilyrittäjille ja moni innostui asiasta heti lupautuen järjestämään kisat myös omalla hallillaan.

Alkuperäinen konsepti oli rakentaa mahdollisimman rentoja ja mukavia kisatapahtumia, joissa ihmiset kävisivät tutustumassa uusiin halleihin ja jotka tarjoaisivat jokaiselle harrastajalle jotakin. Heti alusta asti oli selvää, että kiertueella jaettaisiin rahapalkinnot kiertueen voitokkaimmille kiipeilijöille.

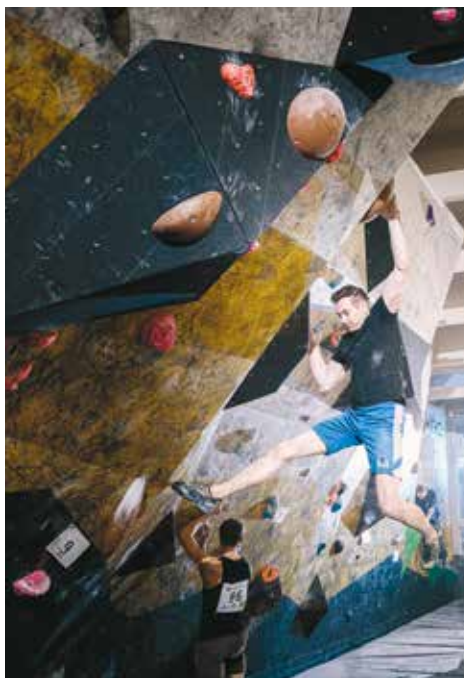
Kiertueen järjestäminen vaatii melkoisen määrän työtunteja, joten aloin kasata innokasta työryhmää kisojen järjestämiseksi. Tulospalvelussa päätin tukeutua suomikiipeilyn OG taikuriin eli **Jarmo Annuseen**. Jarmo ei tunnustusti osaa sanoa ei, joten palaset alkoivat nopeasti loksahdella paikalleen.

Alusta alkaen järjestelyporukassa ovat olleet mukana myös BoulderSaimaan **Tuomo Lankinen**, Sami Romppainen ja **Henna Mäkinen** Boulderkeskukselta. Ydintiimistä huolimatta suurin osa kisajärjestelyistä, kilpailujen kustannuksista sekä järjestelyvastuusta on ollut kisoja järjestävillä halleilla. Kiertuetta ei olisi ilman hallien ja niiden tinkimättömän henkilökunnan panosta ja tahtotilaa suomalaisen kilpakiipeilyn kehittämiseksi!

Tuomo Turunen

Ensimmäisen boulderliigan osakilpailun Nekala Masters 2014 mitalistit.

Matti Miettinen

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

Tuomo Lankinen

Boulderliiga finaali 2019.

Ensimmäinen osakilpailu pidettiin Tampereen Nekalassa (Nekala Masters) 11.10.2014. Kausi lähti hyvin käyntiin, suurin osa tapahtumista myytiin loppuun jo ennakoon.

Kisapaikkoja oli paljon ja käytäntöjä hiottiin vielä kovasti. Kausi saatiin päätökseen ja pääsimme palkitsemaan ensimmäiset Boulderliigan kiertuevoittajat. Ensimmäisen vuoden jälkeen liiga on järjestetty jokaisena vuonna, pois lukien 2018, jolloin minulla oli teke mistä Tampereen Kiipeilykeskuksen Lielahden toimipisteen rakentamisessa ja toiminnan aloittamisessa.

Walltech on ollut sattuneesta syystä yksi liigan pääsponsoreista siitä lähtien ja on ilahduttavaa huomata, että suurin osa kisoista kii vetään näinä päivinä Walltechin seinillä.

Tuomo Lankinen

Boulderliiga finaali 2019.

Matti Mötönen

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

Matti Mötönen

Matti Mötönen

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

Matti Mötönen

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

Liigan formaatista, säännöistä, järjestelyistä sekä kilpailijoiden palkitsemisesta on käyty antoisaa keskustelua alusta asti. Olemme käyneet läpi monia eri vaihtoehtoja ja kuunnelleet kilpailijoiden mielipiteitä parhaamme mukaan.

Yksi omalaatuisimmista ideoista on ollut Jam Session finaalikonsepti kaudella 2017–2018. Tässä finalistit sessaavat finaalireittejä yhdessä erässä samaan aikaan. Tämä poistaa eristyspöytätyksen, mutta ei ehkä anna kisajille virallista IFSC-finaalokokemusta.

Vaikka liigassa Jam Sessionista luovuttiin, toimi formaatti hienosti vielä Tallinn Openissa 2019. Toisinaan olen miettinyt olisiko tämä kuitenkin paras formaatti tällaiseen rentoon kisatapahtumaan? Finaaliformaattia miettessä täytyy ottaa kantaa siihen, onko liiga hyvän meiningin harrastelijakiertue vai kokemusta karttava harjoitusalue tittelikisojen finaaleihin?

Teimme kaudella 2018–2019 palautekyselyn ja saimme hyvän määrän vastauksia kiipeilijöiltä. Suurimmat haasteet näyttäisivät olevan pistelaskennan ja tiedottamisen puolella. Maailma menee eteenpäin, kaikilla on tietokone taskussa ja kisailijamäärät kasvavat. Paperi, lyijykynä ja Excel-yhtälö ei enää toimi. Uudet teknologiat tuovat aina haasteita ja joskus se on vaan hyväksyttävä.

Kun tehdään uutta, kehitetään ja testataan, kaikki ei voi osua laakista maaliin. Toki jokainen osakilpailuun osallistuva henkilö on maksava asiakas ja 25 euron osallistumismaksulla olisi suotavaa saada oikeudenmukainen ja oikea pistetulos suorituksestaan. Monet jaksavat kiertää koko liigan. Nämä ovat niitä todellisia liigasankareita, jotka tekevät jokaisesta tapahtumasta elämyksen.

Piste-eroja on koetettu saada aikaiseksi erilaisin menetelmin, joista uusimpana tälle kaudella otettiin mukaan Flash kerroin. Flashaaminen palkitsee, mutta se tuo taas yhden liikkuvan osan lisää pisteenlaskentaan ja näin virhemarginaali kasvaa. Toisaalta kaudella 2019–2020 ei ole ollut yhtään tapausta, jossa piste-ero olisi ollut ongelma finalistien osalta.

Kisakiipeilykiertuetta järjestäessä eteen nousee nopeasti joukko kysymyksiä. Ehkä eniten keskustelua on aiheuttanut ulkomaalaisten osallistuminen kiertueelle. Pitäisikö liiga olla vain suomalaisille, tarkoituksena viedä eteenpäin vain kotimaista kisakiipeilyä? Vai pitäisikö viihteen ja haasteen nimissä ottaa ulkomaalaisia mukaan, riskinä palkintorahojen valuminen rajan taakse?

Motivoisiko ulkomaisten kiipeilijöiden osallistuminen suomalaisten kovien nimien lähtöä taas liigaan mukaan? Käytämmekö virallista kiertävää pääreitintekijää vai annetaanko halleille täysi vastuu reitinteosta? Pidetäänkö koko kauden päättävä superfinaali vai palkitaanko menestyminen kisakauden aikana pidettävien osakilpailufinaalien perusteella?

Näiden ja monien muiden kysymysten pohtiminen on kiertuetta suunniteltaessa aina mielessä, kun yritämme luoda Boulderliigasta kisaajaystävällisen, sopivasti virallisen, oikeudenmukaisen sekä motivoivan sarjan kiipeilykilpailuja.

Parhaimmillaan Boulderliiga on tuonut upeita hetkiä urheilijoille, järjestäjille sekä katsojille. Onpa liigan osakilpailussa ratkottu SM-tittelikin ja nähty monia World Cup -tason kiipeilijöitä. Kisoissa on parhaimmillaan ollut todella hyvä tunnelma ja ne ovat tarjonneet kiipeilijöille ja katsojille mieleenpainuvia elämyksiä. Suositelenkin selaamaan Boulderliigan Facebookin aikajanaa taaksepäin ja katsomaan videoita aikaisemmista tapahtumista. Monissa videoissa ja kuvissa näkyy aito tekemisen meininki ja todellista urheilujuhlan tuntua.

Toivottavasti onnistuin tekstillä valottamaan Boulderliigan taustoja ja herättämään kiinnostuksen Boulderliigaa kohtaan niin, että näemme tapahtumissa jatkossa yhä enemmän kiipeilijöitä! Tavoitteenamme on jatkuvasti kehittää Boulderliigasta yhä paremmin kiipeilijöitä palvelevaa kokonaisuutta, johon osallistuminen olisi palkitsevaa ja joka tuottaisi osallistujalle onnistumisen elämyksiä tämän rakkaan lajimme parissa.

Tavoitat meidät parhaiten sähköpostilla info@boulderliiga.fi osoitteesta, jos haluat antaa palautetta tai jakaa erinomaisen ehdotuksesi Boulderliigan kehittämiseksi!

Matti Mötönen

Mr. Boulderliiga Janne Sievänen

Tekniset tiedot:

- Asuu Pirkkalassa Tampereen kupeessa
- Aloitti kiipeilyn 2002
- Perustanut Tampereen Kiipeilykeskuksen vuonna 2009
- Perustanut Boulderliigan vuonna 2014
- Luopui Tampereen Kiipeilykeskuksen osake-enemmistöstä vuonna 2018
- Nykyään edustaa yrityksensä Easy Access Oy:n kautta Walltech-seinävalmistajaa Pohjoismaissa ja Baltiassa
- "Mukavinta nykyduunissa on olla mukana uusien kiipeilykeskusten perustamisessa"
- Crags visited: 226, boulderia, sporttia, jätää ja trädidi: "Pidän kiipeilyn monimuotoisuudesta, joten koitan tehdä sitä mahdollisimman monipuolisesti."
- Apinaindeksi: +2
- Tasainen 7C maksimi boulderissa ja köydessä yli 10 vuotta a.k.a "ikuinen lajinautiskelija". Ei suuremmin työstä reittejä (lue: pääse/osaa/jaksa vaikeampia)
- Innoissaan juuri nyt Fontsun reissusta asuntoautolla 6-vuotiaiden kaksospoikieni kanssa

(toim. huom. tilanne maailmassa muuttunut dramaattisesti näiden kommenttien jälkeen.)

Matti Mötönen

Boulderliiga Kuopio Voema 2016.

"Easy Access on ollut elintärkeä kumppani kiipeilykeskusta suunnitelmassa, rakentaessa ja kehittäessä. Koska tila oli pieni ja visiot suuret pieneen kaupunkiin, teimme 'seriöosiä' tila- ja rakennesuunnittelua. Mistään ei loppujen lopuksi tarvinnut luopua. Halli tekee juuri sellaisen vau-efektin massoihin, mihin pyrittiin, ja se palvelee yhtäläilla tavoitteellisintakin prosenttia. Lopputulos ollut toimiva, turvallinen ja kevyesti budjetissa."
Johannes Sumuvuori, Wasa Up

PALVELUT

- kiipeilyseinien rakennus ja huoltotyöt
- alastulopatjat
- vuositarkastukset
- TruBlue itsevarmistavat
- kiipeilyotteet
- kiipeilykoulutukset ja konsultointi

Kysy lisää:

janne@easyaccess.fi tai 0505757266

TRUBLUE
AUTO BELAY

EUROHOLDS

EASY ACCESS CLIMBING

STAYCATION

eli suomikiipeilyn suola

Jani Lehtola Bosoni-reitillä Vaasan Hautuumaalla.

Teksti: Inka Gysin

Lähimatkailu, staycation ja kotimaan kohteet ovat nyt iso huutoa eritoten kun ajatellaan ilmastonmuutoksen torjumista, koronavirus pandemian aiheuttamien todennäköisten talouskurimusten jälkimaininkeja ja muutoinkin Suomen talouden tukemista. On jokaisen kiipeilijän yhteinen etu vähentää ilmastokuormaa ja suojella kaunista luontoamme.

Boulderpaikat

PK-seudulta löytyy jos ja vaikka mitä. Näistä löydät lisäinfoa jutun otsikon "autoton kiipeily" alta.

- Uusimaa: **Lappnor**
- Lahti: **E75**
- Vaasa: mm. **Hautuumaa** (ja paljon muita)
- Rovaniemi: **Hiidenkirnut**, **Martti Servo**
- Turku: **Luolavuori**, **Mynämäki**
- Jyväskylä: **28.7.**
- Tampere: **Pinsiö**
- Hämeenlinna: **Siirin kivi** ja **Taljala**
- Lappeenranta: **Hurissalo**
- Ahvenanmaa: **Getan alue**

Jää

- Korouoma**, **Kuusamo**
- Angelniemi**, **Salo**

Sportti

PK-seudun paikkoja mainittu myös myöhemmin jutussa.

- Uusimaa: **Nalkkilan släbi**
- Lohja: **Nummi**
- Tervakoski: **Ruhankallio**
- Jyväskylä: **Halsvuori**
- Tampere: **Viitapohja**
- Simpelä: **Haukkavuori**

Trädi

(useissa myös sport):

- Kustavi**
- Ruotsinpyhtää: **Haukkakallio**
- Uusimaa: **Kvarnby**
- Lahden seutu: **Reventeenvuori** ja **Havukallio**
- Repoveden kansallispuisto: **Olhava**

Korouoman Ruskea Virta.

Jari Koski

Angelniemen kevätjäillä.

Susanna Mast

JOS FILLAROINTI NORMIPYÖRÄLLÄ TUNTUU LIIAN RASKAALTA, ON SÄHKÖPYÖRÄ LOISTAVA VAIHTOEHTO. LISÄÄ SIIHEN PERÄKÄRRY NIIN TAVARAT JA PERHEEN PIENIMMÄTKIN KULKEVAT MUKANA NÄPPÄRÄSTI.

Aina ei tarvitse lähteä Itämeren edemmäs kiipeilyapajille. Rehellinen kränkkäys pienillä graniittilistoilla, upeissa maisemissa Suomen suvessa – voisiko sen hienompaa olla?

Esittelemme kartassa valikoituja suomikiipeilyn kohteita niin boulderointiin, sporttiin ja träädiin kuin jääkiipeilyyn ja muihin alalajeihin. Lista ei varmastikaan sisällä kaikkia Suomen parhaita kiipeilypaikkoja, kauneuskin on katsojan silmässä ja pieniä, erillisiä alueita on loputtomasti. Mikäli oma suosikkisi ei ole listassa, voit vinkata siitä SKIL:n Facebookissa tai kirjoittaa tulevaan lehteen esittelytekstin!

Olisiko jokin listan paikoista hyvä vaihtoehto seuraavan lomasi kohteeksi?

Ei pelkästään se minne liikutaan, vaan myös miten sinne mennään vaikuttaa. Eri kulkuvälineillä on erilainen ilmastokuormitus. Vaikka tarkkojen lukujen laskeminen ei aivan yksiselitteistä olekaan, ovat tutkijat melko yksimie-

lisiä siitä, että lentoliikenne, risteilymatkustus sekä yksityisautoilu ovat ongelmallisia ilmaston kannalta. Mitä vaihtoehtoja meillä on lempiharrastuksemme toteuttamiseen mahdollisimman ympäristöystävällisellä tavalla?

Autoton kiipeily

Ekologisesti kestäväntä lienee liikkua lihasvoimin tai joukkoliikenteen kuljettamana. Eritoten PK-seudulla julkinen liikenne toimii kuin junan vessa ja moni sektori tai köysicrägi on näppärästi saavutettavissa bussilla tai metrolla. Monelle lähin sektori on kävelymatkan päässä.

Fillari on oiva väline, usein kaupungissa se nopein. Jos fillarointi normipyörällä tuntuu liian raskaalta, on sähköpyörä loistava vaihtoehto. Lisää siihen peräkärry niin tavarat ja perheen pienimmätkin kulkevat mukana näppärästi. Myös sähköinen konttipyörä voi toi-

mia! Muistathan, että polkupyörän voi myös ottaa metroon ja lähijunaan veloituksetta – näin voit yhdistää useampaa eri välinettä, jos matka on liian pitkä pelkin lihasvoimin taitettavaksi.

Seuraavan kerran lähtiessäsi sendireissulle lähimaastoon, pohdi, voisitko käyttää muuta kuin omaa autoa? Pyöräillen saa hyvän alkulämmön päälle jo matkalla kiville.

PK-seudun lähibouldereista ja niiden saavutettavuudesta löydät lisää Kiipeily-lehden 1/2017 jutusta Helsinki cityn boulder-helmiä. Vanhoja Kiipeily-lehtiä pääset lukemaan SKIL:n sivuilta: <http://www.climbing.fi/content/kiipeily-lehdet>.

PK-seudulla julkisilla saavutettavissa bouldereita on vaikka kuinka: mm. Espoon Haukilahti, Lintukallio, Matinkylä, Soukka jne. Esimerkiksi sovellus 27crag on hyvä apu lähisektoreiden etsimiseen.

Sampsa Jyrkynen

Johannes Kärkkäinen reitillä Lepakkomiehen frendi (6c+) Kvarnby.

Eetu Lappeteläinen

Valtteri Honkapää puolimatassa Smooth Operatoria, Nalkkilan släbi Askola.

Tea Tanskanen

Tea Tanskanen reitillä Pimp My Ride, 7B+, Rovaniemen Martti Servolla.

JOS EDES OSA ULKOMAAN REISSUISTA TAI LENTÄEN TEHTÄVISTÄ MATKOISTA VAIHDETAAN LÄHIKOHTEISIIN TAI VIHREÄMPIIN KULKUVÄLINEISIIN, ON TÄLLÄ JO SUURI VAIKUTUS ILMASTON KANNALTA.

Köysikallioitakin on melko urbaanissa ympäristössä:

Naulakallio (lehti 1/2019)

Harakka talvella jäitä pitkin ja kesällä venekyydillä (lehti 2/2019)

Viihin Pommikallio (lehti 1/2020)

Rollarit (esim. SKIL:n uusi Kiipeilyreitit Etelä-Suomi -kirja)

Uusi Kipparvuori Herttoniemenrannassa (27Craggs)

Juna vs. laiva vs. auto vs. lentokone?

Juna on vihreä vaihtoehto kulkemiseen. Toki useimmat kalliot ja kivet ovat jonkinlaisen kulkumatkan päässä juna-asemilta. Mikäli suunnitelmissa on pidempi reissu ja mukana on enemmän tavaraa, kannattaa tarkistaa olisiko autojuna ratkaisu? Näin välttyy myös tyhjän pitkiltä ajomatkoilta ja mahdollisesti iso osa matkasta kuljetaan ekologisemmalla kulkuvälineellä. Niin ikään juna + autonvuokraus paikan päällä on varteenotettava vaihtoehto.

Vaikka yksityisautoilu ei paras vaihtoehto olekaan, on käytännössä auto kuitenkin melkein välttämätön monien kohteiden pääsyyn.

Parasta on liikkua kimppakyydein eikä niin, että jokainen kulkee omalla autollaan samalle sektorille (näin myöskaan parkkipaikka ei tukkeudu).

Laivamatkat eivät välttämättä ole kovinkaan ympäristöystävällinen ratkaisu, mikäli tutkimuksia on uskominen, mutta mahdollisesti kuitenkin ilmastoon kannalta parempi kuin lentokone. Jos edes osa ulkomaan reissuista tai lentäen tehtävistä matkoista vaihdetaan lähikohteen tai vihreämpiin kulkuvälineisiin, on tällä jo suuri vaikutus ilmastoon kannalta.

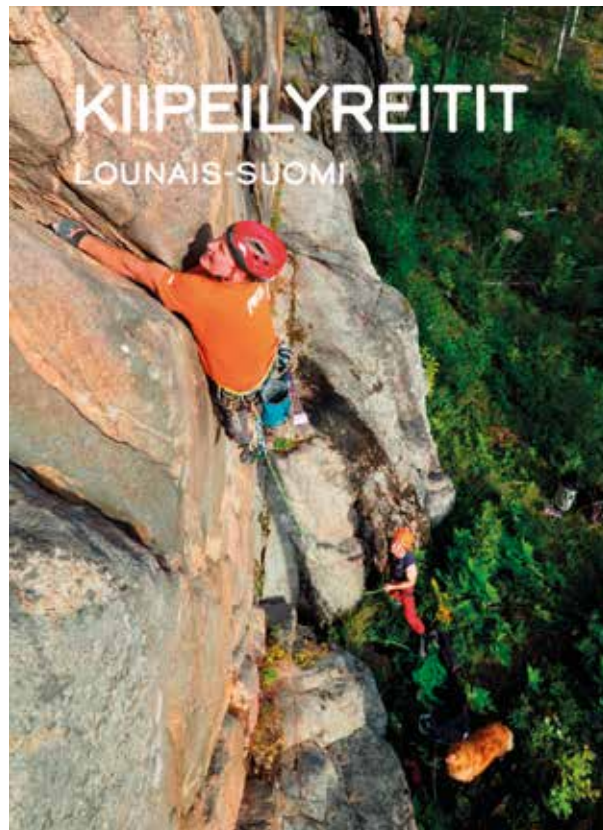
KIIPEILYREITIT

LOUNAIS-SUOMI

Kiipeilyreitit Lounais-Suomi tulossa myyntiin!

Kiipeilyreitit Lounais-Suomi on toinen osa köysikallioiden kirjasarjaa. Kirja sisältää Turun ja Salon seudun kalliot.

- Valokuvamuotoiset reittikuvaukset
- Lähestymisohjeet maastokartalla
 - Julkisen liikenteen reittiohjeet kalliolle
 - Ajo-ohjeet ja pysäköintipaikat
- Koko A5, 230 sivua
- Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry.

Tulossa
myyntiin
kesällä
2020!

Tapani Tormikoski

Roikkuvassa elementissä kiipeilijä Sami Järvimäki ja varmistaja Kimmo Hannula.

DRYtool -seinä sisälle

Drytooling, eli Suomessa tutummin draikka, on kiipeilyä jääkiipeilyvarusteilla reitillä, missä ei ole jäätä. Se voi tapahtua kalliolla tai kisa- ja treenimuotona kei-notekoisella seinällä. Huom: kiipeily hakuilla ei ole sallittua kesäreiteillä.

Teksti: Sami Järvimäki, High Sport ry.

Miten ajatus seinästä syntyi?

Vaasassa on jo pitkät perinteet hakkukiipeilyssä. Jäätä on kiivetty 90-luvulta lähtien Vaasan alueella luonnonputouksilla (jos nyt luonnonmukaiseksi voidaan laskea jätteenkäsittelylaitokselle muodostuva niin kutsuttu Keltainen virta). Sittemmin jäätä on muodostunut perinteiselle louhokselle vuosittain. Ja kun on jäätä, on myös mixed- ja drytooling kiipeilyä. Louhoksilta löytyy molempia ja on niitä enemmän ja vähemmän kiivettykin vuosien varrella.

Ensimmäiset keinotekoiset hakkureitin kokemukset sijoittuvat allekirjoittaneella kisamiseen Suomen Alppikerhon ylläpitämällä seinällä Helsingin Olympiastadionilla sekä Oulun Kiipeilyseuran jäätorniin. Näitä kisoja varten treenattiin itsetehdyillä vaneri- ja kumiletuhakuilla. Jo silloin alkoi itää ajatus mahdollisuudesta rakentaa treenimahdollisuudet seurallamme High Sport ry:lle. Ensimmäinen tällainen paikka oli boulderluolamme reunalla oleva pienehkö syvennys, joka tehtiin hakuilla kiivettäväksi. Paikka oli kuitenkin liian pieni ulottuvalle hakkuilulle ja jäi käyttämättömäksi varsin pian.

Kisoissa käyminen edellä mainituissa paikoissa ja tarve päästä harjoittelemaan säännöllisemmin sai mietintämyssyn tosissaan savua-

maan seuran oman harrastusmahdollisuuden saamiseksi. Viimeistään silloin, kun innostusta kisaamiseen ilmeni enemmänkin sisäseinien, kisojen ja yleisesti lajin suosion lisääntyessä.

Mihin seinän rakentaisi?

Seuramme koti sijaitsee Vaasan vesitornilla aivan kaupungin keskustassa. Torni on muuten Suomen vanhin alkuperäisessä käytössä oleva yksilö ja vieläpä hyvin näyttävä sellainen. Se sisältää sekä boulderluolan, että 17-metrinen yläköysikiipeilyseinän ja kaksi noin 20 metristä liidiseinä, jotka ovat rakennettu tornin tukipilarien väleihin. Yksittäisellä seinällä on vain yksi köysilinja, joten vapaana oli vielä kaksi mahdollista pilarienväliä. Aloitimme miettiä, voisiko drytooling -seinän rakentaa sisätiloihin? Voisiko drytooling eli draikkaseinän rakentaa vapaaseen pilariväliin?

Miten toteutetaan?

Köysikiipeilytilamme alakerrassa sijaitsee boulderluola. Suunnitellun seinän rungon täytyisi alkaa luolan lattian tasolta tai jopa kerrosta alemmaa tornin lattiasta, koska luolan rakenteet eivät kestäisi seinän painoa päälle. Muutamia haasteita näidenkin lisäksi toki oli matkassa, koska samassa tilassa toimii muutakin kiipeilyä. Hetken mietinnän ja

Kimmo Hannula

Seinää rakentamassa Juho Koivuluoma ja Timo Stenwall.

Veli-Pekka Salo

Avajaiset.

Sami Järvimäki palkitsee Kimmo Hannulan.

Timo Stenwall

Kimmo Hannula kiipeilee seinällä.

suunnittelun jälkeen seinä päätettiin kuitenkin rakentaa.

Vesitornimme on melko pimeä tila ja ainoastaan kiipeilytilan alaosassa on isompia ikkunoita. Nämä ikkunat halusimme pitää näkyvillä näyttävän ulkoosan ja tilan valoisuuden vuoksi. Tilasta tulee nimittäin todella pimeä valojen sammuessa, joten päätimme tehdä draikkaseinän alaosasta avautuvan, voidaksemme saada ikkunat näkyviin silloin, kun seinällä ei kiivetä. Samalla ensimmäiset levyt toimivat myös ovina ja estävät avattuina väärän käytön seinällä. Tarkoitus on, että potkiminen aloitetaan vasta niiden yläpuolelta. Tästä syystä ja myös mahdollisuudesta kiivetä ilman rautoja, päätimme laittaa jokaiseen potkulevyyn listan kovia kenkiä varten lelyn alareunaan.

Ajatus oli heti alusta lähtien, ettei maalattuun seinään osuta millään terävällä. Tämä on tehty mahdolliseksi runsaalla määrällä potkulevyjä sekä otteiden alle laitettavilla vaneerista tehdyillä "lapuilla". Koska reittejä pitää mahtua tekemään, teimme levyistä siirrettävät. Koko seinässä on pultinreikien osalta sama jako sekä ylös ja sivulle. Tällä tavoin voimme laittaa ja siirtää levyjä vaakaan tai pystyyn helposti reittien mukaan. Tämä vaati porausapluunan tekemisen, jolloin reikien jako ja suoraan poraaminen onnistui. Hakkujen osuilta suojaavat, otteiden alla olevat laput on maalattu reittien mukaan, joten itse otteet voivat olla minkä värisiä vain.

Päätimme rakentaa seinälle myös roikkuvan elementin. Sen virkaa hoitaa tällä hetkellä 5x5 tuuman parru, jonka voi kohtuullisen helposti vaihtaa sen kuluessa potkuista, ja myös laskea maahan reittien rakentamista varten. Elementti on osittain maalattu ja siinä noudatettiin seinän linjaa eli kohdat, joihin saa potkia, ovat maalaamattomia. Lisäsimme myöhemmin toisenkin roikkuvan parrun.

Ulkona hakkua tulee usein sovitettua halkeamiin, joten päätimme myös sellaisen to-

teuttaa. Seinällemme tuli kaksi kappaletta teräksisiä halkeamia hakuille. Toinen halkeama on keskellä seinää negatiivisella osalla ja toisen sijoittelu osoittautui hieman hankalaksi käyttäessä, koska se on liian reunassa.

Varmistajan, katsojien, lattian ja irtaimiston suojaaminen tippuvaalta hakulta suojattiin verkolla. Verkon pitää olla helposti siirrettävissä, koska ollessaan paikoillaan se estää muiden seinien käytön. Verkko toteutettiin ohuilla muovitetuilla vaijereilla, joiden väliin kiinnitettiin painballia varten tehty kevyt, mutta kestävä verkko. Se levitetään ja kiinnitetään nurkista valmiisiin köysiin, joista vätämällä verkko nousee noin kolmen metrin korkeuteen. Kiipeilijän etenemistä varten on tietysti verkossa reikä seinän edessä. Verkko ei saa olla tiellä alas laskettaessakaan ja seinän negatiivisuudesta johtuen tulee heilureita. Kiipeilijää varten verkossa olevan reiän reunat tehtiin vaijerien sijasta kuminauhasta, jolloin verkko tai sen kiinnitykset eivät hajoa siihen osuttaessa. Lattia reiän kohdalta on vahvistettu, joten siihen tippuessaan hakku ei tee pahaa jälkeä ja samalla alueella voi myös kävellä raudat jalassa. Verkon lisäksi varmistaja on ankuroitu tornin toiseen reunaan. Tällä tavalla varmistaja ei ole kiipeilijän alapuolella ja varmistusköysi pääsee kulkemaan mukavasti verkon ylitse.

Otteet

Otimme käyttöön vanhoja otteita, joita ei enää käytetty "normi"seinillämme. Osaan otteista porasimme koloja hakkuja varten, kun taas osa sopi valmiiksi uuteen käyttötarkoitukseensa. Näiden lisäksi halusimme seinällemme myös metallisia otteita. Aloimme suunnitella eri malleja kisoissa nähdystä otteista erilaisiin mieleen juolahtaneisiin malleihin. Nyt meillä on monipuolisesti vaikeustasoltaankin erilaisia CNC-koneistettuja otteita alumiinista, teräksestä ja muovista. Helpoin tapa nousta seinä ylös on asettaa hakkua potkulevyjen alareunassa olevien listojen päälle.

Yleistä seinästä

Seinä on leveydeltään 2,4 metriä ja korkeudeltaan noin 14 metriä. Se alkaa pystysuorana ja viimeiset kuusi metriä ovat 18 asteen kulmassa negatiivisena. Yläköysiankkuri on tehty lähes samalla periaatteella kuin kahdella vanhalla seinällä eli kierretangon porattu noin metrin vahvojen pilarien läpi ja niihin on kiinnitetty lujuusluokiteltu kettinki alle 60 asteen kulmaan. Drytool -seinällämme ei ole liidusmahdollisuutta. Se olisi vaatinut jo raskaampia rakenteita. Draikkaseinän käyttöönotto kestää noin 5 minuuttia ja toimii meidän käyttäjämäärillä hyvin yhteen muun kiipeilyn kanssa. Seinä rakennettiin reilussa vuodessa pienellä, mutta ahkeralla talkooporukalla.

Seinän avajaiset

Draikkaseinän avajaisia vietettiin tammikuun alussa. Paikalle saapui melko runsaasti kiinnostuneita seuramme jäseniä, joista moni ei ollut ennen pitänyt hakkuja käsissään. Yleisesti ottaen lajista tykättiin paljon, mutta sitä pidettiin hyvin raskaana ja vaikeana. Suurin osa halusi kuitenkin päästä kiipeämään pian uudelleen. Avajaisista lähtien seinälle on ollut mahdollista tulla kiipeämään viikoittain seinän aktiividraikkaporukan mukana.

Nyt kun seinä on ollut käytössä muutaman kuukauden, voimme todeta, että se on onnistunut. Ensikertaa hakuilla kiipeilevät kokevat etenemisen helpommaksi ilman rautoja. Tämä mahdollistaa jalan kääntelyn "sisäkiipeilymäisesti" ja lisäksi astua voi mihin vain. Rautojen kanssa kiipeämistä on pidetty vaikeampana, mutta kuitenkin hienompana kokemuksena johtuen sen erilaisuudesta verrattuna muuhun kiipeilyyn.

MUMMOLASTA MEKSIKON

– kiipeilykeskusta perustamassa

Ben Koponen viimeistelee kiipeilyseinän sokkelia.

Suomalais-meksikolaista yhteistyötä.

Suomalainen Hefe eli Juha Kurikka harjanvarressa.

**MITÄ ON EDESSÄ, KUN KAKSI SUOMALAISTA
LÄHTEE MÉXICO CITYYN JAHTAAMAAN UNELMIA JA
RAKENTAMAAN MAAN SUURINTA KIIPEILYKESKUSTA?**

Teksti ja kuvat: Jani Lappalainen

Loppukesästä 2016 iskuorakoneen narina täytti rappukäytävän Helsingin Kampissa. Ääni kantautui asunnosta, jonka ovessa luki ”Mummo-la”. Tämä neljän hengen kommuuni, jossa asui samanhenkisiä, elektronisen musiikin klubiskenessä tutustuneita ihmisiä, oli vastikään toivottanut kommuunin uusimman asukkaan **Ben Koposen** tervetulleeksi.

Koponen, pitkän linjan kiipeilyharrastaja, toi muuttokuormassaan hirvensarvia muistutta-

”Siitä asti kun kiipeilybisnes Klaukkalassa päättyi, jäi takaraivoon kytemään ajatus siitä, ettei tää homma ollut tässä. Sit kun me Juhan kanssa alettiin puhua Meksikosta, tuntui heti siltä että tässä on se sauma mitä olin odottanut. Siitä eteenpäin olin aikalailla allin”, Koponen kertoo.

Kiipeily saisi pian maailmanlaajuista nostetta ja Meksikossa kiipeilyhalleja oli vielä suhteellisen vähän. Niiden hinta-laatusuhde oli myös suomalaisen näkökulmasta heikko. Yhdes-

Loppuvuodesta 2017 oli aika lähteä tuttelemaan Meksikon ilmanalaa ja etsimään sopivaa hallia. Aluksi kuviteltiin, että koko projekti olisi puolessa vuodessa taputeltu. Totuus oli kuitenkin hieman toisenlainen. Hallejahan löytyy teollisuusalueilta, eikö? Kyllä, mutta Meksikossa teollisuusalueet eivät ole erityisen turvallisia, pahimmassa tapauksessa sellaisilla saattaa päästä hengestään. Miehet printtasivat A4-ruudukkoina koko seuran kokoisen México Cityn kartan ja alkoi-

Rakennusvaiheen henkilöstö paikallaan valetuilla portailla.

Helmikuussa 2020 RockSolid rikkoi 5000 yksittäisen kävijän rajan.

vat otelaudat, joita nyt asennettiin huoneiston eteisen oviaukkoon. Asennusparina Koposella oli vanhempi asukas **Juha Kurikka**, sarjayrittäjä ja utojoen tilanteiden mies, kuten hän itseään tituleeraa. Asennuspuuhien lomassa puheeksi nousi monia yhdistäviä tekijöitä; intohimoinen suhde kiipeilyyn, yrittäjätausta ja pitkiä siivuja asumista ulkomailla.

Kurikalla oli takanaan puolen vuoden sa-patti México Cityssä, josta oli jäänyt jotakin itämää. 25 miljoonan asukkaan suurkaupungissa elettiin keskiluokan hyvinvointibuumia ja markkina vaikutti yrittäjälle potentiaaliselta. Enää puuttui se iso idea. ”Meksiko oli kuumotellut ajatuksissa jo pitkään ja ideoita oli paljonkin, mutta siihen saakka kaikista oli puuttunut se riittävän iso merkitys itselle, että pystyi perustelemaan niin valtavan elämänmuutoksen”, Kurikka muistelee.

Tokiosta driveä

Syksyllä 2016 tuli uutinen: kiipeily oli yksi 2020 Tokion olympialaisten uusista lajeista. Palaset alkoivat loksahdella kohdalleen. Koponen oli ennen Helsinkiin muuttamista pyörittänyt boulderointikeskusta Klaukkalassa ja molemmilla oli kokemusta rakennusala-

sä Kurikalla ja Koposella olisi mahdollisuus rakentaa Meksikoon kiipeilykeskus, joka ylittäisi kilpailijat menen tullen.

Suunnittelun alkuvaiheessa Kurikka muistaa käyneensä kierroksen jos toisenkin tunteiden vuoristoroata: ”Strategisten lautapeli- ystävänä mulla oli koko konseptin perusstrategia valmiina jo parissa päivässä olympialaisuudesta. Mutta vaati se vielä monta kuukautta harkintaakin. Projekti vaatisi meiltä molemmilta absoluuttisesti kaikki olemassa olevat voimavarat, että olisiko se sen arvoista?”

Homma hanskassa, hanska hukassa

Helmikuussa 2017 tehtiin päätös hankkeen käynnistämisestä, mutta jo kuukauden päästä tarina sai odottamattoman käänteen ja miltei päättyi ennen kuin ehti edes kunnolla alkaa. Lapin lomalla Kurikka oli moottorikelkkasafarilla kaverinsa kyydissä, kun kelkka päätyi lepikkoon. Seurauksena oli pahasti vaurioitunut jalka ja neljän kuukauden vuodelpo. Kiperissä paikoissa aiemminkin ollut Kurikka asennoitui kuitenkin tilanteeseen esteen sijaan hidasteena. Nyt oli ainakin aikaa ajatella ja hioa suunnitelmat kuntoon. Samaa aikaan Koponen lähti vajaan vuodeksi keräämään inspiraatiota kiipeilyseinien suunnitteluun Norjan Lofoottien kiipeilytaivaaseen.

vat hahmotella siihen turvallisia alueita ja logistista verkkoa. Meksikossa vapaita halleja ei myöskään ilmoitella etuovi.comeissa, vaan jalkatyötä oli tehtävä päivittäisillä pyörälenkeillä tyhjien hallien paikantamiseksi. ”Ensin piti oppia tuntemaan vieras kaupunki. Googlailukaan ei tuottanut tulosta, koska iso osa netti-ilmoituksista oli feikkejä. Nopeasti siitä tuli rutiininomaista toimistotyötä ja viikot kulki samalla kaavalla pitkään.

Kun uusi hallikohde löytyi, ensin selviteltiin miten saadaan kontaktit omistajaan, miten päästään näyttöön ja niin edelleen. Pian aloin myös suunnittelemaan kiipeilyseinäni sillä hetkellä tähtäimessä olleeseen halliin. Sitten kun homma syystä tai toisesta kariutui, palattiin takaisin alkupisteeseen.” Koponen kertoo.

Meksikolaisen työskulttuurin mausteet

Maaliskuussa 2018 vajaa tuhat neliometriä vanaeria aloitti matkansa Kiinasta ja pari kuukautta myöhemmin tarjous laitettiin sisään sopivasta tuhannen neliön hallista. Se sijait- si lähellä UNAM-yliopistokampusta, jossa pyörii päivittäin puoli miljoonaa potentiaalista asiakasta. Kyseessä oli neljäs Koposen valmiiksi asti 3D-mallintama kohde. Kurikan mukaan tämänkään hallin ensivai-

kutelma ei ihan ollut sitä mitä haettiin: "Mietittiin molemmat, että liian kallis ja aivan liian työläs. Mutta kolmen kuukauden neuvottelujen tuloksena saatiin hintaa pudotettua 30 prosenttia ja ajatukset alkoi pikkuhiljaa kääntymään siihen suuntaan, että onhan se edelleen tosi työläs, mutta potentiaalikin on vähintään yhtä iso."

Meksikolainen byrokrania osoitti kummallisuutensa suomalaisen virkakoneistoon totuneille herrasmiehille, joista kumpikaan ei puhu espanjaa kovin sujuvasti. Tulkkausapua tarvittiin jatkuvasti ja esimerkiksi eräs kiinteistön tärkeä dokumentti paikannettiin edellisvuonna historiallisen rajussa maanjäristyksessä sortuneeseen virastoon. Uuden presidentin valinta 2018 jähmetti myös paperihommia tuntuvasti, joten Kurikka ja Koponen päättivät palata kesäksi Suomeen odottamaan asioiden etenemistä.

Kulttuurierot toivat myös omat mausteensa soppaan. Kiipeilyseinien runkopuut tilattiin tutulta Meksikolaiselta sahayrittäjältä ja homman piti olla luotettavalla pohjalla. Kuormaa ei kuitenkaan kuulunut ja kysyttäessä syyt olivat outoja: riittävän isoa kuorma-autoa ei löytynyt. Myöhemmin kävi ilmi, että maksettu puukuorma oli ehditty välissä myymään jo jollekin toiselle. Kun rakennustöiden oli määrä alkaa loppuvuodesta 2018, kasvoi uusi puukuorma vielä pituutta metsässä.

"Olihan se aikamoista kärsivällisyyskoulua, kun melkein joka nurkan takana se raivostuttava muija nimeltä Manjaana oli oikkuineen vastassa. Jos asiakkaana yritti selvittää asioita ääntään korottamalla, saattoi olla, että tilaus jäisi kokonaan toimittamatta tai että se jokin tärkeä paperi jäisi ilman viraston leimaa. Luottamus näihin asioihin ei ollut ollenkaan samanlainen kuin Suomessa", Kurikka toteaa.

Tunnelmia keskiblokan takaa.

Kääritään hihat

Rakennustyöt lähtivät kunnolla käyntiin ennen joulua 2018 ja urakkaa väännettiin toisinaan jopa kellon ympäri. Kuuden hengen ydinporukan lisäksi rakennustöissä auttoi 10 paikallista rakennustyömiestä, jotka alkuun olivat ihmeissään kun vaaleahipiäiset suomalaiset "Hefet" tarttuivat purkuhommissa moukariin ja painoivat duunia siinä missä palkollisetkin. Pomomiesten esimerkki ja kädet saveen -asenne loi vankan perustan koko porukan yhteisöllisyydelle ja molemminpuoliselle arvostukselle.

Kielimuurin ja rakennuskulttuurierojen kanssa eläminen vaati luovuutta ja toisinaan paikalliset työmiehet olivat jopa liiankin omalotteisia. Välillä tehtiin tarpeetontakin työtä, jota sitten seuraavana päivänä purettiin pois. Yhteinen sävel kuitenkin muodostui hiljalleen ja esimerkiksi Koposen ja hänen meksikolaisen työparinsa välille muodostui sanaton yhteisymmärrys kiipeilyseiniä rakentaessa ja

töitä tehtiin ikään kuin yhteisessä flow-tilassa.

Rakennusmateriaalien hankintaan liittyviä haasteita kohdattiin Koposen mukaan viikottain: "Suomessa ollaan totuttu siihen, että kurvaat pakulla Starkkiin ja saat kerralla kaiken tarvittavan. Jos jotain ei ollut hyllyssä, se tilattiin seuraavaksi päiväksi työmaalle. Täällä aikaa kului pieniä putiikkeja kolutessa ja eri ruuvilajeja metsästettiin aina eri paikoista."

Bienvenidos a RockSolid!

Lopulta vajaa kolme vuotta oli kulunut siitä kun Kurikka ja Koponen ensi kertaa astuivat México Cityn kaduille. Kiipeilykeskus RockSolid avasi ovensa asiakkaille heinäkuussa 2019. Vastaanotto oli innostunutta ja asiakkaat löysivät hallille sankoin joukoin. Kiipeilyä pinta-alaa on noin 550 neliometriä ja viiden reitintekijän tiimi uusii reilun sadan reitin valikoiman viiden viikon syklillä. Ensimmäisen kuukauden päiväkävijöiden keskiarvo oli 55 asiakasta ja paikallinen media kiin-

keikun versta

KIIPEILYKENKIEN POHJAUSTA

Nopea ja laadukas!

Ota yhteyttä

p. 050 563 5552

keiku@keikunversta.fi

Käy tutustumassa

www.keikunversta.fi

nostui myös suomalaispoikien aikaansaannoksesta. Trendilehtiin kirjoitettiin artikkeleita ja maan toiseksi suurimman tv-kanavan aamuohjelman kuvausryhmä pamahti eräänä päivänä hallille.

Alkuvaiheessa hallissa pyöri vain kiipeilytoimintaa, mutta loppuvuoden aikana tiloissa aukesi myös FlowSolid tanssi- ja joogasali sekä oma kahvila. Vuoden 2020 merkkipaaluja oli tammikuussa saavutettu sadan päiväkävijän keskiarvo koko kuukauden ajalta ja helmikuussa avattu kuntosali.

Niin ja ne mustat hirvensarvia muistuttavat otelaudat, joista koko tarina oikeastaan alkoi, ne ovat tänä päivänä tuon kuntosalin paraatipaikalla.

Lautapelejä ja peliliikkeitä

Yhteisöllisyys on ollut alusta asti koko RockSolid-projektin kulmakivi ja se näkyy kaikessa yrityksen toiminnassa päivittäin. Viime jouluna hallilla vietettiin joulujuhlaa yhdessä henkilökunnan ja asiakkaiden kanssa. Kurikka sai kunnian kiskoa Pukin vetimet niskaan, jakaa vieraille joululahjoja ja valistaa ihmisiä siitä, että oikea Joulupukki tulee Korvatunturilta. Kiipeilykeskuksen kahvilassa kokoonnutaan myös joka maanantai Kurikan isännöimään lautapeli-iltaan ja sitoutuneimpien asiakkaiden Inner Circle-porukassa järjestetään ulkokiipeilyreissuja kuukausittain.

Meksikolaista kiipeilykseenä miehet vertaavat 2000-luvun loppuun suomalaisen meininkiin. Harrastajat ovat tiiviitä porukoita ja kiipeilyä harrastetaan pitkälti vain omalla jengillä. Lajilla on pitkä historia ulkospoiteilla ja köysikiipeilyssä. Edelleen ulkona kiivetään etenkin sporttia selkeästi eniten. Isompien boulderhallien mukanaan tuoman murroksen myötä boulderointi nostaa päätään ja skeneen virtaa paljon uusia harrastajia. Sen myötä kiipeily-yhteisö on tiivistynyt ja esimerkiksi eri porukoiden ja hallien välinen yhteisöllisyys on kasvussa. Myös ulkoboulderointipaikkoja on innostuttu uusien boulderhalliporukoiden myötä etsimään ja putsamaan aiempaa enemmän.

Tulevaisuuden suhteen RockSolidissa ollaan toiveikkaita, vaikka meitä kaikkia koskettavia haasteiden harmaareunaisia pilviä taivaalla lipuukin. Ajallisesti tämä haastattelu sijoittuu ensimmäiseen aamuun, jolloin hallin ovet pysyvät koronaviruksen aiheuttaman tilanteen takia suljettuna.

”Yrittäminen on aina jännää. Ollaan nyt ensimmäistä aamua kiinni, mutta samaan aikaan meillä on alkamassa tapaaminen uuden hallin tiimoilta. Jo ennen tätä epidemiatilannetta halli alkoi olla sen verran tukossa, että siitä kuuli asiakkailtakin palautetta. Kysyntää on siis yli nykyisen kapasiteetin. Ja nyt syyliin tipahti erinomaisessa lokaatiossa lähes valmis halli, missä ei tarvitse tehdä muuta kuin täryttää seinät pystyyn. Tottakai tavoitteena on onnistuneen pilotti-projektin jälkeen ampaista kovaan kasvuun, mutta koronatilanne ja sen aiheuttama krapula on katsottava ensin. Kuitenkin, iskun paikaltahan tämä selkeästi tässä lautapelissä vaikuttaa”, Kurikka hymähtää.

BOULDERTEHDAS

Kiipeilytaidot ja varusteet.

NERVES: Not For Sale.

Lisätietoja Ocun-tuotteista saat skannaamalla viereisen QR-koodin puhelimesi tai osoitteesta

www.ocun.com

Boulderkiipeily ja kiipeilyvälinekauppa avoinna
ma-pe 14-21, la 12-18, su 12-16

Ruukinkatu 4, 20540 Turku, Puh. 010 281 8999
www.bouldertehdas.fi, myynti@bouldertehdas.fi

PAKUELÄMÄÄ

- EKOLOGINEN UNELMA VAI VAPAUDEN ILLUUSIO

Teksti: Rita Tuohimaa – intohimoinen kiipeilijä kaikesta huolimatta

Pakuelämä on kuulostanut korvaani keveyden symbolilta jo viimeiset kymmenen vuotta. Vapautta arjen ikeestä, omaehtoisuutta ja itsenäisyyttä rinta röyheänä. Mutta miksi sitten 35-vuotias, jokusen vuoden kiipeillyt nainen päätti lähteä tien päälle ja mitä siitä on seurannut? Tämä artikkeli koostuu pienistä päiväkirjamerkinnoistani, knoppitiedosta sekä muutamien muiden pakueläjien tarinoista.

Vakituinen työ sai jäädä jo parisen vuotta siten opintojen tieltä. Tietenkin säilytin pestini, mutta enemmän olen ollut aikuisopiskelijastatuksella viime vuosina kuin työntekijänä. Suuren suurta budjettia en kerännyt ennen reissua ja sopivaa autoa etsin puolisen vuotta. Kun vuoden 2002 Mercedes-Benz Sprinter sitten löytyi lokakuussa, lähdin siitä kahden kuukauden jälkeen tien päälle. Nimesin uuden kotini, mökkini peltipurkissa, Mowgliksi. Sittemmin nimi sai etuliitteen ”Rakasromurämä”.

Millainen mobiili koti?

Ennen pakut olivat kuin liikkuvia teltoja, nykyään on mahdollista rakentaa ne pieneksi kodiksi. Hinnat ovat pudonneet alas aurinkopaneelien ja hupiakkujen osalta sekä LPG-kaasusysteemien myötä kaasupullojenkin täyttö on helpottunut. Tosin Suomessa tällä hetkellä ei ole nestekaasun täyttöpisteitä, joten Suomessa joutunee vaihtamaan nestekaasupulloja niin kuin aina. Nykyään myös elämä pakuissa voi muistuttaa ihan normaalia elämää, sijainti vain muuttuu sen mukaan missä haluaa olla.

Itselleni oli tärkeintä, että voin asua tulevassa autossani kuin tavanomaisessa kodissa. Halusin sen olevan kuin pieni yksio. Seisomakorkeus itselle sopiva, toimiva keittiö kunnon jääkaappeineen ruuanlaittoa varten, lämpärille työskentelytaso ja mielellään suihku. Halusin ehdottomasti auton joka täyttää M1 – matkailuauton (henkilöauton) kriteerit ja mieluiten täältä kotosuomesta, sillä itselle kuulosti liian vaivalloiselta lähteä etsimään

liikkuvaa kotia Suomen rajojen ulkopuolelta tai rakentaa sellaista itse. Joten hakuvahti nettikaravaani.com oli minun juttuni löytää ensiautoni. Välillä tuntui kuin olisi tinderpeli menossa yrittäessäni löytää sitä parhaita osunmaa. Puoli vuotta etsin ja taisin koeajaa vain yhtä ennen kuin ensipakuni tarttui mukaan Seinäjoen Rinta-Joupilta. Mikäli pakukonkreita löytyy kaveripiiristä, kannattaa heitä hyödyntää ja pyytää kommenttia, ettei tee turhia mokia rakentamisen tai ostamisen suhteen.

Erilaisia vaihtoehtoja pakussa asumiseen on; **Anna ja Pasi** reissasivat aikoinaan Pohjois-Amerikan matkalla paikan päällä ostetulla ja siellä rautakaupan sekä Ikean parkkipaikoilla tuunatulla Dodgen pakettiautolla. Viime keväänä he ostivat Børjen (Fiat Ducato L3H3) ja Anna rakenteli sen jatkuvampaan elämiin soveltuvaan. Tilaa on nyt toimistolle ja sisällä hengailulle, toisin kuin Børjen edeltäjässä. Kun se tuli lokakuussa valmiiksi he lähtivät ajelemaan Espanjan suuntaan ajatuksena jatkaa matkaa ”toistaiseksi”.

Jarmo Annusella on pakuelämästä kokemusta yli kymmenen vuoden takaa. Hän on nykyään itse viehtynyt kotilomallisiin asumisratkaisuihin, Bimobiliiin ja Nordstariin. Niissä kotilon voi tarvittaessa tiputtaa kyydistä ja jatkaa matkaa pelkällä auto-osalla. Tai jos autosta hajoaa vaikka kone tai se ruostuu alta, niin kotilon voi siirtää toiseen autoon.

Jussi ja **Marianne** rakensivat Crafterinsa tarkasti silmällä pitäen säilytysratkaisuja: sängyn alle mukaan mahtuu vapaalaskutarvikkeet, maastopyörät, kaksi isoa pädiä, parit köydet ja jatkot, vapaasukelluskamat ja lisäksi asuintilassa on kuivauskaappi vaatteille ja kengille.

Laita paku oikeasti kuntoon, jo Suomessa

Tai siis ei ole pakko, mutta ehkä mielenrauhan puolesta kotipuoli olisi syytä myös kunnostaa. Mowglia en sen osalta laittanut kun-

toon. Syyt olivat synkät – marraskuiset loskelit ja työt. Jännästi myös välillä tuli pienen pieni katumus, että olenko tehnyt suurimman virheen ikinä. Onneksi se tunne lieveni muutamissa päivissä ja painajaiset loppuivat noin viikossa.

Tehdasvalmisteinen CS-Reisemobil omasi valmiiksi sängyt, keittiön, jääkaapin, wc/suihku-tilan, invertterin sekä pienen hupiakun että aurinkopaneelit. Matkalle lähtiessäni en tiennyt toimiiko Trumatic C -lämmitin enkä liioin testannut LPG-kaasupulloa, en vesijärjestelmää enkä tietenkään kasetti-wc:tä. Ennen laivaan astumista ostin jokoavaimen.

Reissun ensimmäisillä viikoilla tuli todettua, ettei lämmitys toiminut kunnolla ja hana vuosi. Jälkimmäinen oli helppo vaihtaa itse sen jälkeen, kun olin käynyt shoppailemassa mieleisen sellaisen paikallisessa tavaratalossa Le-

roy Merlinissä. Samalla tuli vaihdettua suihkun pää ekologisempaan, vettä vähemmän kuluttavaan ratkaisuun. Rautakauppoja löytyi Alcañizista vaikka millä mitalla, joten kaikki puuttuvat osaset sai helposti, tosin ei siestä aikaan. Vaihdoin Alcañizissa myös aurinkopaneelini 265W:seen. Ystäväni kaveri **Poncho** toimitti sen parkkiselle puolella tunnissa tilauksesta. Sikaflexillä truuttasin kiinni kulma-raudat kattoon ja niihin paneelit kiinni.

Lopulta Valenciastakin löytyi paikallinen paneelien myyjä Jose **Jose**, ja sain maailman historian viimeisen moottorin lämmittimeen. Arvoa on eittämättä siinä masiinassa nyt rutkasti enemmän kuin mitä maksaisi kokonaisuudessaan.

Kun paku menee rikki

On muuten pirunmoista alkaa soittellemaan espanjankielisiin korjaamoihin, mikäli ei ole kunnon kielitaitoa. Tässä vaiheessa ei yleensä auta muu kuin mennä paikalle ja käyttää apuna Googlen kääntäjää. Muutama ystäväni toki auttoi minua soittamalla ensiksi korjaamoille, jotten ihan turhaan menisi paikalle, vaikka tosin siltä se usein tuntui, kun ei aina tehdykään mitään. Vaatii hermoja tottua espanjalaiseen mielenmaisemaan. Itse jouduin korjauttamaan hydraulipumpun ja releen. Se onnistui tehokkaasti ja kätevästi päivässä, ja oli puolet halvempaa kuin Suomessa.

Rahaa palaa vai palaako?

Fantasiani kiertolaiselämästä tietenkin liittyy kulutuksen minimointiin ja ekologisempaan asumiseen – elän enemmän ja kulutan vähemmän. Käytän noin 4–5 litraa vettä suihkussa käymiseen, ja ennen niin jokapäiväinen suihku on jäänyt taakse. Joillain on retkisuihku käytössä ja se ripustetaan pakun taakse. Suurin osa pyrkii tietenkin kierrättämään jätteensä.

Mutta entä sitten ne eurot dieseliin, kaasuun ja muuhun elämiseen? Kolmen kuukauden aikana minulla on mennyt reissussa dieseliin noin 500 euroa ja kilometrejä takana 3638. Tässä ei ole mukana Saksasta Espanjaan osuus. Keskikulutus autollani on vajaa 10 l/100 km. LPG-kaasuun olen laittanut kolmen kuukauden aikana 54 euroa. Kaasulla hoidan asuintilan lämmityksen ja siinä samalla veden lämmityksen sekä ruuanlaiton.

Pakollinen ruokalasku minulla on kuukaudesta noin 100–130 euroa. Radlerin alkoholiton sitruunaolut kuuluu vakiona ostoslistalle sekä Lidlin suolasuklaa. Syön hyvin ja kyllikseni ja juuri sitä mitä haluan. Lisäksi omavalmittaiset kahvilat ja ulkona syömiset sekä auton remppaan menneet eurot ovat aina oman harkinnan ja tarpeen mukaan.

Reissussa laitoin esteettisyyden vuoksi uuden lattian, ostin tikkaat jotta pääsen katolle, lisää kiipeilytarvikkeita ja sisustusjuttuja. Olen maksanut tietulleja sekä muutaman leirintämaksun ja tietenkin pyykinpesuun menee viidestä eurosta kymppiin kerta. Jussi ja Marianne kertoivat, että heillä menee noin 700 euroa per hlö kuussa sisältäen dieselit, puhelinmaksut, ruuat, pizzeriat, kiipeilytarvikkeet – eli aivan kaikki. Annalla ja Pasilla myös budjetti alle tonnin.

Pasi Sjöman

Touch your fear, 7B, Kalmit, Saksa.

PAKUELÄJÄN MUISTILISTA

- Muista lukita kaapit ennen liikkeelle lähtöä. Itse on harva se kerta huomannut liikkeelle lähtiessä juuri vetolaatikon jääneen lukitsematta.
- Kaapista voi pudota mitä tahansa päähän, joten avaa ne varovasti. Kahvipaketti ohimossa tuntuu ikävältä.
- Älä kaada putkistoon juuri mitään muuta kuin vettä sekä biohajoavaa pesuainetta. Kun putket menee tukkoon, tulee äitiä ikävä.
- Painepumppu(vesi) kannattaa laittaa yöksi pois päältä, mikäli pakkasöitä luvassa. Heräsin kerran siihen, että pakun alle oli valunut 40 litraa vettä. Kannattaa se muutenkin laittaa pois päältä, kun ei ole autossa. Vedet auton sisällä on ikävä asia.
- Inverterit pitää muistaa laittaa kiinni kun on ladanut läppärinsä.
- Kakkalapio on oltava mukana. Kaivat mettään kuopan, teet tarpeesi ja peität kuopan. Wc-papereita ei jätetä lojumaan luontoon.
- Akkuja on sitten erilaisia: EFB, AGM ja litium -akuita tarkista niistä sinulle sopivin.

Joillain on toki vielä pakolliset menot ja vuokrat Suomessa sekä lisäksi on otettava kuukausittaisiin/vuosittaisiin menoihin vakuutukset autolle ja ihmisille. Itselläni ei ole muuta kuin kiipeilyvakuutuksen lisäksi ajoittainen koti-ikävä.

Ihmiset ja kohtaaminen tekevät tästä sen jutun

Ajatukseni oli kirjoittaa ”nainen yksin pakun ratissa”, mutta en käytännössä milloinkaan ollut yksin. Joka kerta kun olin päättänyt olla it-

Rita ja aamukahvit Montserratissa, Espanja.

Rita Tuohimaa

Olianan kivillä moikkaamassa Anna-Liinaa, Espanja.

Jussi Luukkonen

Marianne ja Albarracinin hiekkakivi.

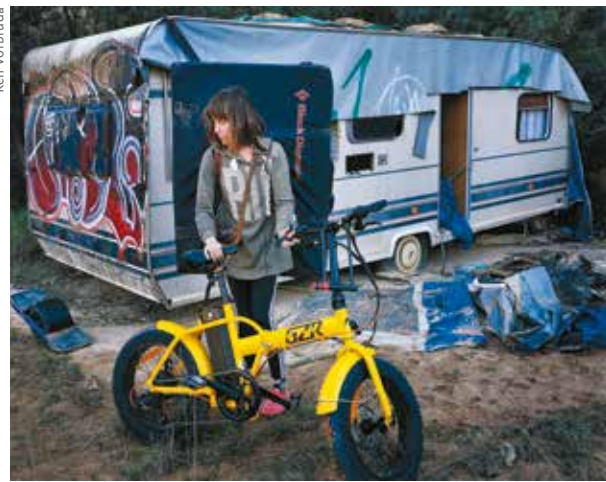

Jussi Luukkonen

Albarracínin Mirador parkkipaikka, Espanja.

Ken Vorbrud

Jarmo Annunen

Sähköpyörä on kätevä menopeli, Espanja.

Jussi Luukkonen

Rita ja Viejos Diegos, 7A, Albarracín, Espanja.

Jussi Luukkonen

Suihkuvariaatioita.

sekseni, tutustuinkin ihmisiin, joiden kanssa oli luonnollista ja kaa hetkiä ja päiviä. Öisinkin useimmiten oli muita vänejä seurana, mutta ensimmäiset yksin nukutut yöt jossain metsikössä totta kai jännittivät. Yksinolo vänin ratissa liittyy enemmän siihen, ettei ole ketään, jonka kanssa jakaa arkea, ajovuoroja ja itsensä kanssa piti tulla toimeen. Vastuu jokaisesta liikkeestä on itse otettava. Se oli hieman erilaista kuin Suomessa, jossa arki rullasi töiden ja kodin välillä, oman kuplan sisällä.

Silti kehtaan väittää, että ihmisten kohtaaminen tekivät tästä elämäntyylistä minulle sen jutun, josta olla ylpeä ja ne hetket jäävät mieleen. Illalliset väneissä tai jonkun suomiporukan majatalossa, aamuhetket ulkona, peli-illat... En tiedä olenko sitten oikea kiipeilijä, sillä se ei aina ollut minulle se tärkein, siis se sitä mitä kiipesin – paitsi ehkä se oma eka multipitch Jussin ja Mariannen kanssa Montserratissa. Hitonmoinen tuuli ja pelotti niin paljon välillä että oksetti. Kivaa oli silti.

Jälkikirjoitus

Osittain kyllä pitää myöntää, että samaan aikaan jännitti ja kiehtoi elämäntyylin vaihtamisen suuruus, kontrollottomuus ja tuntematon sekä se loputon valinnanvapaus minne mennä ja mitä tehdä. Jo puhutun oman kuplan asettamat säännöt Helsingissä olivat luoneet turvan valittaa töistä tai siitä ettei sporat kulje, mutta tuolla tien päällä ”kaikki mahdollista” ei sitä sallinut, sillä ”iteppähän valitsin tämän reitin.” Ja tuo kaikki muuttui radikaalisti. Reissu loppui reilu kuukausi etukäteen, sillä koronavirus Covid-19 asettui tielle. Rajat laitettiin säppiin, kaikki ei ollutkaan enää mahdollista, vapaus mennä ja tulla kutistettiin. Illuusio vapaudesta ja koskemattomuudesta meni rikki. Meitä työnnetään pois eikä ollut oikein olla missään. Joutui miettimään oikeasti, että mihin minä muuallekaan voin mennä – tämä on kotini. Itse en olisi saanut kikejää kiipeilystä, jos olisin jäänyt Fontainebleahun, jossa oli tarkoitus olla koko kevät. Metsä laitettiin kiinni ja oli kiellettyä kiivetä. Olin joutunut pakoilemaan, ja lopulta – mikä oikeus minulla olisi ollut kiivetä, jollei muillakaan. Itselle kiipeämiseen liittyy niin kovin paljon ystävät ja heitä ei olisi ollut odotettavissa Fontsuun tänä keväänä, enkä liioin edes nähnyt paikallisia ystäviäni. Joten lähdin. Matka Ranskasta Suomeen sujui ongelmitta Belgian rajojen kautta ja laivamatka oli rauhallinen. Ne kivet siellä odottavat seuraavaa kertaa.

Treeniä tenavien tahtiin

Teksti: Inka Gysin

Skidejä...joo jossain vaiheessa,
mutta entä kuinka kiipeilyn käy?

Aurinkoinen kiipeily- ja leikkihetki Koivusaaren keväässä.

LAPSELLISTA KIIPEILYÄ - OSA 2

Tämän artikkelisarja käsittelee vanhemmuutta ja kiipeilyä - sen on tarkoitus herättää keskustelua, tarjota vinkkejä ja tietoutta. Ensimmäinen osa käsittelee kiipeilijöiden raskautta ja synnytyksen jälkeistä palautumista (Kiipeily-lehti 2/2018). Tämä toinen osa käsittelee treenaamista lapsiperheen arjessa, ja tuleva, kolmas artikkeli kiipeilyreissuja lapsen kanssa. Tätä juttua varten pyysimme kiipeily-yhteisöä jakamaan omia kokemuksiaan ja vinkkejään onnistuneeseen kiipeilyn treenaamiseen ja harrastamiseen lasten kanssa. Kiitos kaikille osallistuneille!

Koko perheen elämäntapa

Vauvan synnyttyä saattaa aika olla yllättäen kortilla, puhumattakaan ruuhkavuosien härdellistä useamman lapsen kanssa touhutessa. Omista ja yhteisistä harrastuksista kiinnipitäminen on kuitenkin tärkeää koko perheen hyvinvoinnin kannalta.

Kiipeilyä parempaa harrastusta lapsiperheille on vaikea keksiä: hallille tai kiville voi mennä lähes milloin vain, ulkona metsässä oleskelu tekee hyvää niin lasten kuin aikuisten mielelle ja halleillakin on usein leikkiveria sekä tilaa temmeltää. Puhumattakaan siitä, että kiipeily on lapselle kovin luonnollinen tyyliliikkuu. Parhaassa tapauksessa kiipeily on koko perhettä yhdistävä elämäntapa.

“Vauva tuli mukaan hallille heti kaksi viikkoa synnytyksen jälkeen ja on kulkenut kivillä, reissuissa ja halleilla koko pienen elämänsä. Meille se oli itsestäänselvyys. Joinain päivinä treeni tai ulkoreitin projektointi onnistuu paremmin, joskus huonommin. Pääasia on kuitenkin, että mennään kokeilemaan.”

Boulderointi vs. köysikiipeily

Vastakkainasettelun aika on ohi, mutta useampi vastaaja kertoi siirtyneensä vauvan syntymän jälkeen osin boulderointiin sen helppouden takia. Moni kokee boulderoinnin mainiksi ratkaisuksi arkipäivän harrastamiseen, sillä toisen kiivetessä, voi toinen aikuinen katsoa lasta. Reitit ovat myös lyhyempiä, joten seinältä pääsee nopeasti hätääntyneen pienokaisen luokse. Reitien kruksia voi ratkaista yhdessä patjoilta käsin, vaikka toisella olisikin vauva sylissään.

Köysikiipeily koetaan hieman hankalampana, sillä siinä kaksi aikuista ovat lähtökohtaisesti sidottuna itse kiipeilyyn. Silloin tarvitaan mahdollisesti kolmas silmäpari lasta vahtimaan tai kiipeily täytyy ajoittaa päiväuniaikaan. Toki paikallaan pysyvän, tyytyväisen vauvan tai jo vanhemman ja fiksumman lapsen kanssa tämäkin voi onnistua vain kahden aikuisen voimin. Myös itsevarmistavat ovat yksi suosittu ratkaisu köysikiipeilyn faneille.

Vannoutuneet köysittelijät kommentoivat seuraavaa:

”Helpointa on, jos mukana on muita lapsiperheitä ja isommat lapset voivat jo puuhata omiaan. Olen itse myös ollut joitain kertoja kolmantena pyöränä, niin että vanhemmat vuorotellen kiipeävät/varmistavat ja hoitavat lasta, ja minä kiipeän/varmistan koko ajan.”

”Yläköysisoolo. Nykyään jos käyn kaverin kanssa, molemmilla on oma sooloköysi. Parissa tunnissa kiipeää kymmenkunta reittiä tai laittaa yhden reitin pullitit. Tai putsaa yhden reitin ja kiipeää pari.”

”Toki lapsettomatkin kaverit käyvät hyvin köysiseuraksi, mut kivoimpia ovat muut lapsiperheet kun he ymmärtävät lapsiperheen tarpeet ilman selittelyjä”

Yhdessä vai erikseen?

Joissain kiipeilevissä perheissä kiivetään vuoropäivinä ja vasta esimerkiksi viikonloppuna hallille mennään yhdessä koko perheen voimin. Vuoropäivien hyvä puoli on siinä, että toinen vanhempi saa hengähdystauon lapsiperhearjesta ja pystyy täysillä keskittymään treeniin. Huonona puolena on tietysti vähäisempi yhteinen kiipeily- ja kotiaika.

Toinen vaihtoehto on mennä koko porukalla kimpassa hallille ja vuorotella esimerkiksi varttitunteittain tai tiettyjen yritysten väleihin. Taukoja kannattaa joka tapauksessa pitää, joten tämä systeemi on melko toimiva. Tiheämpään vaihtuvien kiipeily- ja vahtivuorojen avulla lihakset pysyvät lämpiminä eikä arvokasta kiipeilyaikaa kulu toistuvaan lämmittelyyn. Vuorottelu voi toki helposti joutaa kinaan siitä kenen huki on milloinkin. Kiipeilyyn liittyy paljon tunteita, joten ei ole ihme jos fiilikset kuumenevat kun projekti olisi juuri menossa (”yks yrkkä vaan”), mutta puo-

liso naputtelee jo hermostuneesti jalkaansa omalle vuorolleen päästäkseen.

“Suunnittelemalla, sopimalla ja ja vuorot-
telemalla kiipeily jakautuu reilusti. Riidoilta
ei olla välytty, mutta suuret tunteet kuulu-
vat lajiin. Menehän siinä hermot kun on
muuviit koossa ja projekti vaan sendiä vaille
kiivetty ja siinä vaiheessa lapsi herää ja al-
kaa itkeä. Mut niistä selviää ja projektit kyllä
odottaa aina seuraavaa kertaa.”

Isovanhemmat, ystävät tai muut läheiset ovat
iso apu lapsiperheille. Jos puoliso ei kiipeä
tai sellaista ei ole, voivat mahdolliset verkos-
tot helpottaa kiipeilyn treenaamista. Isoäiti
vie ehkä mielellään lapsen leikkimään leik-
kipuistoon siksi aikaa, että vanhempi ehtii
tehdä treenin. Kannattaa myös ottaa selvää
omalla hallilla käyvistä mahdollisista “vau-
vaporukoista”: hoitovapaalla olevien kanssa
on mukava lähteä yhdessä kränkkäämään.
Tällaisten ryhmien perään voi kysellä mm.
hallien Facebook-sivujen kautta.

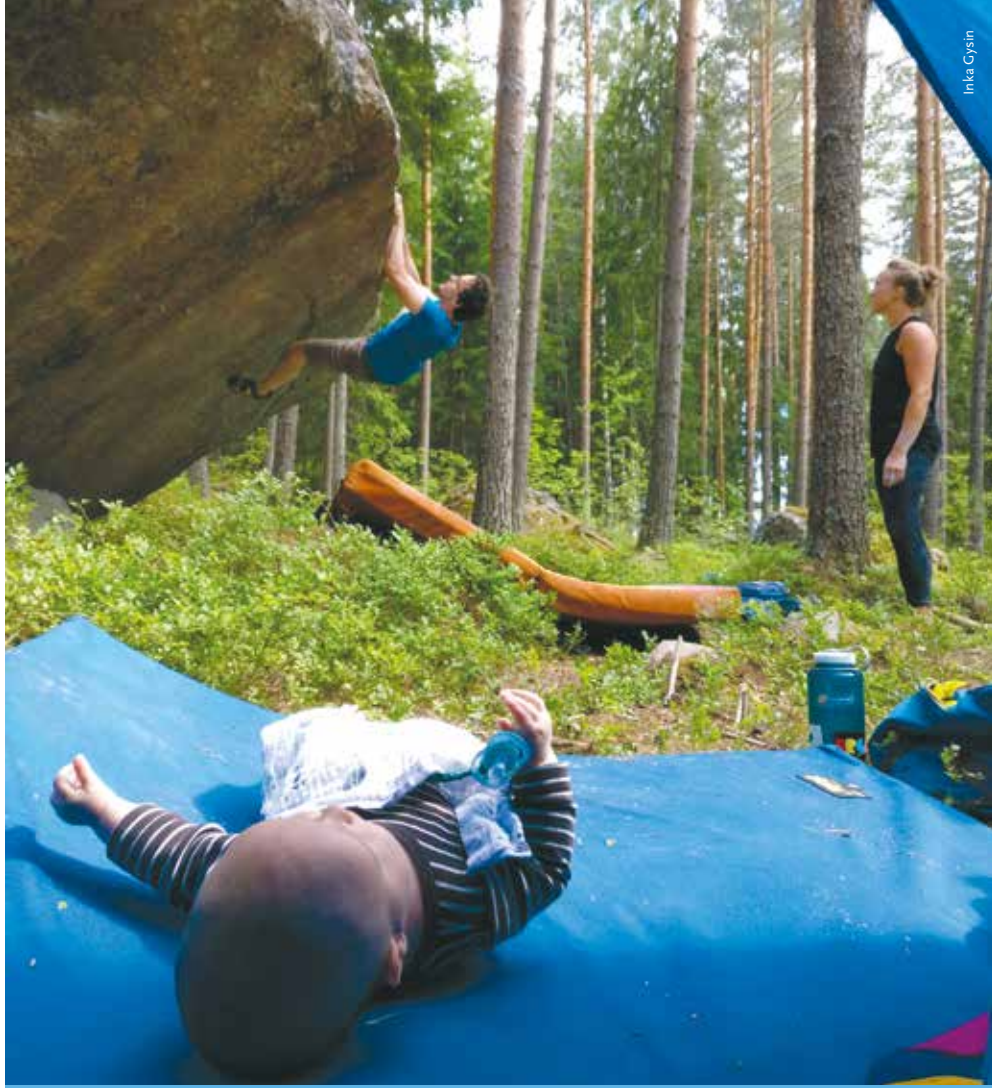
Treenin ajoittaminen

Päiväuniaika on todetusti tehokasta kiipeily-
aikaa. Pienet vauvat voivat vetää parhaimmil-
laan kolmenkin tunnin päikkäreitä - ulkona
viileällä enemmänkin. Arjessa kiipeily toki si-
joittuu yleensä ilta-aikaan, mikäli toinen tai
kummatkin vanhemmista käyvät töissä.
Koska lasten iltarutiinit alkavat melko aikai-
sin, ei kovin pitkään sessioon välttämättä
ole töiden jälkeen mahdollisuutta. Mikäli työ-
aika on liukuva, kannattaa treenipäivinä aloit-
taa työnteko mahdollisimman aikaisin, jotta
hallille ja sieltä iltatouhuihin pääsee hyvissä
ajoin. Väsynyttä, kotiin haluavaa lasta ei saa
väkisin pitää hallilla, saatikka hereillä.

Aamuisin ja arkipäivisin päiväsaikaan on sa-
leilla kaikista hiljaisinta. Tällöin lapsen kanssa
on yleensä hieman stressittömämpää treena-
ta, sillä todennäköisyys muiden jalkoihin jää-
misestä on pienempi. Vauva saattaa myös
nukkua ja viihtyä paremmin ilman isoa häli-
nä.

Reitinteko tosin ajoittuu usein ainakin isom-
missa kaupallisissa halleissa aamupäiviin.
Kannattaa ottaa selvää soivatko salilla pora-
koneet ennen kun lähdet nukkuvan vauvan
kanssa treenaamaan. Useat vauvat kuitenkin
nukkua porskuttavat vaikka pommit tippuisi-
vat ympärillä.

“Kun pojan päiväunirytmä vakiintui vuoden
tienoilla, oli helppo lähteä yksinkin treena-
maan. Juuri ennen päikkäreitä kärryeltiin
rattaissa kohti hallia, vauva nukahti matkal-
le ja hallille jäi hyvä tunti tai pari tehokasta
treeniaikaa. Täydellistä.”

Juhannuskiipeilyä Liljendalissa 2019. Teltan suojusta oli hyvä katsella meininkiä.

Treenata voi toki myös kotona: kun vauvan
saa parvekkeelle päiväunille voi koti-Beast-
makerilla vetäistä näppärän sormitreinin tai
matolla core-jumpan. Monet vastaajat ovat
todenneet, että siinä missä ennen lasta tuli
treenattua tunteja, (joista tosin useimmat
60-minuuttiset menivät kavereiden kanssa
patjoilla ongelmia ihmetellen) ovat treenit nyt
huomattavasti lyhyempiä, mutta tehokkaam-
pia.

Lapsiperheen arjen pyörittäminen on kui-
tenkin itsessään jo kuormittavaa ja armolli-
suus on hyvä pitää mielessä treenaamisessa.
Urheiluosuorituksesta palautuminen univa-
jeessa ja hektisessä arjessa ei ole helppoa.
Itseltään ei tule vaatia liikoa. Omia treeni-
tavoitteita ja kiipeilyhaaveita pohtiessa kan-
nattaa tämä muistaa ja joustaa tarvittaessa
vireystason mukaan.

Hallille ja kiville mukaan

Onnistuneen kiipeilyssession avaimista en-
simmäinen ja tärkein on aika. Varaa sitä rei-
lusti kaikkeen. Tavaroiden pakkaamiseen, pur-

kamiseen, lähtöön ja liikkumiseen. Sitä tarvi-
taan.

Myös konkreettisia välineitä tarvitaan, lasten
kanssa eläminen on nimittäin melkoista vä-
lineurheilua. Rattaita on monenlaisia malle-
ja, mutta eritoten isoilla renkailla varustetut
kolmipyöräiset, joista eturenkaan saa luk-
koon, toimivat loistavasti maastossa: kotti-
kärry tyyllillä pääsee isojenkin kivien välistä
kiemurtelemaan. Yritä etukäteen selvittää
ulkokiville mentäessä minkälainen maasto
on. Jos rattaita ei saa mukaan, toimii apuna
kantoliina/-reppu tai mahdollinen pehmo-
koppa. Halleihin pääsee usein rattaillakin,
vaikka ensinäkemältä tätä ei arvaisikaan. Kysy
siis neuvoa tai kantoapua työntekijöiltä.

Vaunujen sisään laitettava, kannettava vau-
van pehmytkoppa on äärimmäisen mainio
niin ulkona kuin sisällä. Vauvan saa unipai-
kassaan kannettua mihin vaan ja kantokop-
pan saa kätevästi vaikka roikkumaan oksan
nokkaan köydenpätkällä tai slingillä. Kasaan
painuvan sitterin voi niin ikään laittaa pädin
väliin mukaan kiville.

Auton turvakaukalo voi tuntua näppärältä

Anssi Laatikainen

Kivet kiinnostavat koko perhettä. Niina Laatikainen kiipeää, Eetu Laatikaisen huolehtiessa oikeiden otteiden merkitsemisestä.

Emmi Rautkylä

Diana DeLijonius

Aamupäivän treenit Konalassa syksyllä 2017. Takaa eteen: Nelli Luomala vaipanvaihtohommissa Kauhalassa elokuussa 2019. Niini ja Leino, Vilja, Joona, Sari ja Lumi, Veikko, Veera.

vaihtoehdolta, mutta sitä ei yleisesti suositella pitkäaikaiseen käyttöön, etenkin pienten vauvojen kanssa. "Alle neljän kuukauden ikäiset vauvat voivat painua asentoon, joka lisää riskiä hengitysteiden tukkeutumiselle. Lasta ei tulisi jättää ilman valvontaa turvakaukaloon", kirjoittaa mm. Hoitotyön tutkimussäätiö suosituksissaan.

Jonkinlainen alusta on hyvä olla niin hallilla kuin ulkonakin. Viltti, piknik-liina vettä eristävällä pohjalla tai ekstrapädi - jokin alusta, missä vauva viihtyy pötköttelemässä. Taapertajat eivät juuri enää pysy paikallaan, mutta eväitä on mukavampi syödä istuen kivialustalla.

Pieni matkatelto on loistava päiväunia varten sekä aurinko-, tuuli- ja hytysuojaa antamaan - tälle iso suositus! Teltat toimivat suoja ja matkasänkynä useamman vuoden ajan. Riippumatto on niin ikään nasta lepopaikka metsässä kiiwetessä. Vauvalle kannattaa riippumaton sisään laittaa retkipatja, jotta matto ei koteloidu kokonaan vauvan ympärille.

Kun lapsi on nukahtanut turvalliseen paikkaan, on itkähälytys mainio apu vapaampaan

liikkumiseen. Lapsen voi karrata rattaissaan hallin hiljaisempaan nurkkaan tai jättää päivänunille teltaansa viereiselle sektorille kunhan hälyttimessä kantavuus ja patterit vain riittävät. Muistathan vielä tuplatsekata, että jätät lapsen vain turvalliseen paikkaan unille.

Eväät, se kaikkien retkien tärkein juttu: ota naposteltavaa mukaan paljon ja mielellään tuttuja hyväksi todettuja makuja - jotain mistä lapsi todella pitää. Uusia makuja ehtii maistella taas sitten kotona. Varaudu reiluilla eväillä, mikäli sessio venähtää tai lapsella onkin sudennälkäinen päivä. Metsässä, raikkaassa ulkoilmassa kaikki maistuu paremmalta ja ruokahalukin on suurempi. Rusinat, maissinaksut, omppuviipaleet, Talk-murut ja muut sorminäppäryyttä vaativat naposteltavat viihdyttävät pitkään pientä innokasta oppijaa. Lämpimän ruoan tarjoaminen ulkoilma saattaa olla jokseenkin haasteellista. Trangiaa tai vastaavaa keiliintä käyttämällä saa toki lämmitettyä eväitä melko nopeasti, mutta ruoan voi myös ottaa lämpimänä mukaan ruokatermarissa. Useita ruokia voi syöttää niin ikään kylmänä (pienet lapset

monesti pitävät kylmästä ruoasta, sillä lämpimässä ruoassa aromit vapautuvat herkemmin ja ovat siis vahvempia).

Imettäminen on mielenkiintoista touhua eritoten monikerroksiset palttoot päällä lämpötilan ollessa hädän tuskin plussan puolella. Muista yrittää pitää rinnat mahdollisimman lämpimänä: vaikka kylmä ei välttämättä aiheutakaan tulehduksia, voi se vaikeuttaa maidon erityistä ja näin olla osasyynä tiehytetyksen syntymiseen. Näkö- ja tuulisuojana toimii hyvin harso tai imetyssuoja, jonka saa kietäistua oman kaulan ympäri. Tämä toimii myös tosi hyvin maailmasta kiinnostuneen vauvan rauhoittamisessa imetykseen.

Oikea pukeutuminen on kaiken A ja O eritoten ulkokalliolla. Täydellisillä, kylmillä kikkakeleillä pitää vaatetukseen ja tuulensuojan panostaa erityisesti. Kantorepussa lapsella on automaattisesti kylmempi kuin rattaissa tuulensuojassa. Pakkaa aina joitain varavaatteita mukaan, sillä vahinkoja sattuu jos jonkinlaisia.

Kesäkuumalla tulee muistaa tarkistaa rattaiden sisälämpö: pienet vauvat kuivuvat nopeasti hikoillessaan. Suoralta auringolta tulee suojata aina ensisijaisesti vaatteilla. Useiden suositusten mukaan alle 2-vuotiaille ei tulisi käyttää aurinkorasvoja lainkaan, mutta joidenkin tahojen mukaan fysikaalisia rasvoja voi käyttää pienissä määrin yli puolivuotiaille. Muistathan myös huolehtia, että lapsi on suojattu hyttysiltä. Parhaat keinot ovat hyttysuoja rattaisiin, suojaavat vaatteet ja esimerkiksi ThermaCell-hyttyskarkotin tai vastaava. Suurinta osaa hyttysmyrkyä ei suositella alle 3-vuotiaille lapsille.

Varustaudu ulkona myös ensiapupakkauksella ja lataa puhelimeesi 112-sovellus. Mikäli onnettomuus sattuu metsässä, soita hätäkeskukseen sovelluksen kautta, jotta sinut voidaan paikantaa. Jos onnettomuus käy toiselle aikuiselle tai muulle kiipeilijälle, pidä huoli, että mukana oleva lapsi on turvassa. Kiinnitä hänet esimerkiksi rattaisiin ennen kuin aloitat elvytyksen tai muun hätäavun. Näin välttyään lisäonnettomuuksilta.

Viimeisenä, mutta ei tosiaankaan vähäisimpänä: pakkaa mukaan viihdytystä. Kiipeileminen ei välttämättä innosta lasta yhtä pitkään kun vanhempaa, eivätkä kaikki lapset tietysti kiipeilekään. Siinä missä yhdelle lapselle kepit ja kävyt kelpaavat leikkiin kuin leikkiin, kaipa toinen koko ajan uutta tekemistä. Moni vanhempi vannoo tabletin ja YouTuben Pipsa Possu -videoiden nimeen. Rajoitetun ruutuajan pelihetket voi varata kiipeilyn ajaksi, jotta vanhemmat saavat kiiwetä rauhassa ja lapsi pysyy tyytyväisenä. Mikäli ruudun käyttäminen

Elina Seppälä

Vauva päiväunilla vaunukopassa, paikassa "salakallio". Harjasimme kaksi uutta reittiä sillä aikaa.

Heidi Humina

Raita Humina, 7, väsäsi pädimajan Ankkalammella kesäkuussa 2019.

Andrea Fichtmueller

Hyvinkäällä, pojan (6-v.) kanssa ensi kertaa ulkona boulderoimassa.

viihdykkeenä ei kuulu kasvatusmetodeihisi, ovat äänikirjat loistava vaihtoehto. Mukaan voi pakata joko pienen kannettavan kaiuttimen tai lapselle sopivat kuulokkeet. Muita vaihtoehtoja ovat lapsen lempparilelut, kirjat tai vaikkapa piirustusvälineet. Osassa halleista on leluja jo valmiiksi yhteiskäyttöön.

"Meillä on toimiva systeemi ollut se, että osan ajasta saa lapsi kiipeillä (esim. heti session alussa ja lopussa) ja aikuisten kiipeillä on pelastanut Nintendo 3DS ja puhelimen pelit. Lapsihan jaksaa uppoutua niihin vaikka kuinka pitkäksi aikaa ja tykkää lähteä mukaan kiipeilemään kun tietää että silloin saa pelata normaalia kauemmin. Välillä lapselle huomiota 100% ja sitten taas voi keskittyä omaan kiipeilyyn."

Lapsi hallilla

Tärkeintä hallilla, niin aikuisille kuin lapsillekin, on muistaa turvallisuussäännöt. Aikuisena olet vastuussa lapsestasi eikä lapsi saa aiheuttaa vaaraa niin muille tai itselleen. Toden*näköisesti suurin vaara on se, että liikkuva ja leikkivä lapsi jää putoavan kiipeilijän alle. Kertaa hallilla työntekijän kanssa säännöt ja pidät lastasi silmällä koko treenin ajan.

Joillain halleilla esimerkiksi kuntosalin käyttö on kokonaan kielletty lapsilta. Jokainen taaper-tajan vanhempi tietää, että helpommin sanottu kuin tehty, mikäli sali on avoin ja samassa tilassa kuin kiipeilyseinät. Kaikki näköpiirissä olevat esineet ja paikat kiinnostavat – eritoten, jos ne ovat kiellettyjä.

Maalaisjärjellä pääsee pitkälle eikä ihan kaikkea tietenkään tarvitse kieltää: telineissä roikuminen on hauskaa ja hyödyllistä (kunhan teline siis on tähän tarkoitettu) ja jumppamatot ovat luonnollisesti oivia kävelyn tai tempujen treenaamiseen. Salilaitteet taas ovat äärimmäisen kiinnostavia, mutta myös potentiaalisesti todella vaarallisia. Taapero saa vedettyä isonkin kahvakuulan helposti varpailleen.

Muut salin käyttäjät tulee niin ikään ottaa huomioon: kuolatulla foamrollerilla on epämiellyttävä rullailla eikä ole kivaa yrittää nostaa puntteja, jos joutuu koko ajan olemaan varuillaan kun lähellä sinkoilee innostunut pienokainen. Siivoathan siis lapsesi jäljet ja ennakoit vaaratilanteet. Yksi vastanneista

Christoph Gysin

Otelauttreeniä noin kuukauden vanhan ja noin kuusikiloisen elävän lisäpainon kanssa.

Emmi Reutskyä

Ykä Kari-Koskinen kiipeää, Taavi Hupponen spottaa ja Vilja (oik.) ja Joona pakenevat paikalta Val di Mellossa kesällä 2018.

Aussa Laakkonen

Cedricin, 2 kk, ensimmäinen ulkokiipeily Niittysipoossa keväällä 2019. Äiti syöttää ja isä joutuu kiipeämään ilman spottausta.

vinkkasi, että pienen, mutta ehtivän konttaajan voi kiinnittää hallilla painoon. Näin pieni ei pääse karkuun, mutta liikkumaan kuitenkin.

”Taaperovaiheessa ei edes lähdetty kokeilemaan kahdestaan köysittelyä (meillä on hyvin vilkas ja liikkuvainen tapaus, joka vaati käytännössä yhden aikuisen katsomaan koko ajan perään). Nykyään esikoinen kiipeilee jo itse eikä enää säntäile vaan ympäröivä eli käydään taas kaikki yhdessä.”

Itse salitreeneissä voi lasta voi käyttää myös kätevästi painona, mikäli tämä vain siihen suostuu (ei toki tietenkään kiivetessä). Kantorepussa oleva mötkäle toimii hyvänä lisäpainona otelaudassa roikkumiseen ja useita jump-

paliikkeita, mm. askelkytkyä voi tehdä pitäen lasta käsissään. Vauvat erityisesti usein tykkävät olla mukana toiminnassa.

Lapset ovat luonnollisia kiipeilijöitä ja jopa alle vuoden ikäiset voivat oppia kapuamaan seinällä ja puolapuilla. Erään vastaajan mukaan hallin valinnassa kannattaa huomioida seuraavia seikkoja: miten hallilla suhtaudutaan lapsiin? Onko hallilla leikinurkkausta ja/ tai lapsille sopivaa kiipeilyseinää? Pystyykö hallilla syömään eväitä, vaihtamaan vaippaa yms?

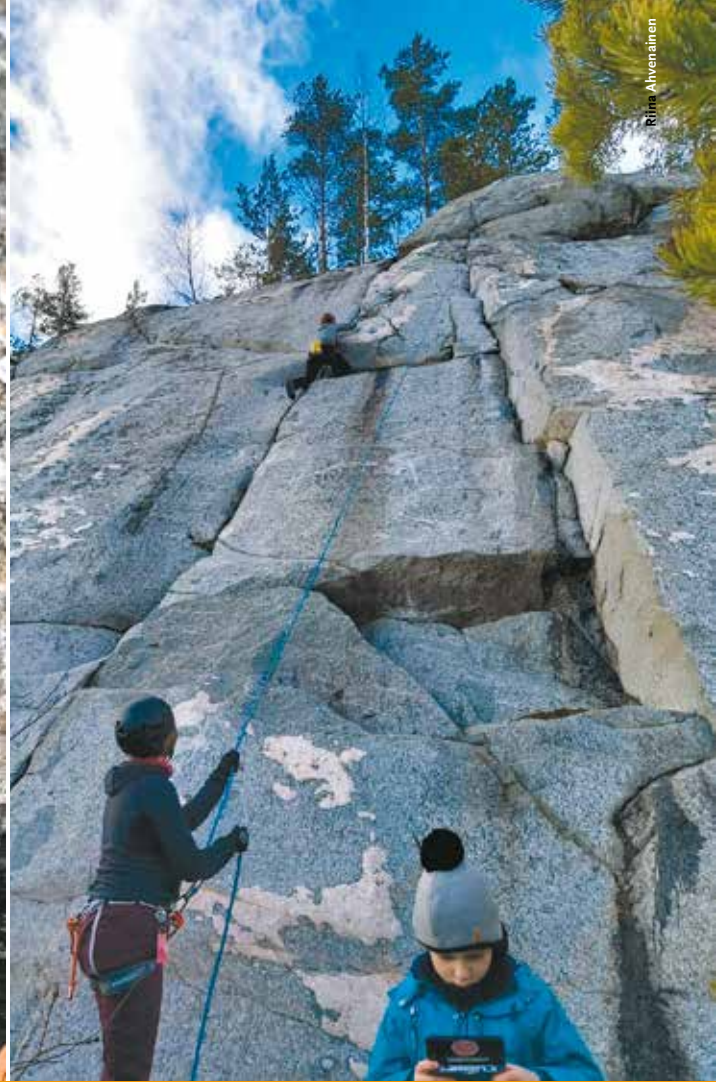
Isommat, jo kiipeilemisestä innostuneet lapset viihtyvät parhaiten elementissään seinällä. Tässäkin tapauksessa he ovat toki yhä aikuisen vastuulla ja valvojan silmän alla. Hyviä vaihtoehtoja lapsen kiipeilyn tukemi-

seen ovat seurojen ja hallien junnuryhmät. Näissä lapsi pääsee harrastamaan yhdessä ikätovereidensa kanssa, ohjaajan avustuksella. Kysy paikalliselta seuraltasi tai halliltasi lisäinfoa junnuryhmistä.

On tärkeää opettaa alusta pitäen turvallisuussääntöjä, vaikka tuntuisi, että innostunut kullannuru ei enää kuule eikä näe muuta kuin värikkään lastenseinän. Sääntöjä voi kerrata etukäteen jo kotosalla. Hyvään etikettiin kuuluu myös ettei kiilata, kannustetaan muita, harjataan otteita ja otetaan muut huomioon. Kohteliaista kiipeilijälapsista kasvaa myös kohteliaita kiipeilijäaikuisia, ainakin toivottavasti.

Marja Tyni

Riina Ahvenainen

Aukusti Lötkkiö beachillä juhannuksena 2019.

Lapsi keskittyy omaan peliinsä kiinnittämättä juuri huomiota ympäristön tapahtumiin, kertoo kuvan lähettänyt Taru Riuttala. Nalkkilassa kevättalvella 2020.

“Kun lapset olivat vielä pikkunyyttejä (alle 1-v.) ajoitin treenit heidän päikkäreiden aikaan. Nykyään kun ovat jo 2,5-v., otetaan lapset hallille mukaan silloin kun tarkoituksena on nimenomaan, että he pääsevät kiipeilemään. Silloin ei itse kiivetä, ei edes vuoroissa. Jos olisi vain yksi lapsi niin varmaan kiipeily vuoroissakin onnistuisi, mutta meille on ollut tärkeää luoda kiipeilyhallista tuttu ja mukava paikka lapsille ja pikku hiljaa kannustaa myös heitä kiipeilemään esim. pikku palkintojen avulla. Eli ei niin, että lapsille keksitään muuta ohjelmaa kun vanhemmat treenaavat, vaan niin, että lasten harrastaminen on pääosassa. Yleensä toinen lähtee jossain vaiheessa lasten kanssa kotiin ja toinen jää treenaamaan.”

Tärkeimpänä muistisääntönä on mennä aina lasten ehdoilla. Joka kerta ei vain onnistu, se on ihan ok. Kun muistetaan tehdä kiipeilyä lapselle kiva kokemus alusta pitäen, tottuu lapsi hallilla ja kivillä oloon, oppii mahdollisesti itse rakastamaan kiipeilyä ja tulevaisuuden harrastaminen yhdessä perheenä mahdollistuu paremmin.

5 Vinkkiä

- 1. Välipalat ja vesi!** Eli eväät, eväät, eväät - niin ulkona kuin hallilla eväät ovat tärkeintä
- 2. Vaihdevaatteet** ja ylimääräiset lämpökerrostot, jotte sessio lopu lyhyeen vilun tai kastumisen takia
- 3. Viihdykkeet:** äänikirjat, kirjat, tabletit, lelut - improvisoi jos on tarpeen, melkein mikä vaan käy lelusta pienelle

- 4. Viltti:** vauvalle pehmyt alusta makoiluun, isommalle pötköttelyyn tai istuskeluun sopiva piknik-liina ja esim. riippumatto, pikkutelta tai kantokoppa hyttys- ja aurinkosuojineen päiväunia varten.
- 5. Vaipat,** voiteet, kosteuspyyhkeet ja muut jokapäiväiset tarvikkeet

Seuraava artikkelisarjan osa kertoo kiipeilyreissuista lasten kanssa. Mikäli sinulla on kokemusta tästä, neuvoja, kertoa hyväksi tai huonoiksi koettuja asioita, lapsiystävällisiä kohdevinkkejä tai muuta lasten kiipeilyreissuihin liittyvää niin laita sähköpostia osoitteeseen: inka.gysin@gmail.com

Saku Korosuo on Pohjois-Italiassa majaileva kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Vapaa-ajan kiipeilyn vastapainoksi Saku tekee korkeanpaikantöitä ympäri maailmaa ja leikkii kirjailijaa. Mies julkaisi esikoiskirjansa Suomalainen kiipeily-opas vuonna 2017.
Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Sakun
palat

Saku Korosuo

Tästä piti tulla sellainen kirjoitus, jossa ensin harmitellaan, kuinka ulkomaan reissut menivät koronan takia mönkään ja lopuksi onni löytyy lähikallioilta. No eipä löytynyt. Tätä kirjoittaessa pahin paska on vasta iskemässä tuulettimeen, mutta jo nyt on selvää, että tästä rallista on "hidasta-elämää" -romantiikka kaukana.

Kun koronavirus alkoi levitä Italiassa ja paikkoja alettiin laittaa kiinni, olo oli kuin lottovoittajalla. Turistit potkitaan pois ja pomokaan ei voi pakottaa töihin. Tyhjiä vuoria ja korkkaamatonta puuteria silmäkantamattomiin. Ei mennyt montaa päivää, kun unelma yksinäisestä pikku vuorikiipeilijästä musertui; koko Lombardian maakunta laitettiin karanteeniin. Alueelta ei saanut enää poistua, mikä käytännössä tarkoitti sitä, että Matterhornille ja Monte Rosalle ei ollut enää asiaa. Toisaalta Lombardiankin alueella riittää kiiptävää vaikka lopuksi ikää, joten en jaksanut asiasta sen enempää murehtia.

Asiat kuitenkin etenivät nopeasti ja pahimpaan mahdolliseen suuntaan. Ihmiset panikoivat ja lähtivät pois karanteenialueelta, levittäen samalla virusta koko Italiaan. Pian koko Italia suljettiin. Suurin osa työpaikoista suljettiin, ja kaikki ulkona tapahtuva liikunta kiellettiin. Kotoa ei saanut poistua kuin aivan välttämättömien asioiden hoitoon. Ruokakaupassa ja apteekissa sai käydä, muuten piti pysyä neljän seinän sisällä. Mukavan lisämausteen arkeen toivat poliisit, jotka ajoivat pillit päällä lähikatua pitkin ja kuuluttivat kovaäänisistä, kuinka kukaan ei saa poistua kotoa.

Virus levisi nopeasti myös muihin Euroopan maihin. Oli jokseenkin rasittavaa seurata suomalaisten vertaavan koronaa ärhäkkään flunssaan samalla kun Italiassa kuoli satoja ihmisiä päivittäin. Pian maat yksi toisensa jälkeen laittoivat rajat kiinni ja lentoyhtiöt lopettivat lentämisen. Kiipeilyhallit suljettiin, Yosemite

suljettiin, Chamonix suljettiin, Mount Everest suljettiin. Käytännössä kaikki maailman tärkeimmät kiipeilykohteet suljettiin.

Koronasta seurasi myös jotain hyvää. Olympialaiset siirrettiin vuodella eteenpäin, mikä ilahduttanee kaikkia, jotka eivät alkaneet treenata nopeuskiipeilyä. Melkein yhtä hienoa oli lukea uutisia, kuinka Kiinassa ilma oli puhdistunut. Sama tapahtui tietysti myös Milanossa, joka on normaalisti yksi Euroopan saasteisimmista kaupungeista. Yllättävää sinänsä, kukapa olisi uskonut, että ilma puhdistuu, kun laitetaan tehtaata kiinni ja liikenne seis. Jotenkin vaan koomista, että nyt on vuosia jauhettu siitä, kuinka maailma tuhoutuu ilmastonmuutoksen myötä, ja siitä huolimatta maat eivät suostu tekemään asian eteen juuri mitään. Sitten tulee yksi pikku virus ja parissa kuukaudessa tehdään ikään kuin vahingossa vuosisadan ympäristöteko.

Kun tämä lehti tulee ulos, tiedetään jo vähän paremmin, että miten koronan kanssa kävi. Selvittiinkö muutaman kuukauden ihmettelystä ja elämä jatkuu, vai onko autoista jo rälläköity katot pois ja nyt riehutaan nahkavaatteissa ja tapellaan bensasta?

Jotain tulee kuitenkin varmasti muuttumaan. Nähtäväksi jää, järjestetäänkö vielä lähivuosina kinkku-/asema-/jne. -boulder -henkisiä massatapahtumia. Selviävätkö kaupalliset kiipeilyhallit ylipäätään tämän yli? Vai palaavatko vanhanajan pikkukeivit suurten hallien tilalle? Entä mitä käy matkustamiselle? Kuinka moni lentoyhtiö on vielä pystyssä tämän jälkeen? Ja haluavatko ihmiset ylipäätään vielä matkustaa? Opitaanko nyt säästämään luontoa ja tyydytään lähiseudun kiipeilyyn? Ja jos rajat ovat vieläkin kiinni, milloin saadaan Teuvo Hakkaraisen hondurasilainen tyttöystävä Suomeen?

KOROSUO.COM

Flapjack

Julia Silvennoinen henkilökuvaa

Teksti: Inka Gysin,
Julia Silvennoinen ja
Susanna Mast

Reilua retkiruokaa

(Vähintään) puoli kiloa päivässä pitää mielen, kropan ja luonnon tyytyväisenä. Kasvispainotteinen ruoka on niin ilmasto- kuin terveystekoa parhaimmillaan.

Mutta paasaus sikseen ja itse asiaan: jos ulkokiipeily on parasta, niin eväät tulevat vähintään hyvänä kakkosena. Ainaisen banaanin tai voikkarin sijaan voi crägille pakata mukaan muutakin: ravitsevaa, energiatiheää ja maustasta snäksiä!

Vegaanisen ruoan eritysspesialisti Julia Silvennoinen kirjoitti omat lempivinkkinsä parhaisiin kallioille mukaan pakattaviin kasvispohjaisiin eväisiin. Bon appetit!

Hyvät eväät ovat yksi avaintekijöistä onnistuneeseen kiipeilypäivään! Ravitseva eväs antaa voimaa päivän urotöihin ja toimii mahtavana mood-boosterina, oli sitten sendipäivä tai ei. Kotona valmiiksi tehdyt eväät helpottavat ja nopeuttavat ruokailuhetkiä ulkona ja ovat heti valmiina kun nälkä tai energian tarve iskee.

Eväiden suunnittelu ja valmistaminen on sitä paitsi todella hauskaa! Omia lempareitani ovat kaurapohjaiset flapjack-patukat, banaanileipä ja maapähkinävoibanaanikeksit. Netistä löytyy paljon hyviä ohjeita terveellisiin, herkullisiin ja helppoihin resepteihin. Tässä jaan yhden omista suosikeistani. Kun perusreseptit ovat hallussa, voi niitä helposti varioida eri aineksin, maustein ja sattumin.

Kannattaa kerralla tehdä vähän isompi satsi niin osan voi pakastaa valmiiksi seuraavaa kertaa varten. Tai sitten voi ottaa maistiaisista mukaan reissuun kansakiipeilijöille. Tällä keinolla on kiipeilyseura varmasti taattu myös seuraavalla kerralla!

Jos aika on kortilla tai omien eväiden kokkailu ei muuten onnistu tai innosta, löytyy markkinoilta jo paljon hyviä valmiita eväitä tai energiapatukoita ja -tuotteita. Kaupan eväät säilyvät usein paremmin kuin itse tehdyt, joten niitä on helppo pitää mukana kassissa varmuuden varalle. Itse käytän paljon Noshtin tuotteita omatekemien eväiden lisäksi kiipeilyreissuissa, juostessa ja muilla retkille. Olen mukana heidän tiimissään kehittämässä tuotteita ja testaamassa niitä tositoimissa.

Valikoimasta löytyy eri tuotteita energiamarmeladeista ja vihannes"karkeista" urheilujuomaan ja proteiinipalohin. Kaikki ovat helposti syötäviä ja sulavia ja ympäristöystävällisiä. Makuyhdistelmiä on hiottu yhdessä Michelin-kokin kanssa, joten sekä tuotteiden maut että koostumus ovat aivan uudella tasolla kuin perinteisten proteiini- ja energiapatukoiden. Kotimainen yritys valmistaa kaikki tuotteet Suomessa ja suurimman osan keittiössään Vallilassa. Alla olevan reseptin julkaisin alunperin heidän blogissaan, jonka löydät nosht.com tai Instagramista @eatnosht.

Nimi: Julia Silvennoinen

Ikä: 24 v.

Kiipeily (ja muu urheilutausta): Olen aloittanut kiipeilyn vuonna 2010. Harrastan pääasiassa juoksua, kiipeilyä ja hiihtoa eri muodoissaan. Sponsoreitani ovat Salomon, Suunto, Treeline.fi ja Nosht.

Ammatti: Lääketieteen kandidaatti

@juuliskana

Inkivääri-porkkana-maapähkinävoikaupapatukka (flapjack)

- 3 porkkanaa
- 2 banaanina
- 4 dl kaurahiutaleita
- 1 dl vaahterasiirappia
- 1 dl maapähkinävoita
- 1 tl suolaa
- 2 tl kanelia
- 1 tl jauhettua inkivääriä
- 1 tl tuoretta inkivääriä raastettuna
- 1 dl rusinoita ja pähkinöitä (halutessasi)

Kuori banaanit ja muussaa ne haarukalla. Kuori ja raasta porkkanat hienoksi. Sekoita kaikki ainekset keskenään kulhossa. Levitä taikina leivinpaperilla päällystetyille uunipellille n. 1cm paksuiseksi levyksi. Paista uunissa 175°C n. 30 minuuttia kunnes se on saanut kullanruskean sävyn pintaansa. Anna jäähtyä ja leikkaa patukoiksi.

Jari Koski

Susanna henkilökuvaa

Nimi: Susanna Mast

Ikä: 33v.

Kiipeily: Kaikki toimii.
Kunhan ollaan pihalla.

Ammatti: Erä- ja luonto-opas,
retkeilytarvikemyyjä.

Kiipeilijä, retkiasiantuntija ja eräopas
Susanna Mast taas esittelee omat vinkkinsä
retkiruokien valintaan ja kokkailemiseen:

Kun mennään helppous edellä

Kun pääsee vihdoin teltan suojiin pitkän hiihtovaellus- tai kiipeilypäivän jälkeen, on päällimmäinen ajatus yleensä, että nyt jotain ruokaa ja mielellään nopeasti. Silloin hetkessä valmistuva valmisretkiateria on hyvä vaihtoehto. Koska sekä retkeily että luonnossa liikkuminen ovat vahvassa kasvussa, markkinoilta löytyy nykyään mukavasti erilaisia retki- ja kuivamuonavaihtoehtoja myös erikoisruokavaliota (allergeenit, gluteeniton) ja kasvisruokavaliota noudattaville. Onkin suhteellisen helppoa löytää maittavia ja maistuvia ateriakokonaisuuksia, joihin ei niin helposti kyllästy edes viikon tai parin kestäväillä maastoreissuilla.

Idea tällaisessa ruoanlaitossa on hyvin simpeli: ei tarvitse kuin kiehua vesi, kaataa se valmisaterian pussukkaan, hauduttaa 5-15 minuuttia ja nauttia sellaisenaan. Näin säästytään turhalta vedensulattelulta ja tiskaukselta esimerkiksi talviretkellä tai vuoristoloissa. Energiapitoisuudet näissä aterioissa asettuvat yleensä 500-700 kcal välille, jota voi pitää varsin hyvänä arvona. Pussiruokat ovat myös helposti pakattavia, keveitä kantaa ja ne tuovat helppoutta sekä mukavuutta myös kesäsempisiin seikkailuihin.

Tuotesarja sisältää yhteensä 11 ateriaa, johon kuuluu useita kasvis- ja vegaanivaihtoehtoja, lihavaihtoehto, gluteenittomia ja täysin laktoosittomia aterioita. Oma suosikki: kotimainen Leader Outdoor Gourmet.

Mikä keitin retkelle?

Retkikeitintä hankittaessa on syytä pohtia millaiseen käyttöön ja millaisissa oloissa keitin-

Monipolttokeitin

tä on tarkoitus käyttää. Satunnainen kesäretki lähiboulderille ei vaadi niin paljon keittimeltä kuin viikon talvi- tai vuoristovaellus. Keitinten ominaisuuksia vertailtaessa kannattaa huomioida keittimen paino, tilavuus ja helppokäyttöisyys.

Nykyään markkinoilta löytyy hyvä valikoima erilaisia kaasukeittimiä:

Kaasukeittimen etu on ehdottomasti sen nopeus. Se sopii niin nopeaan vedenkeittelyyn, kahvinkeittoon mutteripannulla kuin gourmet-illallisenkin valmistamiseen. Malleja on markkinoilla valtavasti; yleensä taskuun mahtuva ns. pocket rocket sopii kahteen edellä mainittuun ja matalammat keittimet, kuten kaasurangia tai Primus PrimeTech Stove Set, vakaampaan ruoanlaittoon isommille kattiloille ja pannuille.

Vuoristo-oloihin on kehitetty nopeita ja integroidun tuulisuojan omaavia kaasukeittimiä esim. MSR windburner. Talvisissa oloissa täytyy huomioida kuitenkin ettei kaasu välttämättä pääse toimimaan parhaalla mahdollisella tavalla. Lämpö pitää kaasun painetta yllä ja lisäksi joskus kylmällä kaasua ei tahdo tulla ulos patruunasta. Tällöin patruunan pitäminen hetken esim. takin sisällä voi auttaa kaasua toimimaan paremmin.

Luotettavin retkikumppani talviselle ahkiovaellukselle on monipolttokeitin. Tämän tyylisellä keittimellä voi käytännössä käyttää lähes mitä tahansa polttoainetta, useimmiten

myös kaasua. Monipolttokeitin voi olla hyvä vaihtoehto myös kaukomatkaajalle, sillä kaasupatruunoita tai bensaa ei saa kuljettaa lentokoneessa. Ja näin ollen stressi oikeanlaisen polttoaineen etsinnästä kohdemaassa poistuu kokonaan.

Vinkkejä keittimien käyttöön:

- muista testata uusi keitin ja sen toiminnot kotioloissa ennen ensimmäistä maastoretkeä
- retkikeitintä saa käyttää myös metsäpalovaroituksen aikaan, mutta herkkä maasto on syytä suojata esim. alumiinifoliolla (useissa malleissa mukana)
- muista käyttää keitintä tuulensuojassa, näin säästät arvokasta kaasua
- muista laittaa myös talvella jokin alusta sekä keittimen että kaasupullon alle. Näin keitin ei sulata lunta altaan ja pahimmassa tapauksessa kaadu.
- mukaan on syytä aina ottaa vähintään yksi varakaasu. Kaasupatruunan kiinnityskierteiden hajoaminen on äärimmäisen epätodennäköistä, mutta siihen on kuitenkin hyvä varautua.
- piezo-sytyttimet eivät vaan toimi, tai ainakin ne hajoavat ennen pitkää. Ota mukaan siis myös tulitikut.

Kiipeilevä fysioterapeutti

Teksti: Oliver Petäjä Kuvat: Timo Junntila

Hei kaikille!

Tämän artikkelin tarkoitus on tuoda Kiipeily-lehteen numerosta toiseen toistuva asiakohdainen kanava kiipeilyharrastukseen liittyvien liikuntaneuvojen jakoa varten. Tavoitteena on tuoda uutta tutkimustietoa maailmalta meille kaikille. Lisäksi toivoisimme, että te lukijat voisitte lähettää meille viestinä aiheita ja kysymyksiä, joihin voimme tulevissa julkaisuissa vastata. Tässä ensimmäisessä osassa esittelen itseni ja tuon esille ajatuksia kiipeilyn aloittaville ja ehkä juuri aloittaneille henkilöille. Kuinka treenaamalla oikein pystyy luomaan itselle vammoja ehkäisevän sekä tuloksellisen pitkän ajan tavoitteellisen harastuspohjan.

Oma taustani

Nimeni on Oliver Petäjä ja monet pääkaupunkiseudun kiipeilijät saattavat minut tunteakin. Olen 28-vuotias fysioterapeutti, jolla on monipuolinen harrastustausta muun muassa telinevoimistelussa, ulkoilussa sekä kuntosaliharjoittelussa.

Olen harrastanut aktiivisesti kiipeilyä boulderoinnin merkeissä reilu kahdeksan vuotta ja tarkoitukseni on jatkaa harrastusta läpi elämän. Eniten minun intoani ylläpitää jatkuva oppiminen, uusien kokemusten saaminen sekä lajin kehittyminen. Edellisen vuoden aikana asuttuani Ranskassa toimin paikallisen salin reitintekijänä ja pääsin tutustumaan täysin uudenlaiseen kiipeilykulttuuriin, joka erosi valtavasti Suomen kiipeilykulttuurista. Olin monen vuoden harrastuksen jälkeen jälleen tilanteessa, jossa piti nöyränä todeta, ettei tiedä mistään mitään. Tämä tunne oli alkushokin jälkeen varsin kasvattava kokemus, joka myös on edesauttanut oman suoritustason kehitystä valtavasti.

Vaikka tuuria onkin ollut matkassa, olen onnistunut pitämään tasaisen kehityskaaren kiipeilyssäni ilman vakavampia vammoja. Muutama venäytys ja yllärasitusvamma on tullut vastaan mutta onnekseni järki on hypännyt peliin ajoissa eikä käteen ole jäänyt pysyvää kuin oppimiskokemus.

Tietoa kaikille

Ammattini kautta olen löytänyt valtavan polteen erityisesti vammojen ehkäisyyn sekä tasaisen kehityksen ylläpitämiseen. Haluan olla aktiivisesti mukana Kiipeilyliiton Kiipeily-lehden kautta arvokkaan informaation jakamisessa kaikille tätä yhteistä rakasta harrastusta harrastaville kanssakiipeilijöille.

Maailmassa, jossa informaatio on kaikkien ulottuvissa kännykän kautta, oikean itselle sopivan tiedon löytäminen voi olla haastavaa. Haluan tuoda esiin omia neuvoja ja niksejä tehokkaaseen sekä turvalliseen harrastamiseen.

Kiipeily on lajina siitä erikoinen, että se vaatii valtavan montaa eri mekanismia ja systeemiä toimimaan yhdessä tasapainossa, eikä yksi ole toista tärkeämpi kokonaisuudessa. Reitit, joita kiipeämme voivat vaihdella erittäin paljon. Lisäksi vielä nämä erilaiset reitit lähes poikkeuksetta voidaan suorittaa eri tavoilla omia vahvuuksia hyödyntäen ja omia heikkouksia välttämällä. Loputon variaatio suorituksen vaatimuksilla johtaa tilanteeseen, jossa yhtä ainoata oikeata vastausta on vaikea löytää.

Mitä minun kannattaisi tehdä kun aloitan kiipeilyn?

Monet harrastajat jäävät kiipeilyyn koukkuun heti lajin aloitettua. Alkuvaiheessa kun ei

Omaa terapiaa reitillä Avengers, 7B, Roche aux Sabots, Fontainebleau.

oikein tiedä mitä tekee, ensimmäinen harrastusvuosi menee nopeasti kaikkea kokeillen ja hauskaa pitäen. Kehitys on valtavan nopeaa ja greidihyyt voivat suorastaan hämmästyttää. Kun aloittaa uuden lajin, tuottavat uudenlaiset ärsykkeet nopeasti vastetta tuki- ja liikuntaelimestön rakenteiden kehityksessä. Tämän lisäksi puhtaasti oppimisprosessit virittäytyvät ja uusien toimintamallien oppiminen on nopeaa.

Alkuvaiheen kehitysnopeuteen toki vaikuttaa erittäin paljon oma tausta. Aiemmat harrastukset sekä käytössä olevat voimavarat ovat helposti hyödynnettävissä uudessa lajissa ja edesauttavat sisäänpääsyä lajiin. Lisäksi laji voi sopia toiselle paremmin ja kehitys voi tapahtua luontevammin. Näistä riippumatta kiipeily vaatii tietynlaista fysiologista adaptaatiota, jonka nopeuttaminen on vaikeaa eikä lajin harrastamisen alkuvaiheessa välttämättä kannattavaa.

Keskity määrään ja toistoihin

Voimme jakaa tässä vaiheessa karkeasti suorituksen taidosta ja voimavaroista riippuvaiseksi toiminnoksi. Taito eli suorituksen tekninen hallitseminen kehittyi pitkälti toistojen ja ajan kanssa. Tämän voi nähdä kiipeilyssä suoritteisiin käytettävänä aikana. Sitä voi myös tarkastella suoritteiden määrän kautta, kuten reittien tai liikkeiden määrässä. Vanha sanonta 10 000 harjoittelumäärästä mestariksi tulemisesta kuvaa tätä hyvin. Jos haluaa kehittyä taitavaksi jossain tekniikkaa ja hienomotoriikkaa vaativassa lajissa, tulee siihen investoida paljon aikaa.

Etenkin boulderoinnissa tämä voi olla haastavaa, sillä suoritteiden kesto on usein lyhyttä ja intensiivistä. Lisäksi hyvin nopeasti lajissa houkutteleva oman tason nostaminen johtaa tilanteeseen, jossa reittejä projektoidaan, jolloin suoritteet jäävät entistä lyhyemmiksi.

Olen arvioinut omaa sekä muiden kiipeilyä vuosien ajan (jopa kellon ja tilastoinnin kanssa) ja tämä näky valitettavan monella.

Reitin kiipeäminen voi kestää 10-30 sekuntia ja reittejä kiipeää kahden tunnin sessiossa loppujen lopuksi melko vähän. Suoritusaikaa kertyy vähän, vaikka harrastukseen käyttää erittäin paljon aikaa. Esimerkiksi innokas kiipeilijä on salilla 3-4 kertaa viikossa 2h kerrallaan, joissa hän kiipeää keskimäärin 15 eri reittiä, joiden suorittamiseen menee keskimäärin 30 sekuntia.

Tästä kertyy yhteensä vain 7,5 minuuttia aktiivista suoritusta. Siihen tietenkin tulee lisäksi lyhyemmät yritykset, jotka kestävät noin 10 sek kerrallaan. Sovitaan, että yrityksiä kertyy vaikka nelinkertainen määrä kiivettyjen reittien suhteen (yhteensä 10min). Tämä tarkoittaa, että kahden tunnin treenin aikana kertyy vain 17,5 minuuttia aktiivista suorittamista.

Tämä näkyy kaiken tasoilla kiipeilijöillä, jotka laittavat liikaa painoarvoa pelkkään vaikeus-tasoon. Valitettavinta on, että se näkyy myös aloittelijoilla hyvin nopeasti treenitavoissa. Jotta altistuminen uudelle lajille kuormitukselle olisi määrässään suurempaa sekä laadukkaampaa, boulderoinnissa tulisi käyttää ainakin puolet, mieluiten yli puolet, harjoittelukerroista määrän kiipeämiseen etenkin ensimmäisinä vuosina lajin harrastamista. Tässä vaiheessa on tärkeä huomauttaa, että en tarkoita kestävyystreeniä vaan yleisesti seinnällä olemista ja liikkumista. Kiipeilystä suurin osa tulisi koostua rauhallisista, hallituista liikkeen toteutettavista suoritteista. Tämän kautta luot hyvän taitopohjan itsellesi käyttäen omia voimavaroja tehokkaammin. Lisäksi koska fysiologisia mukautumisia (lihaksen kasvu ja hidas sidekudosten mukautuminen) tapahtuu uudesta kuormitustavasta johtuen erittäin tehokkaasti alkuvaiheessa kevyelläkin

suoritteella, nämä hyödyt tulevat jopa kylkiäisenä myös kevyemmällä treenillä.

Treenaa tekniikkaa ja hauskanpitoa

Intensiivisiä itseään haastavia kertoja täytyy niin ikään olla, mutta jokainen treenikerta ei kannata koostua tai sisältää projektointia. Kerta viikkoon projektointia riittää ensimmäisen vuoden aikana erittäin hyvin. Pahimmassa tapauksessa joutuu samaan ansaan, johon niin moni muukin on joutunut. Ylirasitusvammat ovat erittäin yleisiä kiipeilyssä sormissa, hartioissa sekä kyynärpäissä. Nämä johtuvat rasitusmäärän ja palautumisen välisestä epätasapainosta, joka ajan kanssa kumuloituu ja johtaa lopulta pahempaan vammautumiseen.

Eli koostettuna ensimmäisille treenivuosille suosittelisin vahvasti aloittamaan tarkastelemalla omia treenitottumuksia. Tähtää tilanteeseen jossa noin 75% ajasta kiipeät niin sanotulla mukavuusalueella ja kerää sitä arvokasta suoriteaikaa. Toista jo kiivettyjä reittejä ja kokeile hioa niiden suoritukset mahdollisimman vaivattomiksi.

Kokeile kiivetä reittejä eri tekniikoilla ja leikitte seinällä, pidä hauskaa! 25% ajasta tulisi käyttää vaikeaan ja raskaampaan harjoitteluun, josta vain pieni osa tulisi olla ihan ääriarajoilla liikkumista. Ehdottoman tärkeää tässä väsyttävässä harjoittelussa on pitää turvallisuus keskiössä. Vaikeutta voidaan lisätä monella turvallisella eri tavalla, kuten staattisemmalla kiipeilytyylillä tai käsiotteiden muokkaamisella avonaisemmaksi (open hand). Keskity siihen, että suoritteiden aikana ylläpidät lapaluiden tuen sekä hartioiden hyvän ryhdin.

Lepää ja liiku

Vielä viimeiseksi vältä riskitilanteita. Älä mene yllirasittuneena kiipeämään. Turvotus ja levossa oleva kipuilu ovat viestejä, jota elimistösi sinulle tarjoaa kertoakseen, että ei enempää. Tämä ei tarkoita, että täytyy kokonaan levätä vaan rasitus tulee muuttaa toisenlaiseksi.

Oheistreenin merkitys niin polarisoituneessa lajissa kuin kiipeily on välttämättömyys ja ne sopivat parhaiten päiville kun kiipeilyyn tarvittavat voimavarat ovat loppu. Vammautumisen johtaa paljon suuremman takapakin kehitykselle kuin pieni hyöty jonka mahdollisesti saat rustamalla viimeisenkin pisanan itsestäsi toistuvasti irti. Kaivat vaan syvempää kuoppaa itsellesi, josta palautuminen on aina vain vaikeampaa.

Olen innokas tutkimustiedon lukija ja kannattaja. Kiipeily on erittäin nopeasti kasvava laji ja haluan tuoda esille tulevissa julkaisuissa tutkimuskoosteita maailmalta aiheista, jotka koskevat meitä kaikkia. Haluan kuulla myös teidän ajatuksia aiheista, joten lähettäkää kysymyksiä ja ehdotuksia vapaasti sähköpostitse – pistämme ne korvan taakse!

Jenni Lahtinen

Kirjoittaja on milleniaali-sukupolven itsensä identifioiva, monella mittarilla varsin etuoikeutettu henkilö, joka tekee mikrososiologisia havaintoja kiipeilymaailmasta.

Kreisit biitsibileet käynnissä.

Kreisit Biitsibileet, joissa muut bailaa paremmin

eli paitsi jäämisen ja päihitetyn tulemisen pelko

Sosiaalisen median syötteitä selatessa ajoittain vaikuttaa siltä, että kaikki ovat ulkona nauttimassa aurinkoisista, mutta sopivan varjoisista projekteista. Vastaan tulevissa sendivideoissa kanssakiipeilijät lähettävät projektejaan kevyen näköisesti. Kuvateksteissä kerrotaan, että kahvikin maistuu itse asiassa paljon paremmalta kannon päällä nautittuna. Kun olet itse päättänyt töiden jälkeen mennä sisähallille tekemään lisäpainoleukoja, oikein treenaamaan, tulee tunne, että olisikin pitänyt mennä ulos. Kaikki muutkin ovat siellä ja sitä paitsi siellä on niin kiivan näköistä.

FOMO eli paitsi jäämisen pelko (*fear of missing out*) tarkoittaa kokemusta siitä, että on väärässä paikassa väärään aikaan. Tällöin jää paitsi jostakin mahtavasta, mikä tapahtuu jossain muualla samaan aikaan. Keskustelu FOMO:sta liittyy oleellisesti sosiaalisen median kasvuun. Kiipeilystä, somesta ja FOMO:sta on kirjoitettu muutamia juttuja erityisesti kansainvälisissä kiipeilylehdissä, mutta omaan mediakuplaani kyseisiä teemoja käsitteleviä kotimaisia kirjoituksia ei ole juurikaan osunut.

Sosiaalista mediaa on parjattu monesta syystä ja useimmiten ihan aiheesta. Itse koen, että somessa on paljon hyvää silloin, kun se onnistuu tuottamaan yhteisöllisyyttä ja kuuluminen kokemuksia. Ajoittain some kuitenkin epäonnistuu tässä täydellisesti aiheuttaen ulkopuolisuuteen ja kateuteen liittyviä tunteita.

FOMO on terminä kohtuullisen uusi, mutta ilmiönä vanha. ”Ei minkään alan ammattilaiseksi” itseään tituleeraava Antti Holma kerää podcastissaan, että 2000-luvun taitteessa, ennen kuin FOMOsta tuli termi, Holma kavereineen käytti ilmiöstä nimitystä Kreisit Biitsibileet. Nimitys viittasi maailman maikkeimpiin pippaloihin, jotka tapahtuivat aina

siellä, missä et itse ollut paikalla, mutta joista kuulit kavereilta jälkikäteen. Kreiseihin Biitsibileisiin kuuluu oleellisesti se, että kun itse raahaudut kotisohvalta vähäisillä säästöilläsi Kroatiaan makeiden rantabailujen perässä, rannalla onkin plus kaksitoista astetta, tihuttaa, tuulee, ilmainen viina on loppu ja musiikin äänentoistojärjestelmä rikki.

On analysoitu, että FOMO:ssa on ennen kaikkea kyse sosiaalisista tilanteista, paitsi jäämisen pelosta ja siitä, että FOMO:sta kärsivät varsinkin nuoret, jotka kuluttavat runsaasti somen sisältöä. Itse koen, että kiipeilyn harrastajien parissa FOMO koskettaa sekä nuoria ja, jollei aikuisia, niin vähintään nuoria aikuisia. (Kertokaa toki aikuiset, jos FOMO:sta pääsee eroon vanhenemalla!)

Havaintojeni perusteella väitän myös, että FOMO liittyy kiipeilyssä moneen muuhunkin seikkaan, kuin sosiaalisista tilanteista paitsi jäämisen pelkoon. Näiden lisäksi FOMO:sta kärsivä kiipeilijä voi kokea jäävänsä paitsi suorittamisen mahdollistavista kivoista tai esimerkiksi oman huippukunnon hyödyntämisestä projektilla. Toki paitsi jäämisen pelossa keskeistä on kiipeilyyn liittyvä sosiaalisuus ja yhteisön jaettu ymmärrys: kiven päälle pääseminen saa merkityksensä, kun muut ihmiset kiipeilijän ympärillä tunnustavat ja tunnustavat suorituksen merkittävyyden.

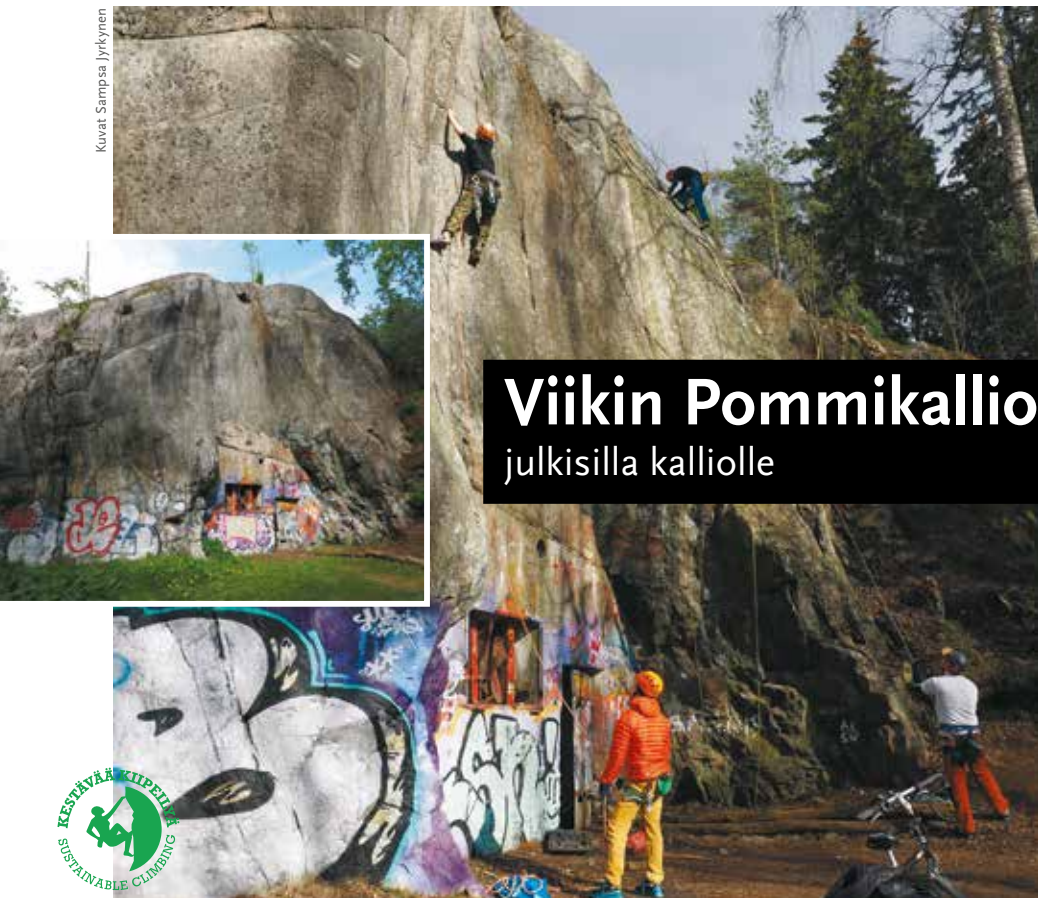
Filosofian professori Bence Nanays kirjoittaa kolumnissaan, että pelko päihitetyn tulemisesta (*fear of being outcompeted*, FOBO) on FOMO:n kaltainen sosiaalisen ahdistuksen lähde. Kasvava kisakiipeilykseen ja kiipeilyhallien panostukset sisäkiipeilyyn ovat nostaneet oikeutetusti sisäkiipeilyn arvostusta. Tämä näkyy myös somessa, jossa syötteet täyttyvät enenevässä määrin keltaisista, punaisista ja vihreistä radoista, joita toinen tois-

taan taitavammat ja vahvemmat kiipeilijät vetävät läpi. Psykologisten tutkimusten mukaan suurin osa ihmisistä ajattelee olevansa toimissaan parempia kuin keskiverto kanssaihminen. Kiipeilijänä on siis varsin inhimillistä ajatella, että on keskivertoa parempi lajin harrastaja. Somessa hengailun myötä oma keskinkertaisuus saattaa kuitenkin iskeä tajuntaan useita kertoja päivässä, kun kiipeilijöiden suoritteita on mahdollista seurata ympäri maailmaa. Biitsibileet metaforaa jatkaen kyse on siis siitä, että tajuaa muiden bailaavan paremmin.

Kiipeily on monelle elämäntapalaji, johon liittyy samankaltaisia ominaisuuksia kuin vaikkapa lumilautailuun tai surffaamiseen. Tämä elämäntapaan liittyvä ulottuvuus tekee harrastamisesta henkisesti vaativaa. Into ja rakkaus lajia kohtaan on niin valtava, että muu elämä rakennetaan kiipeilyn ympärille ja sen ehdoilla.

Elämän jäsentäminen kiipeilyn järjestelmään tuottaa kiipeilijän elämään myös haurautta, jonka uskon monen tunnustavan. Esimerkiksi sairaudet, vammat, velvollisuudet läheisiä kohtaan sekä työ- tai opiskelukiireet saattavat rajoittaa elämäntavan toteuttamisen mahdollisuuksia. Tällöin paitsi jäämisen pelko saattaa kasvaa jopa fyysisistä kipua aiheuttavaksi tunteeksi.

Seuraavan päivänä pääset toistä aikaisemmin ja ehdit iltapäivällä Myllykselle. Nopean lämpän ja pädien asetelun jälkeen käy ilmi, että projektin jalkkis, se joka on aina märkä, on tänäänkin märkä. Thermacellistakin näyttää loppuvan kaasua. Takareisi venähtää huonon lämmittelyn takia ja kahvikin on vuotanut termarista reppuun. Samaa aikaan somessa tyytit kiipee mahtavan näköisiä uusia piiruetireittejä släbillä. Olisi pitänyt mennä Konaan.

Viikin Pommikallio julkisilla kalliolle

Teksti: Samps Jyrkynen

Helsingissä on ollut useita vuosia toinenkin ”salakallio” aiemmassa Kiipeily-lehdessä 2/19 esitellyn Naulakallion lisäksi. Tämä toinen kallio on Viikin Pommikallio, joka sijaitsee keskisellä paikalla kehäteiden sisäpuolella, ydinkeskustan tuntumassa, mutta kuitenkin peltojen keskellä.

Pommikallio on Helsingin ja samalla koko Suomen ensimmäisiä kiipeilypaikkoja. Kallion tarina ulottuu vuoteen 1955 eli Suomen kiipeilyhistorian ensimmäiselle vuodelle. **Matti A. Jokinen** ja **Kari Eskola** kiipesivät Pommikallion ensimmäisen reitin, ulkonevan teknohalkeaman, keväällä 1955 – vain muutama kuukausi suomalaisen kiipeilyn synnyn jälkeen.

Matti oli ensinuousun aikaan 23-vuotias ja Kari 16-vuotias. He saapuvat paikalle polkupyörillä, mikä on varsin hyvä tapa saapua Pommikalliolle myös nykyisin. Polkupyörällä pääsee kallion juurelle saakka. Toinen tapa saapua perille on ns. jokeribussi eli linja 550, joka pysähtyy muuttaman sadan metrin päähän. Raidejokerin valmistumisen jälkeen raitiovaunupysäkki tulee sijaitsemaan yhtä lähellä.

Pommikallio on ollut vuosia aktiivikiipeilijöiden tiedossa. Siellä on kivetty muutamia kertoja vuodessa, muttei kuitenkaan Rollareihin verrattavilla määrillä. Reittikarttoja tai topoa ei ole piirretty ennen uusinta Etelä-Suomen kiipeilyopasta.

Uuden reittioppaan tekemisen yhteydessä kal-

lion ympäristöä siivottiin urbaanista irtorokasta ja vanhat hakavarmistukset päivitettiin nykyaikaisiksi porahaoiksi. Samassa yhteydessä tehtiin muutama uusi reitti urheilukiipeilyn standardien mukaisesti. Kallion kaikki reitit ensimmäisenä kiivettyä ulkonevaa halkeamaa lukuunottamatta ovat nyt porahaoilla varmistettuja.

Matin ja Karin asentamat alkuperäiset haat jätettiin paikoilleen muistumaksi suomalaisen kiipeilyn alkutaipaleesta. Varmistuksena niitä ei pidä käyttää. Ne ovat tätä kirjoittaessa jo eläkeiässä eli yli 65 vuotta vanhoja.

Pommikalliosta saa eniten irti, kun kiipeilijän taidot riittävät liidaamaan 6c:tä tai yläköysitelemään alaseiskoja. Muutama helpompikin reitti kuitenkin on. Reitit ovat teknistä graniittikiipeilyä pääosin selkeillä otteilla. Kallion moderneja klassikkoja ovat *Thug Life (7a+)* ja *O.G.Dyno-K (7a)*, Helsingin hienoimmat seikan köysireitit.

Pommikallion topon löydät uudesta Etelä-Suomen reittioppaasta sekä 27crag.com .premium -palvelusta.

PS. Pommikalliolla on myös yksi vapaa projektulinja. Ulkonevan halkeaman oikealla puolella on toinen haastavampi ulkoneva halkeama. Ken tämän ladonoven ensimmäisenä kiivetkään, pääsee historian kirjoihin. Alle 8a:n ensinuousu tuskin kuitenkaan irtoaa. Halkeamaa on moni vahva kiipeilijä vuosien saatossa yrittänyt.

Suomalaisen kiipeilyn syttyhetket

Suomalainen kiipeily alkoi Taivaskalliolla syksyllä 1954. Matti A. Jokinen oli ollut kesällä Alpeilla, missä oli päässyt kiipeilyn makuun. Tasaiseen kotimaahan palaaminen ei kuitenkaan sammuttanut innostusta. Matin mieli oli täynnä uusia aatteita.

Matti asui 1950-luvulla Käpylässä ja lyhin reitti kotoa Taivaskalliolle kulki silloin 15-vuotiaan Kari Eskolan pihan läpi. Ohi kulkiessaan hän kysyi eräänä päivänä, haluaisitko Kari tulla mukaan. Siitä kysymyksestä syntyi Matin ja Karin kiipeilytoveruus.

Matin ja Karin seurana oli usein myös Rauno Tulenheimo, joka takoi porukan ensimmäiset kiipeilyhaat. Hakoja ei siihen aikaan saanut mistään tietenkään valmiina.

Taivaskallion Hakahalkeamaan lyötiin tavallisella timpurin vasaralla Suomen ensimmäisen haan prototyypin. Se oli lattaraudasta sahattu palanen, jonka päähän oli porattu reikä. Varmistusköytenä toimi kotoa lainattu virttynyt pyykkinaru.

Kun haka oli saatu tukevan oloisesti kiveen, Matti nousi haan varaan ja korotautui toivorikkaana ylös. Samassa haka sanoutui irti, ja Matti lensi takamukselleen turpeiden ja risujen sekaan.

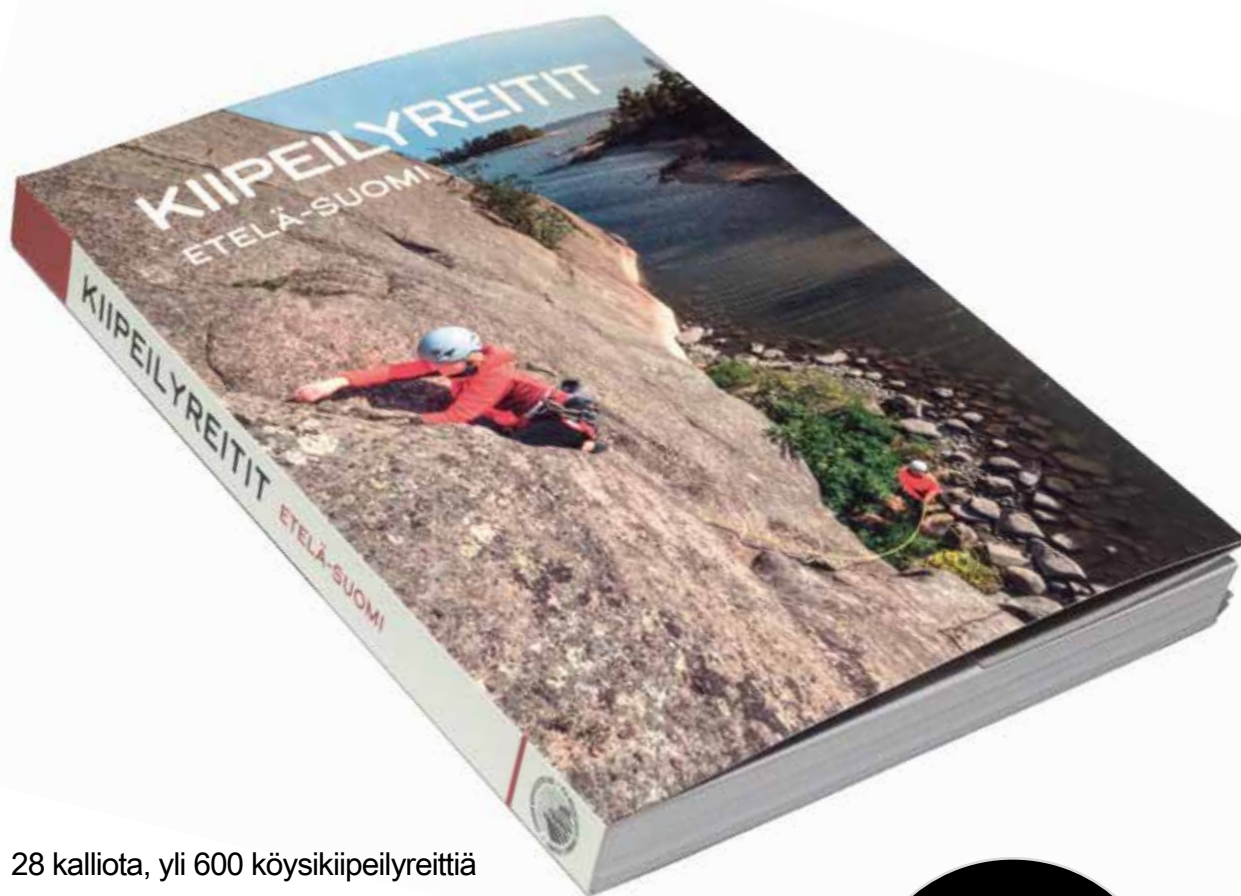
Oli Raunon vuoro yrittää. Hän onnistui paremmin ja nousi Hakahalkeaman kolmella haalla. Matti kapusi pyykkinarun varmistamana perässä. Näin sai suomalainen kiipeily alkunsa. Taivaskallio oli valloitettu.

KIIPEILYREITIT ETELÄ-SUOMI

Kiipeilyreitit Etelä-Suomi nyt saatavilla!

Kiipeilyreitit Etelä-Suomi on ensimmäinen osa köysikallioiden kirjasarjaa. Kirja sisältää kalliot tunnin ajomatkan sisällä Helsingistä.

- 28 kalliota, yli 600 köysikiipeilyreittiä
- Valokuvamuotoiset reittikuvaukset
- Lähestymisohjeet maastokartalla
- Julkisen liikenteen reittiohjeet kalliolle
- Ajo-ohjeet ja pysäköintipaikat
- Koko A5, 272 sivua
- Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry.

Saatavilla
seuroilta,
kaupoista ja
halleista

Juho Mont Blancin eteläseinällä.

Teksti: Inka Gysin, Juho Knuuttila
Kuvat: Tim Oliver, Juho Knuuttila

Sponsorit Petzl, Lowa, Gloryfy ja Camu ovat laittaneet uskonsa tähän nuoreen mieheen, eikä ihme, sillä intohimoinen seikkailija Juho Knuuttila on yksi Suomen lupaavimmista alppikiipeilijöistä. Itseään hän tituleeraa puoliammattilaiseksi, mutta tulevaisuuden suunnitelmia kuunnellessa on selvää ettei hommassa jäädä vain puolitiehen.

Suomen aktiivisimman vaikeiden alppireittien kiipeilijän Tenggangpochen lokakuun 2019 vuoden yritys oli vaikeudessaan ja tyllyssään maailman luokkaa. ”Teimme kuitenkin uuden high pointin pilarille, joka kuuluu ehdottomasti Nepalín, ellei jopa maailman viimeisiin

suurin linjoihin, joita ei ole vielä onnistuttu kiipeämään”, kirjoittaa Knuuttila blogissaan. Tämä tuonee perspektiiviä kuinka isosta jutusta oli kysymys.

Kiipeily on tuonut enemmän miehen elämään kuin hän olisi uskaltanut arvatakaan. ”Kiipeily on tapa kokea ja nähdä maailmaa. Haastaa ja kasvattaa”, kuvailee Juho. Kiipeily-lehden onneksi olemme saaneet Knuuttilan kokemusta ja näkemystä myös lehteen Alppipotterin muodossa. Knuuttilan seikkailuihin kannattaa tutustua lisää hänen bloginsa ja sometiliensä kautta sekä kansainvälisen kiipeilymedian juttuja lukemalla (osoitteet jutun lopussa ja lisää artikkeleita googlesta).

JUHO KNUUTTILA

IKÄ
24

ASUINPAIKKA
Imatra

TÄRKEIN KIIPEILYVÄLINE

Nomic-jääkiipeilyhakat. Hakut ovat alppikiipeilijän kädenjatkeet ja hengentimet.

Milloin ja miten aloitit kiipeilyn?

Tehtiin ensimmäinen etelänmatka perheen kanssa Madeiran saarelle vuonna 2007, jossa ihastuin vuoristoluontoon välittömästi. Toki olen aina pitänyt luonnossa liikkumisesta, mutta seuraavat vuodet vuorivaelluksen parissa ohjasivat kiipeilyn luokse lopulta vuonna 2012, kun tiedostin, että hienoimmilla huipuilla tarvitaan teknisiä taitoja turvalliseen liikkumiseen. Pian kallio- ja jääkiipeily alkoivat kiinnostaa omina lajeinaan.

Mitä lajeja kiipeät? Mikä on suosikkisi?

Kaikkia perinteisiä kiipeilyn alalajeja sesongin mukaan. Alppikiipeilyssä on oltava suht hy-

vä kaikissa. Periaatteessa pystyn kiipeämään ympärivuotisesti ulkona, mikä pitää motivaation jatkuvasti tapissa. Olen myös huomannut, että mitä parempi kalliokiipeilijä olet, sitä paremmin hakkukiipeilykin sujuu. Vähimmälle jää tekno- ja sisäkiipeily.

Mikä on kovin suorituksesi kiipeilyssä?

Pidän kovimpana vetona viime syksyn ensinousuyritystä Tenggangpochen (6487m) pohjoispilarille Quentin Robertsinkin kanssa. Vaikka emme huipulle päässeetkään, teimme uuden high-pointin yhdellä Nepalin tunnetuimmista kiipeämättä olevista kuningaslinjoista. Jäimme reilu sata metriä helpommasta maastosta, mutta pysyimme uskollisena valitulle tyylillemme. Pulteilla seinän olisi päässyt ylös, mutta minusta uuden sukupolven on opittava vanhojen virheistä. Pultit kuuluvat cragille, ei vuorille. Kuusi päivää seinällä, Himalajan korkeimmat vuoret taustalla.

Mikä on lempireittisi ulkona? Entä sektori tai alue?

Pidän suomikiipeilystä kovasti, eikä lempireittiä ole helppo valita. Olhavan Los Capitanos on kuitenkin vahvoilla. Olen monesti sanonut, että Suomessa reitit ovat yksilöitä, jotka muistaa lopun elämänsä. Toisin on etelän kalkkikiviradoilla.

Kallioitakin on vaikka ja kuinka, mutta Simpeleen Haukkavuoren miljö lähietäisyydellään on mieleeni. Suomen korkeimmat sporttireitit, läheinen järvi ja rauhallinen paikka.

Kenen kanssa kiipeilet?

Kiipeily-yhteisö on niin tiivis ja samanhenkinen, että kiipeilykavereita riittää joka lähtöön. Aika lailla se riippuu yhteisistä projekteista, mielenkiinnosta tai vaikka siitä, että haluaa vaihtaa kuulumiset pitkästä ajasta. Suomen kallioidelle on suht helppo löytää seuraa.

Alppikiipeilyssä kaverit ovat harvemmassa ja viime vuosina onkin tullut kiivettyä lähinnä ulkomaalaisten kanssa. Omat tavoitteet ovat o sen verran korkealla, että kotimaasta ei tahdo aina seurata löytyä. Teknisesti taidokkaampia kavereita kyllä riittää, mutta motivaation, saman vision ja ennen kaikkea vapaan ajan jakavia on harvemmassa.

Olet matkustanut paljon kiipeilyn perässä. Mitkä paikat ovat jääneet eritoten mieleesi?

Olen onnekaasti päässyt reissaamaan ympäri maailmaa. Alaskassa, Patagoniassa ja Himalajalla on omat hyvät ja huonot puolenensa, mutta kiipeily Euroopassa vie voiton.

Vaikka Chamonixia haukutaan paljon, olen vahvasti sitä mieltä, että jos haluat kehittyä alppikiipeilyssä, on Mont Blancin massiivi siihen maailman paras paikka. Vuorimetrejä siihen tulkittomasti yhteen kauteen ja alue on myös Alppien komein graniittitorneineen ja isoine mixtaseineineen. Kannattaa käväistä mestoilla vaikka syyskuussa, kun suurimmat ruuhkat hellittävät ja hissit sulkeutuvat. Euroopan Alpit ovat siis ehdoton suosikkini, mutta luulen että Norja saattaa pistää tulevaisuudessa kovasti kampoihin Alpeille.

Mihin haluaisit lähteä seuraavaksi kiipeilymatkalle?

Seuraavaksi olisi mukava päästä kiipeämään Suomessa kalliota ja ehkä käväistä Bohuslänissä. Ihastuin tuohon Ruotsin halkeamakiipeilyparatiisiin täysin viime kesänä. Alpeilta löytyy muutama isompi suunnitelma kesälle, jos koronavirus saadaan haltuun ennen sitä.

Oletko kilpakiipeilijä?

En. Kilpakiipeily ei kiinnosta yhtään. Höntsäbouldeskaboihin voin välillä osallistua, mutta kyllä omat suurimmat haasteet ja mielenkiinto löytyy vuorilta ja ulkokiipeilystä.

Entä miten treenaat?

Treenaan kiipeämällä. En koe, että ehtisin vielä lähtökään kiivetä tarpeeksi, jotta muusta treenaamisesta olisi kauheasti hyötyä. Toki sormilaudan kanssa tulee välillä jumppailtua, mutta sisälläkin käydessä keskityn lähinnä kiipeämään siistejä reittejä. Ulkona boulderoin enemmän jos kaipaen voimaa ja hakuissa roikun ennen talvikauden alkua. Hyvin pitkälti sesongin ja seuraavaan isomman tavoitteen mukaan. Treeniohjelmaa ei ole. Ehkä senkin takia minulla pysyy motivaatio yllä ympäri vuoden.

Minkälaisia tavoitteita sinulla on kiipeilyn suhteen?

Haluaisin kehittyä kiipeilijänä vuosi vuodelta ja tähdätä siihen, että 70-vuotiaanaakin pystyn vielä liidaamaan kalliolla ja nauttimaan vuoreiteistä sekä avittamaan muita kiinnostuneita lajin pariin.

Toki löytyy iso lista henkilökohtaisia tavoitteita, mitä haluaisin kiivetä ja yrittää, suurimpina isojen Himalajan seinien ensinousut, mutta aika näyttää mitä kaikkea sitä ehtiikään tekemään. Tykkään pyöritellä satelliittikuvia ja etsiä uutta.

Ketkä ovat esikuviasi kiipeilymaailmassa?

Suomessa eniten inspiroivat uusien reittien tekijät, jotka jaksavat kehittää maamme kii-

peilyä ja ajavat tuhansia kilometrejä täydellisiä linjoja etsien. Toki kiipeilyn juuri aloittanutkin henkilö voi inspiroida omalla yrittämislään paljon.

Vuorilla sellaiset kaverit, joilla on selkeitä omia visioita ja jotka huomaamatta puskevat lajia eteenpäin. On mahdollista nimetä vain muutamaa esikuvaa, koska huomaa oman ajatusmaailman muokkautuneen monen eri kiipeilijän osien tai tekemisien ansiosta.

Mikä henkinen tai fyysinen piirteesi avittaa sinua erityisesti kiipeilyssä?

Koen, että oma henkinen kantti tiukoissa tilanteissa ja vähän pidemmillä piissien väleillä on ainakin kohtuullinen, mutta ehkä suurin vahvuus kiipeilijänä on suhteellisen teknisessä alppimaastossa liikkuminen turvallisesti ja nopeasti. Se on sitä ominta, missä koen olevani tällä hetkellä vahvimmillani.

Mikä kiipeilyssä motivoi sinua?

Kiipeily on super monipuolinen laji, josta riittää ammennettavaa loputtomasti. Toisinaan jahtaan tiettyä greidiä sporttireitillä ja joskus taas linjan upeus houkuttaa. Reitin takana oleva tarina, harvoin kiivetty linja tai visio useamman vuoren/linjan link-upista ovat myös motivoivia tekijöitä. Vain mielikuvitus ja kiipeilyetiikka ovat rajana. Seikkailu ja tuntemattoman kohtaaminen ovat myös vahvasti mukana.

Kuuluuko harrastuksiisi muita lajeja kiipeilyn lisäksi?

En harrasta muuta kiipeilyn lisäksi. Kiipeilisin vieläkin enemmän jos se olisi mahdollista.

Mitä muuta elämäsi kuuluu kiipeilyn ohella?

Olen aika perhekeskeinen. Tykkään viettää muun ajan tyttöystävän ja perheen parissa. Töissäkin on välillä käytävä, vaikka sponsoreiden korvaamat tuki, etenkin varustepuolella auttaa hurjasti.

Minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää kiipeilijöille?

Kiivetkää ja pitäkää hauskaa!

 @juhoknuuttilla

 @alpinistjuhoknuuttilla

Web: juhoknuuttilla.com

Planet Mountainin juttu Tenggangpochen yrityksestä: www.planetmountain.com/en/news/alpinism/tenggangpoche-north-pillar-unclimbed-attempt-juho-knuuttilla-quentin-roberts.html

KIIPEILY SOPII KAIKILLE!

Parakiipeilyn kehittäminen Suomessa

Teksti: Jari Koski ja Niko Ohtamaa
Kuvat: Jari Koski

Vaikka parakiipeilijöitä eli vammautuneita/vammaisia kiipeilijöitä löytyy maastamme, ei Suomessa ole ollut varsinaista järjestäytyntä vammaisten kiipeilytoimintaa. Parakiipeilyyn liittyvän tietotaidon ja apuvälineiden puutteen vuoksi vammautuneiden kiipeilijöiden on ollut vaikeaa tai jopa mahdotonta jatkaa lajin parissa ja riski syrjäytyä kiipeily-yhteisöstä on suuri. Ohjatun toiminnan ja tarvittavien varusteiden puuttuminen ei myöskään ole houkuttellut lajin pariin uusia harrastajia.

Tällä hetkellä parakiipeilyn omatoiminen harrastaminen vaatii tietotaidon keräämistä itse yrityksen ja erehdyksen kautta. Kiipeilyn mahdollistavia apuvälineitä on pitänyt suunnitella ja kehittää itse. Osassa kiipeilyhalleja on myös huomattavan vaikeaa liikkua apuvälineiden (kynnärsauvat, rollaattori, pyörätuoli) kanssa. Kuitenkin kiipeilyhalleilla niin henkilökunnan kuin toisten kiipeilijöidenkin asennoituminen parakiipeilyyn on ilahduttavan myönteistä ja mm. reittien teossa huomioidaan parakiipeilijöidenkin toiveita.

Tässä vaiheessa parakiipeilyssä keskitytään sisäkiipeilyyn. Ulkotoiminnassa omia välineitä ja taitoja tarvitaan paljon enemmän kuin sisähallissa ja ulkona monet paikat ovat vaikeasti lähestyttäviä.

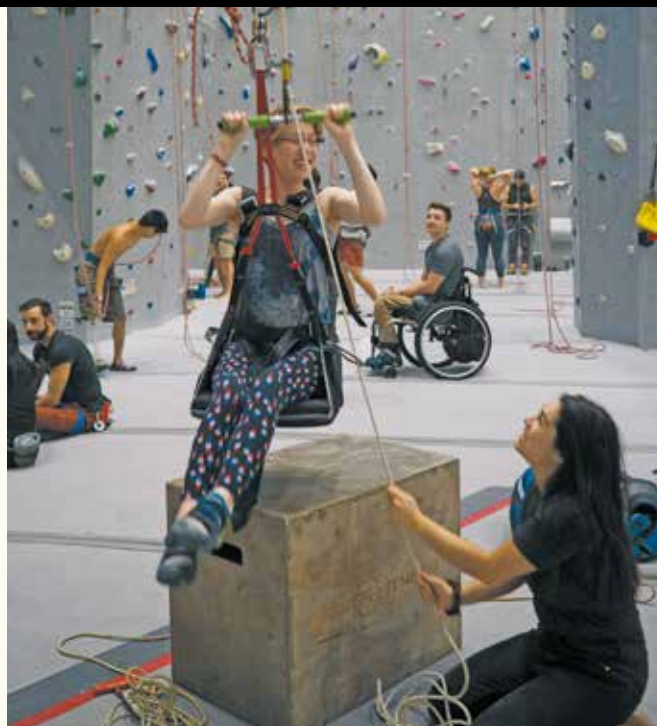
Kohti parempaa

Järjestetyn toiminnan ja esikuvien puute nostaa kynnystä aloittaa kiipeily tai jatkaa kiipeilyä silloin, kun ei enää vamman tai muun liikuntarajoituksen vuoksi kykene kiipeilemään samalla tavalla kuin muut. Jotta saisimme parakiipeilyä tunnetuksi ja harrastajia lisää, on tarpeen hankkia tietotaitoa, tarvittavat apuvälineet sekä tuoda parakiipeilyä ihmisten tietoisuuteen.

Yhdessä Helsingin Kiipeilykeskuksen henkilöstön kanssa syntyi idea, että tarvitsemme Suomeen parakiipeilyn ohjaajajärjestelmän, jonka toimintaa Suomen Kiipeilyliitto organisoisi. Ideaalilanteessa kiipeilyn aloittaminen ja harrastuksen ylläpitäminen olisi yhtä helppoa ihmisille, joilla on jokin liikuntarajoite, kuin kenelle tahansa muullekin. Parakiipeilyn ohjaakoulutuksesta hyötyisivät sekä nykyiset ja tulevat parakiipeilijät, että parakiipeilystä kiinnostuneet.

Koko porukka koolla.

Avustettu kiipeily antaa tunteen omasta tekemisestä.

Oppiin!

Suomen Kiipeilyliitto anoi ja sai VAU ry:ltä AHOS-apurahaa, joka mahdollisti kurssimatkan, jossa saimme oppia esteettömästä ja soveltavasta kiipeilystä ja eväät parakiipeilyjärjestelmän kehittämiseen. Kursin järjestäjä Paradox Sports omasi valmiin soveltavan kiipeilyn kursikokonaisuuden ja on kouluttanut kiipeilyhalleilla ohjaajia ympäri Yhdysvaltoja.

Paradox Sports oli ainut taho maailmassa, jolla oli valmis ja käytännössä testattu soveltavan kiipeilyn kurssi. Paradox Sports järjestää myös kallio- ja jääkiipeilytoimintaa, mutta nyt kyseessä oli kiipeilyhalleilla tapahtuva kiipeily.

Heidän järjestämiään kurseja pidetään MesaRim Climbing Centerissä, San Diegossa Kaliforniassa. Suomen iskuryhmä siis suuntasi kohti Paradox Sports Adaptive Climbing Course:a helmikuun alussa 2020.

Miten jatketaan?

Helsingin Kiipeilykeskuksessa on tarkoitus organisoida parakiipeilyn pilottiryhmä. Tämä ryhmä saadaan alkuun toivottavasti jo syksyllä 2020, tietysti koronavirusepidemian ehdoilla. Koulutusmatkan opeilla ja tästä pilottiryhmästä saadun palautteen ja kokemuksen myötä suunnitellaan seuraavana vuonna Suomen Kiipeilyliiton kursisjärjestelmään soveltuva ohjaajakoulutus, jonka voivat suorittaa soveltavasta kiipeilystä kiinnostuneet köysitoiminnanohjaajat tai korkeamman ohjaajatason omaavat.

Tarkoituksena on kouluttaa liiton jäsenseuroihin ja myös kaupallisiin kiipeilyhalleihin ohjaajia, jotka voivat aloittaa soveltavan kiipeilyn kokeilyryhmät ja myös jatkuvan harrastamisen ryhmät. Jatkossa, kun parakiipeilyryhmiä on enemmän, ja volyymit kasvavat, voidaan alkaa suunnitella parakiipeilyn kilpatoimintaa.

Hankkeen ja kurssin osallistajat

Niko Ohtamaa, fysioterapeutti, työskentelee kiipeilyn parissa Helsingin Kiipeilykeskuksessa. Hankkeen koordinaattori.

Sofia Isaksson, psykologi ja parakiipeilijä.

Jari Koski, SKIL ry. toiminnanjohtaja ja kouluttaja

PERTURBAATIOITA

Ilmasto Nyt

Uskottakoon, että ilmastotieteessä tutkijoiden käymä kriittinen keskustelu on tuonut entistä parempaa datan tulkintaa ja tarkempia malleja. Varman skenaarion puutteessakin ilmastotiede edustaa parasta tämänhetkistä tietämystä monimutkaisesta ilmiöstä. Poliittisista paineista huolimatta itse tieteellinen viesti on selvä, koko maailman kuulemma valtavirtautinen. On kiire.

Saavatko oikea tieto ja ymmärrys tieteestä sekä vilpitön halu toimia meidän rajoittamaan itseämme? Selvästikään näin ei ole. Heikkotahtoisuus on yksi luonteenomaisista Aristoteleen etiikassa. Psykologisemmin puhuen psykemme on rakennellut koko joukon esteitä, jotka suojaavat meitä ilmastonmuutosta koskevalta tiedolta. Niillä pärjäämme liian pitkälle.

Esteistä ensimmäinen on etäisyys: ilmastonmuutos näyttää kaukaiselta. Graafit esittävät huolestuttavasti vuotta 2050, mutta miksi sen pitäisi kiinnostaa, kun kiipeilyelämäni on nykyhetkessä. Ajallinen perspektiivi paljastaa, kuinka itsekkäästi vaalimme yksilöllisyyttämme. Turtumus on toinen este. Psykemme oppii nopeasti välttämään epämiellyttäviä asioita, sitä apokalypsia, jolla ilmastonmuutoksesta kerrotaan. Ehkä tarinan pitäisi olla optimistisempi.

Kolmas este onkin vaikeasti ylitettävä muuri. Meille syntyy tahaton vastareaktio, kun vuotuiset tottumuksemme paljastuvat ilmaston kannalta haitallisiksi. Olemme tottuneet lentämään kiipeilykohteisiin, ja syyllisyys tästä on sietämätöntä. Psykoke osaa kyllä karkottaa tämän ristiriidan ja järjestää asennejärjestelmämme elementit siten, että epämiellyttävä jännite raukeaa.

Edellä kuvatun vastareaktion kaltainen on esteistä neljäs: kieltäminen. Emme voi uskoa, että olisimme itse – rikkana rokassa – aidosti osa ongelmaa. On kivampi ajatella, että ökynaapuri, suuryritys tai hallinto on vastuullisempi asioiden huonosta tolasta. Antaudumme kilpailun lukitsemaan keskinäisriippuvaiseen peliin, jossa emme suostu muutokseen, kun kerran muutkaan eivät suostu.

Heikki Karla

Viimeisin este koskee identiteettiämme ja arvojamme kiipeilyjoihin. Siinä keskeistä on yksilöllisyytemme suhde yhteisöön, yhteiskuntaan ja valtioon. Uudet kiellot, rajoitukset ja suosituksensaavat näkemään punaista, jos emme siedä sitä, että jokin ylätaso sekaantuu elämäämme. Tässäpä onkin purkamista kiipeilyyn lähes olemuksellisesti liitetyn individualistisen vapauden vuoksi.

Kiipeily jos mikä koetaan vapausurheiluna: vapautena liikkua, kek-

siä, tutkia, mitellä taitoja ja lopultakin vapautena matkustaa. Muis-tan hyvin sen vapauden tunteen, kun onnistuneen kiipeilypäivän päätteeksi katselin Tyyneen valtameren laskevaa aurinkoa. Tärkein komponentti tuossa nimenomaisessa kokemuksessa oli tietoisuus siitä, kuinka kauas kotoa olin matkustanut.

Latinan *perturbare* tarkoittaa niin psyykkisen hämmingin kuin liikkeellisen huojunnankin aiheuttamista. Perttu Ollila on turkulainen ajatustyöläinen ja opettaja, jonka yritykset vastailla periaatteellisiin kysymyksiin ja kiivetä vaikeita halkeamia ovat usein perturbatioiden kyllästämiä. Perttu pitää ajatuksensa ja muuvinsa kurissa *daimonin* ja hauisten avulla.

Oletetaan, että tapahtuisi odottamaton: valtiot sopisivat yhteisellä päätöksellä lentomatkojen rajoittamisesta ja siten puuttuisivat rankasti – tarvittaessa rankaisesti – ihmisten elämään. Se olisi iso kolhu ensisijaiselle, negatiiviselle vapaudelle, sillä yhtäkkiä elämä olisi täynnä rajoituksia. Tätä kirjoittaessani koronavirus valloittaa maailmaa ja asettaa sukupolveni akuutisti suurimman haasteensa eteen. Kun tästä on selvitty, ilmastonmuutos on edelleen selvitettävää. Ehkä korona on opettanut tottelemaan, yksinkertaistamaan, hidastamaan ja siten valmistellut pöydän elämänmuutokselle.

Ilmastotoimissa pakkokeinot voisi oikeuttaa rasitteiden jako-oikeudenmuokausuudella, jossa tavallisetkin kansalaiset joutuvat tekemään uhrauksia. Tässä tapauksessa ”edunsaajia” löytyy paitsi maantieteellisen myös ajallisen näkökulman laajentamisella. Luonnon uusiutumiskyvyn ylittävää kulutus-käyttäytymistä voi pitää varastamisena tulevilta sukupolvilta. Onpa joku tullut ajatelleeksi oikeudenmukaisuuskysymyksiä myös luonnon ja eläinten kannalta.

Jos ilmastohankkeeseen osallistuminen perustuu välinearvoon, joka sillä on itsemme tai muiden kannalta, on sosiaalinen siteemme rationaalilegalaalinen, mittakaavassaan yhteiskunnallinen tai jopa globaali. Tällöin meitä sitovat toisiimme rakenteet ja tasapuoliset lait. Samaan hankkeeseen voi sitoutua myös yhteisöllisen sosiaalisen siteen kautta. Silloin yhteen puhaltaminen on osallistujille itseisarvoista, koska heitä kutovat toisiinsa yhteisön palvoma pyhä, tavoitteet ja arvot. Kiipeily-yhteisöjä toki on. Niiden pitäisi asettamallaan ilmastotavoitteilla nyt ilmaista kunnioitusta itseään kohtaan.

Filosofi Charles Taylorin mielestä meidän merkityksellisyytemme yksilöinä on tulosta dialogeissa tehdyistä päätöksistä, keskusteluista toisten kanssa. Merkityshorisonttimme muodostavat nämä ”toiset”: elämämme ihmiset, yhteisö, kulttuuri ja perinteet, joihin olemme juurtuneet. Toisten ei tule yksiselitteisesti hyväksyä valintojamme vain siksi, että ne ovat ihka omia valintojamme. Päinvastoin me olemme toisillemme tilivelvollisia siitä, miksi kiipeilytekomme ja -matkamme ovat merkityksellisiä.

Jotta kiipeilyn individualismi antaisi hitusen tilaa kommunitarismille (lat. *communitas*, ’yhteisö’), pitäisi onnistua säilyttämään vapausurheilun idea ja olla tekemästä yhteisöstä alistajaa. Kiivetty vapauden kokemus näyttää olevan saavutettavissa ilman taivaalle piirytneitä valkoisia vanoja. Sillä tavalla saavutettua vapautta yhteisön kannattaisi opettaa jäsenensä arvostamaan.

Älä ole dorka

ULKONA ET KIIPEILE SISÄLLÄ

Katso videoita mallia ulkokiipeilyn etikettiin:

LIIAN
PITKÄT
PERÄVALOT

[CLIMBING.FI/AUTOT](https://climbing.fi/autot)

PALJON
MELUA
TYHJÄSTÄ

[CLIMBING.FI/MELUAMINEN](https://climbing.fi/meluaminen)

YHTEINEN
HARRASTUS

[CLIMBING.FI/YHTEINENHARRASTUS](https://climbing.fi/yhteinenharrastus)

LUPA-ASIAT
KUNNOSSA?

[CLIMBING.FI/LUVAT](https://climbing.fi/luvat)

KIPEILYKERHO
vertikaali

jammi.net

KIIPEILYURHEILIJAT

ADVENTURE
PARTNERS

Black Diamond

bk
CLIMBERS

ACCESS

Suomessa ei köysikiipeilyyn soveltuvia kallioita ole liikaa, mutta matalampia seinämiä ja siirtolohkareita sitäkin enemmän. Näitä luonnossa boulderoiden liikuntapaikkoja löytyy myös koko ajan lisää. Ennen uuden kiipeilypaikan käyttöönottoa pitää selvittää luvat, jos puhdistus ylittää jokamiehenoikeuksien rajan. Kallioilla tai kivellä voi esimerkiksi olla suojeltavia kasveja.

Köysikallioiden tietokantaa ylläpitää Kiipeilyliitto, joka julkaisee tiedot liiton topo-kirjojen muodossa.

Kirjoissa tiedotetaan paikkojen access-ohjeista ja rajoituksista. Lisäksi liitto tiedottaa akuuteista ongelmista ja rajoituksista SKIL access Facebook-sivulla.

Jos haluat tehdä köysireitin, ota yhteyttä paikalliseen SKIL jäsenseuraan. Heillä on paikallistietämys ja he saavat liiton tukea kallioiden avaamiseen, kehittämiseen ja ylläpitoon.

Boulderpaikkojen access-ohjeet löytyvät bouldertopoista: paikallisista seurojen kirjajulkaisuista ja topo-verkkopalveluista.

HUOMIOITAVAA, JOS HALUAT TEHDÄ BOULDERREITIN:

- jos kivi on paksun sammaleen peittämä, se on joko pohjoisseinämä tai valuttua. Se siis tulee kasvamaan uudelleen umpeen.
- arvokasta kasvillisuutta ei saa hävittää edes maanomistajan suostumuksella. Lähellä asutusta, näkyvillä sijaitsevan kohteen voimakas puhdistus on lähiasukkaille myös esteettinen häiriö, vaikkei suojeltavia kasveja olisikaan
- suosituksi tulevien, lähellä asutusta sijaitsevien kiipeilypaikkojen, myös boudereiden,

pysäköinti pitää selvittää yhdessä maanomistaja ja lähiasukkaiden kanssa ja julkaista reittikarttojen yhteydessä

- paikan lisääminen kallioreittijulkaisuun, kirja- tai varsinkin verkkomuodossa, tulee liittää paikan käyttöä

KAIKKIA KIIPEILYPAIKKOJA KOSKEE:

– selvitä aina maanomistaja ja luvat, jos käyttö ylittää jokamiehenoikeuden rajat. Tutustu huolella jokamiehenoikeuksiin.

– selvitä suojelu, esim. luonnonsuojelualueella ei yleensä saa kiivetä edes maanomistajan luvalla

– suojelukohteita esim. Helsingissä pääsee katsomaan Helsingin kaupungin karttapalvelussa, jossa luonnonsuojelulla rauhoitettujen kohteiden sijainnit esitetään kartalla. Näiden rauhoitusmääräyksiä pääsee tutkimaan klikkaamalla kohdetta. Eri kunnissa ja kaupungeissa on omia karttapalveluita. Voit myös ottaa yhteyttä kunnan/kallion ympäristötoimeen.

– kätevässä Retkikartassa (www.retkikartta.fi) saa karttatasoista näkyviin suojelualueet: näin

tiedät, onko löytämäsi kiipeilypaikka suojelualueella tms. Tarkempaa tietoa löytyy esimerkiksi pääkaupunkiseudulla Helsingin kaupungin luontotietojärjestelmästä (yleisöversio): <https://kartta.hel.fi/?link=8Fm6nT>

• Tämän linkin takana on kartalla luonnonsuojelulla rauhoitettujen kohteiden sijainnit. Näiden rauhoitusmääräyksiä pääsee tutkimaan klikkaamalla kohdetta.

• Maanmittauslaitoksen karttapaikkapalvelussa saat myös näkyviin kiinteistörajat ja -tunnukset. Tunnuksella voit maanmittauslaitoksen asiakaspalvelussa pyytää kiinteistön omistajatiedot. Numerotiedustelusta saat nimellä ja paikkakunnalla omistajan osoitteen ja puhelinnumeron. Soittamalla maanomistajalle pääset keskustelemaan kiven tai kallion kiipeilykäytöstä.

Kaikkia kiviä/kallioita/reittejä ei ole pakko kiivetä, jos sijainti tai muu syy tekee niistä haastavia! Kiipeilyliiton sivulla infoa linkkien kera: www.climbing.fi/content/ohjeita-vastuulliseen-reitintekoon

Boulderointia Pihlksellä.

HUOM!

Viime aikaisista access-ongelmista valtaosa johtuu huonosta pysäköintikulttuurista. Väärä pysäköinti aiheuttaa helposti kallion kiipeilyluvan menettämisen. Toimi vastuuntuntoisesti näissä asioissa, äläkä pelkää pidempää lähestymismarssia; vaikka et pääse autolla kallion alle tai kiven viereen, kävely toimii hyvänä lämmittelynä kiipeilyyn. Ulkomailla lähestyminen kiipeilykalliolle voi kestää usein tunteja.

Tämän sivun toisella puolella on lappu, jonka voit leikata talteen ja tarvittaessa laminoida tai päällystää muovilla.

- Kun menet ulos kiipeämään, ota selvää oikeasta pysäköinnistä. Tämä lappu ei anna sinulle lupaa pysäköidä minne vain haluat.
- Kun kohtaat paikallisia ihmisiä, ole kohtelias ja ymmärtäväinen. Ongelmatilanteissa ota yhteys paikalliseen kiipeilykerhon access-vastaavaan ja kerro havaitusta ongelmasta.
- kun olet menossa ulos kiipeämään, etkä ole varma oikeasta auton pysäköintipaikasta, jätä lappu auton sisään ulospäin näkyville
- jos ohjeistettu pysäköinti on tiedossa, ei lappua kannata käyttää
- kannattaa käyttää sekä köysi-, jää- että boulderkiipeilyssä

SKIL SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2020: pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Pasi Kiuru, Paavo Hahtola, Enni Bertling, Laura Kosonen, Juho Risku, Henri Länsipuro

SKIL POSTIOSOITE: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 Helsinki

Toiminnanjohtaja, Kiipeily-lehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: **Jari Koski**
jari.koski@climbing.fi p. 040 586 8123
KTO-kurssia ja Kiipeily-lehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

VALIOKUNNAT:

NUVA

NUORISOASIAT, JUNNUOHJAAJA-

KOULUTUKSET JA LEIRIT
puheenjohtaja Markku Moilanen,
moilanen.markku@hotmail.com

KOVA

OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKOULUTUS
puheenjohtaja Tuomo Pesonen,
tuomo.pesonen1@gmail.com

KIVA

KILPAILUASIAT kilpailu@climbing.fi

ACCESS

KALLIOIDEN LUPA-ASIAT JA REITINTEKO
YHDESSÄ JÄSENSEUROJEN KANSSA
Access-valiokunta sähköposti,
access@climbing.fi

SKIL kotisivuilla www.climbing.fi:

- liiton jäsen seurat paikkakunnittain ja yhteystiedot
- valiokuntien esittelyt ja yhteystiedot
- SKIL julkaisujen esittelyt, hinnat ja tilaaminen
- liiton ohjaajakoulutuksen esittely, kurssipaikat, hinnat ja ilmoittautumisohjeet
- jäsenseuroille seuratuksien hakuohjeet
- access-ohjeita ja rajoituksia
- tapahtumakalenterissa kaikki tulevat tapahtumat – ohjaajakurssit, muu koulutus, kilpailut ym.
- tietoa kiipeilylajeista

SKIL FACEBOOK

SKIL www.facebook.com/kiipeilyliitto/
SKIL Access www.facebook.com/skilaccess/

Tuoteuutuudet

OCUN Nitro

Tsekkiläisen OCUNin kauden 2020 uutuuskengä on kisakäyttöön ja vaativille boulder- ja sporttireiteille suunnattu Nitro. Kenkä on ommeltu täysin uudelle lestille ja siinä on Ocunin patentoima Ozone-kengistä tuttu 3-Force System, joka parantaa kengän kiertöjäykkyyttä mahdollistaen kuitenkin tarkan tuntuman pienillä otteilla. Nitrossa on pehmeä 2D Fit Soft välipohja,

joka lisää herkkyyttä ja suorituskykyä kitkaan perustuvilla otteilla. Kengän pohja on erittäin tarttuvaa 4mm paksua CAT Rubber 1.5 kumia, ja sen päällinen on mikrokuitua ja sisäpohja kangasta. Kengässä ei ole käytetty eläinperäisiä tuotteita. Paino 210 g (koko 7), koot 3–13 (UK).

Suositus hinta 150 €.

Maahantuoja: Bouldertehdas Oy.

HYVÄ TIENKÄYTTÄJÄ,

olemme lähikalliolla harrastamassa kiipeilyä,
emmekä halua häiritä tienkäyttöä.
Mikäli automme on kuitenkin tielläsi,
soitathan ystävällisesti alla olevaan numeroon:

.....
KIITOS!

HELSINGIN KIIPEILYKESKUKSEN PUOTI

Palvelemme myös koronan aikana ma-pe klo 9-16, vaikka kiipeilyhalli on suljettu.

Osan tuotteista voit ostaa myös verkkokauppamme kautta ja omin mankkaisin pikkukätösin postittelemme ne sinulle kotiin.

Tarjolla on erityisesti trädin- ja kalliokiipeilykampetta.

www.kiipeilykeskus.com/puoti

DMM Walnut
-kiilanippu 1-11
111 €

Black Diamond
Micro Stoppers 1-6
95 €

Wild Country
Superlight Rocks 1-6
75 €

Edelrid
OHM
99 €
(norm. 119 €)

Wild Country REVO
-varmistuslaite
109 €
(norm. 129 €)

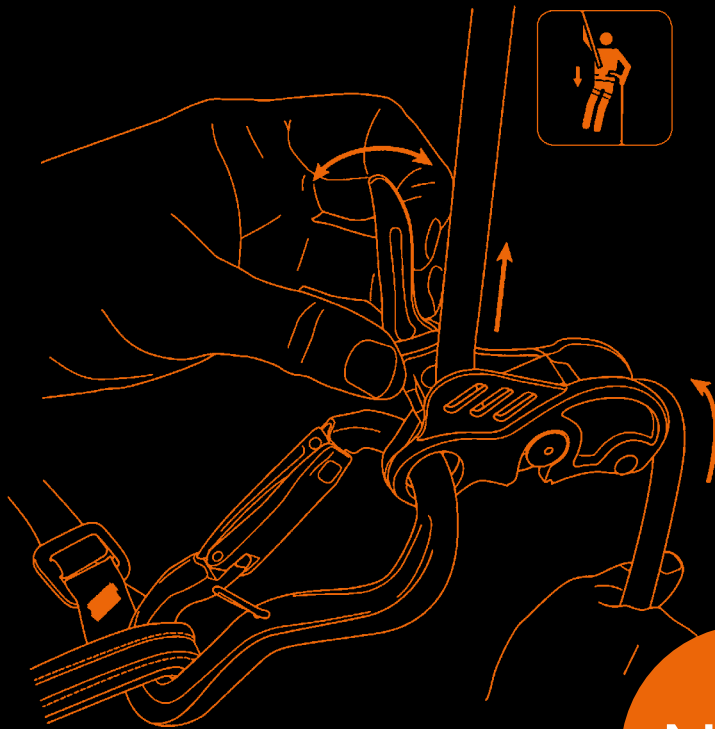
Kasailimme
kalliolle settejä,
esim. tämä trädiseti
NYT -20% 456 €
(norm. 582 €)

HELSINGIN KIIPEILYKESKUKSEN C-HALLI SAA UUDEN ILMEEN KESÄN 2020 AIKANA!

Tässä esimakua tulevasta:
Itsevarmistavia linjoja 7 kpl, joiden
lisäksi 11 köysilinjaa. Kaikki linjat
nousevat jatkossa kattoon asti.

**TAVATAAN KORONAN TUOLLA
PUOLEN ENTISTÄ EHMOPANA!**

New!

Birdie

laskeutumis- ja varmistuslaite

Beal Birdie soveltuu aloittelijoista pro-tason kiipeilijöille, 8,5 – 10,5 mm kiipeilyköysille.

- Automaattisesti lukkiutuva
- Ei aiheuta kiertymää köyteen
- Löysien antaminen vaivatonta
- Täysmetallinen ja kulutusta kestävä
- Ei muoviosia
- Kitkapinnat ruostumatonta terästä
- CE EN15151 ja UIAA sertifioitu
- Paino 210 g
- Maksimikäyttöikä rajoittamaton

BEAL – putoamissuojaimia ja kiipeilyköysiä jo vuodesta 1950

Maahantuonti: Vandernet Oy • Jälleenmyyjät: Kiipeilykaupat kautta maan